XXV. évfolyam, 22. szám **Ára: 1,80 Ft** 1969. május 29.

Ludas Matyi

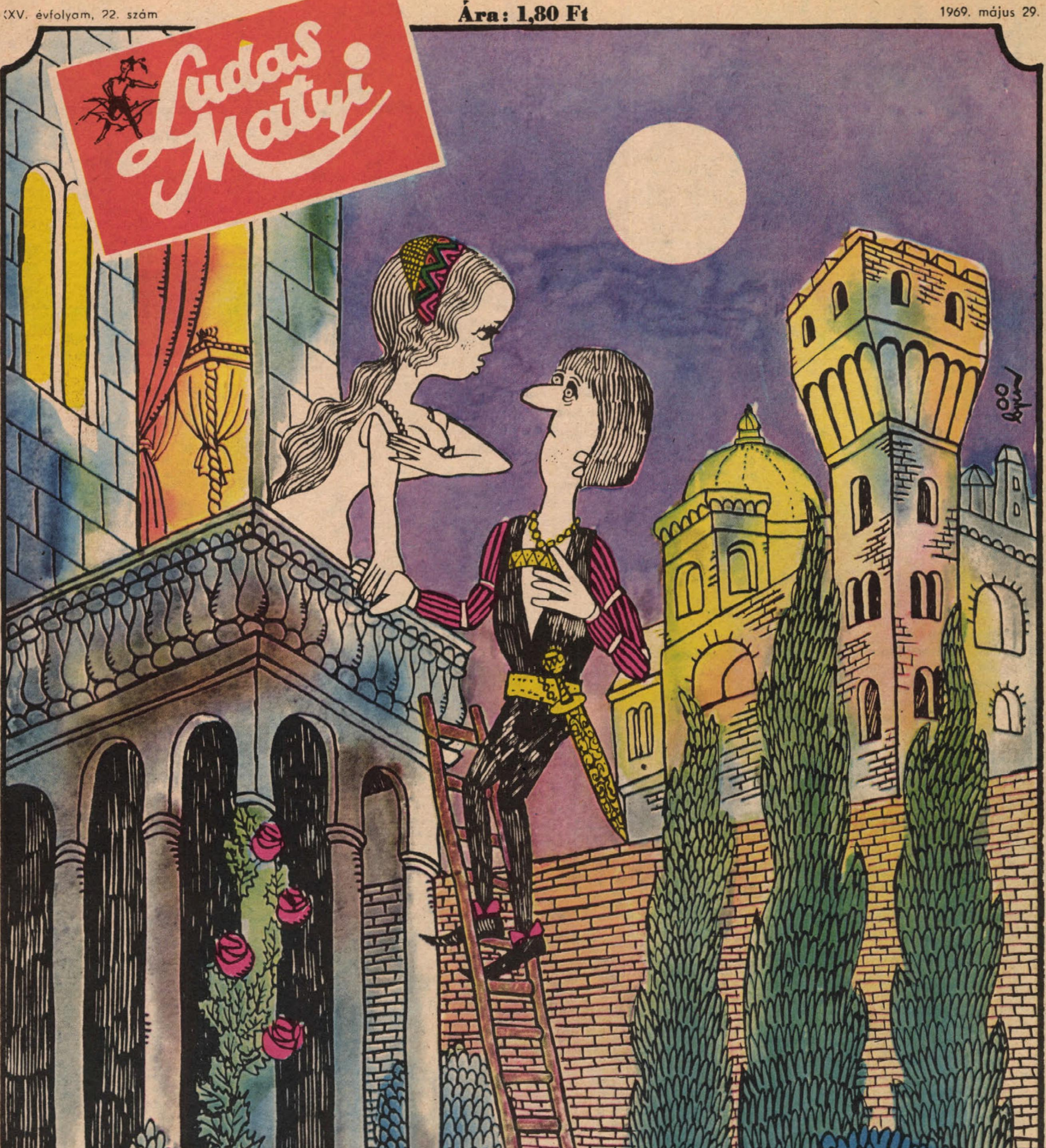

— *Ó, Rómeó, nem kellene előbb tévé-vitát rendezni arról, hogy helyesen cselekszünk-e?*

Balázs-Piri Balázs rajza

KEDVES LUDAS!

VEGYES HURKA

Divatos játék manapság Pesten az álnévgyártás. A játékszabály roppant egyszerű: egy ismert külföldi művész humorosra ferdített nevével kell jellemezni egy magyar írót, színészt, táncdalénekest. Elmés mulatság lehet, ha okosan, szellemesen csinálják, de akkor is csak szűkebb, baráti körben. Természetüknél (és gonoszságuknál) fogva azonban ezek az elméncségek nem alkalmasak arra, hogy nagyobb nyilvánosság elé vigyék őket.

Ám, úgy látszik, nem mindenkinek ez a véleménye. Egy most megjelent alkalmi kiadvány szerkesztői helyesnek látták, hogy egy csokorra valót közreadjanak belőlük. Méghozzá nagyon szerencsétlen kézzel válogatták össze őket, többségük szellemtelen, igaztalan, ízléstelen, becsmérlő, egyik-másik felér egy enyhébb becsületsértéssel.

„Saját töltésű házi vegyes szurka” címmel látta el művét az álnév-csokor közlője. Nem kell a humorban különösen iskolázottnak lennünk ahhoz, hogy észrevegyük: szójáték ez, amely a házi töltésű vegyes hurka analógiájára készült. A hurka azonban nem jó, ha ízetlen, sületlen.

És a szurka sem!

R. B.

A HÁZASSÁG MEGKÖTTETETT

Április 21-i lapszámunkban írtunk B. Jánosné panaszáról, mely szerint gyermeket váró kiskorú lányának házassági engedélyét a IX. kerületi tanács gyámügyi hatósága megtagadta. A megfogalmazás nem volt pontos, mert a gyámügyi hatóság nem tagadta meg az engedélyt, csak befogadó nyilatkozathoz kötötte. Április 16-án B. Jánosné a kívánt nyilatkozatot megadta és mire e sorok megjelennek, a fiatalok – május 24-én – a házasságot megkötötték.

Ö. F.

CSAK A TOK KIVÁLÓ

Diák vagyok, sokat kell írnom. Néhány hónappal ezelőtt vásároltam magamnak egy PAX golyóstollat. A tetszetős, szép kivitelű gyártmányhoz mellékeltek egy ugyanolyan szép tokot is, melyen ez állt: KIVÁLÓ ÁRUK FÓRUMA.

Nagyon örültem a tollnak — két hétig. Ekkor ugyanis folyni kezdett. Szerencsére idejében észrevettem és kicseréltem a betétet. Az új betét még egy hétig sem tartott.

Körülbelül egy hónapja, nem okulva a szomorú előzményekből, vettem egy PAX „T” jelzésű golyóstollat. Ez már nem folyt. Két hétig írt rendesen, aztán akadozni kezdett. Most ott tartunk, hogy akkor ír. amikor éppen akar. Ismét vettem egy új betétet bele. Kíváncsian várom, meddig fog írni megfelelően.

A tollak ára 50,50 forint, illetve 44,60. A betétek egyenként 17 forint 50 fillérbe kerültek. Összesen tehát 130 forint 10 fillért fizettem ki — jóformán semmiért. Ez egy diáknak nagyon sok pénz!

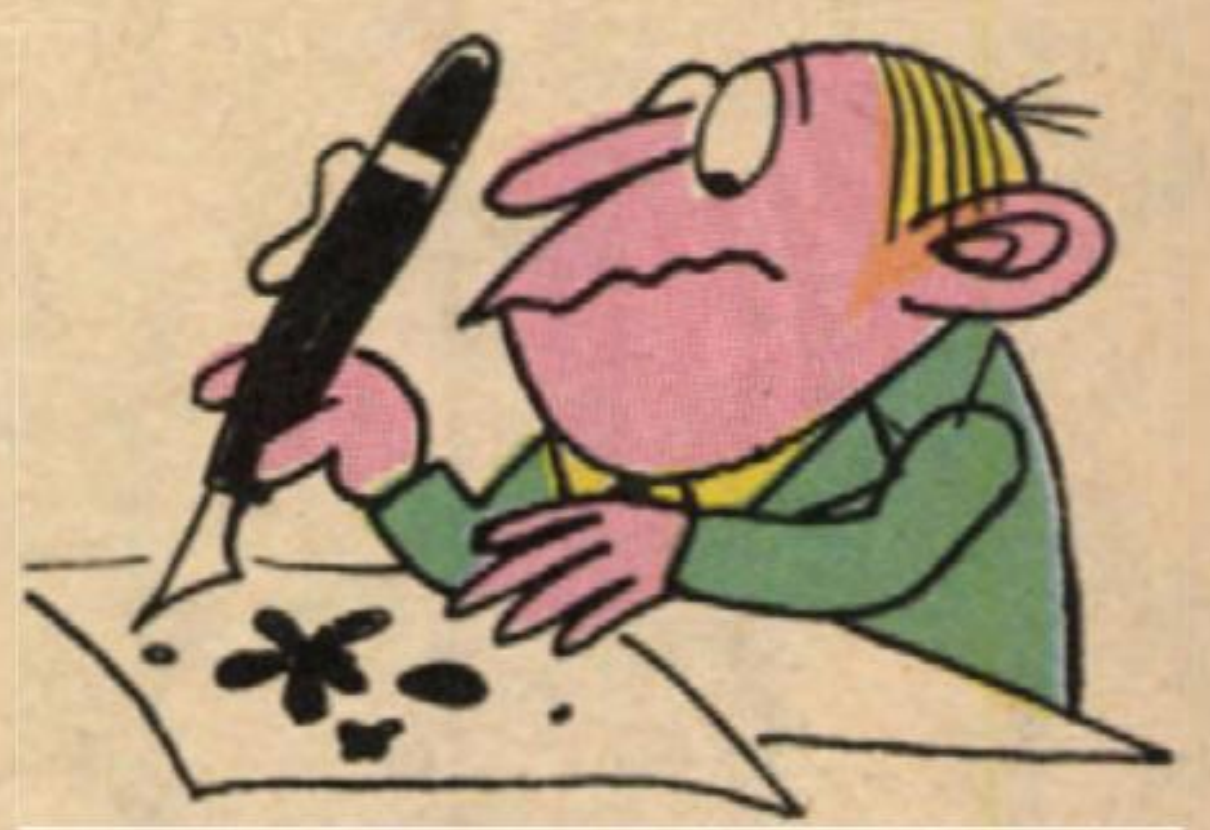

A fenti „kalandból” azt a következtetést vontam le, hogy **a KIVÁLÓ ÁRUK FÓRUMA** emblémát csak a tok érdemli meg. Az ugyanis kezdettől fogva hibátlanul „működik”.

Tóth Imre
főiskolai hallgató
Eger

BAJTÁRSIATLAN CSELEKEDET

Három éve étkezünk a velünk szemben levő Bajtárs étteremben. Most kijelentették, hogy bár a közétkeztetés nem szűnt meg, de nekünk ezentúl nem tudnak kosztot biztosítani. Ezt mi nagyon bajtársiatlan eljárásnak találjuk a Bajtárs étterem vezetősége részéről, hiszen a mi szűkre szabott, félórás ebédidőnkből nem futja, hogy egy távolabbi helyre járjunk ebédelni!

Főv. Óra- és Ékszeripari Vállalat
raktárának dolgozói
Bp. V., Veres Pálné u. 16.

KESERŰ MOSOLY

A Szolnok megyei Fényképész Szövetkezet „Mosoly” részlegének agilis munkatársai, tavaly nyáron meglátogatták városunkat, és rábeszélték a szülőket, hogy készíttessenek képeket a gyermekeikről. Én is rendeltem tőlük fényképeket, 180 forint értékben, de 1968. július 16. óta, mindmáig, nem kaptam meg azokat, sőt, még a reklamáló levelemre sem válaszoltak.

Mosolyognék az egészen, ha legalább azt a százast viszontlátnám, amit előlegként be kellett fizetnem!

Bóta Béla
Szarvas
Köztársaság u. 10.

EGY MONDATBAN

A tápiósülyi gyógyszertárban hónapok óta nem lehet kapni Salvus és Myra gyógyvizet, mert a FÜSZÉRT többszöri rendelés ellenére sem hajlandó szállítani! (Reinhard Sándor, Tápiósáp.)

*

A miskolci gőzfürdőben miért nem adnak papucsot a vendégeknek, mint ahogy az ország más, hasonló fürdőiben szokás? (S. A. Miskolc.)

*

FED—4 típusú fényképezőgépem húzóorsója még a múlt nyáron elveszett, azóta hiába járom az OFOTÉRT-boltokat, sehol sem sikerül egyet szereznem! (Szebeni Zoltán. Szentes, Mentő u. 26.)

*

A Ludasban megjelent panaszunk eredménnyel járt: a Filatori-gáti HÉV-megállót azóta salakozták — köszönjük a segítséget! (Nagy Lászlóné és utastársai.)

FOTÓZZON A LUDASNAK!

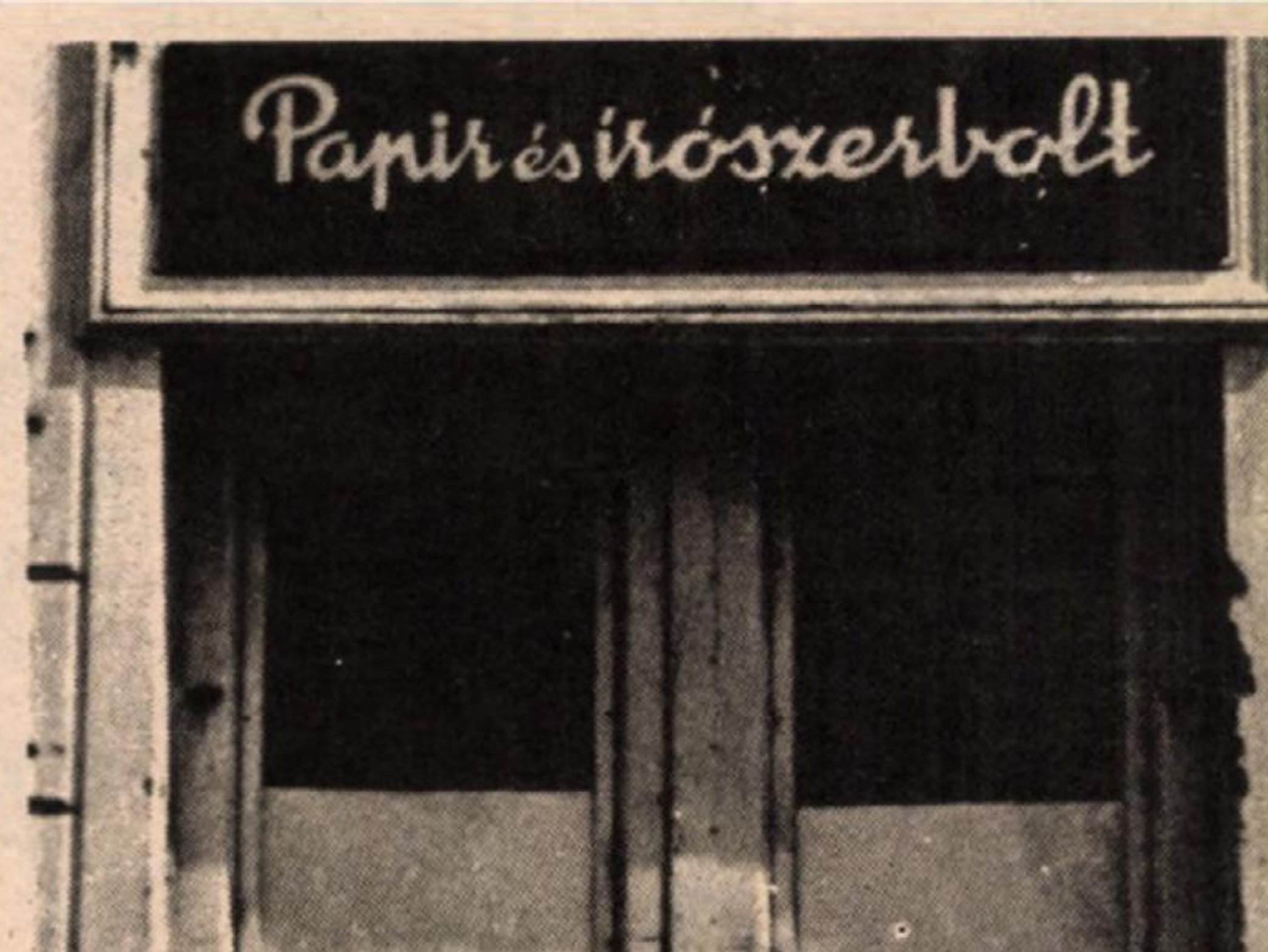

Szegedi furcsaságok

(Beküldte: Szabó Sándor Szeged, Attila u. 22.)

FOLTOS ÜGY

Elvittem az egyik ruhámat expressz tisztításra az Ilka utcai Ruhatisztító Ktsz-be. A megadott rövid határidőre meg is kaptam volna, de éppen olyan pecsétesen, mint ahogy beadtam. Természetesen nem vettem át. Erre az egyik kartársnő vállvonogatva kijelentette, hogy: „Rendben van, ha akarom, visszaküldik, megpróbálnak csinálni vele valamit, pár nap múlva érdeklődjek, de az expressz-díjat akkor is meg kell fizetni.” Hogy miért, azt nem részletezte, pedig szerintem expresszdíj csak akkor jár az elvállalt munkáért, ha az kellő időre, kifogástalanul készül el.

A foltok eredetétől ezek után a következő vita zajlott le:

— Biztos feketével öntötte le, azért nem lehet kivenni...

— Az nem létezik, ugyanis az orvosom már régen eltiltott a kávétól...

— Akkor sör...

— A sörpecsétet ki lehet szedni...

— A barna sörét nem...

— Évek óta nem láttam barna sört...

Ezek után azt vártam, hogy megkérdezzék: hát akkor milyen titkos módszerrel piszkolom be a ruhámat, ha sem feketét, sem barna sört nem iszom? Egyáltalában, minek vagyok olyan hanyag és miért pecsétezem össze a ruhámat? Csak nem azért, hogy őket bosszantsam?!

(ágh)

KÖSZÖNÖM!

Panaszkodtam a Ludasban amiatt, hogy az „Ágnes” guminadrágokon rossz a kapocs. A gyártó cégtől: a Budai Járási Háziipari Szövetkezettől postafordultával kaptam négy kifogástalan minőségű guminadrágot kisfiam részére. Ezúton is köszönöm figyelmességüket!

Návay Albertné
Budapest

BUDAPEST – FÜRDŐVÁROS?

A májusi nyár tízezreket csalt ki a strandra. Május 3-án, szombaton, jómagam is kimentem a Széchenyibe, ahol azonban fél órát kellett várakoznom az öltözőben, mert nem volt szabad szekrény. Látva, hogy nincs több strandoló, mint mondjuk, egy rendes nyári, kánikulai hétköznapon, kíváncsi lettem: miért bizonyult kevésnek a máskor elegendő öltözőszekrény? Kiderült, hogy nagy helyreállítási munkálatok folynak, emiatt esett ki a forgalomból a szekrények jó része, ezen felül a strandot – mint hallom – pár napra be is zárják. (Egyébként ezt már tavaly is megcsinálták, amikor nyáron építették át az egyik medencét.)

Nem lehetett volna ezt a munkát valamivel előbb elkezdeni?

(fülöp)

LÁZADÓ FELNÖTTEK

Az egész világon az amerikai fiatalokkal van a legtöbb baj, és ez nagy szó, mert Cohn-Bendittől kezdve, a kínai Vörös Gárdáig, másutt is éppen elég nagyarányú, fiatalos élénkség tapasztalható. Volt olyan év Amerikában, amikor egymillió fiatalt állítottak bíróság elé, különböző erőszakos cselekedetek miatt. Most egy amerikai pedagógus, Ronald Bradley, azt ajánlotta, hogy a felnőttek alakítsanak bandákat, galeriket és időnként támadják meg a fiatalokat. Nem kell félni attól, hogy ezek a bandák megfogyatkoznak, van bőségesen utánpótlás, hiszen a fiatalok, ha már túlhaladták a harmincadik életévüket, hajlandók fellépni a mind szemtelenebbé váló ifjúsággal szemben.

ITT AZ ALKALOM!

Endrődi István rajza

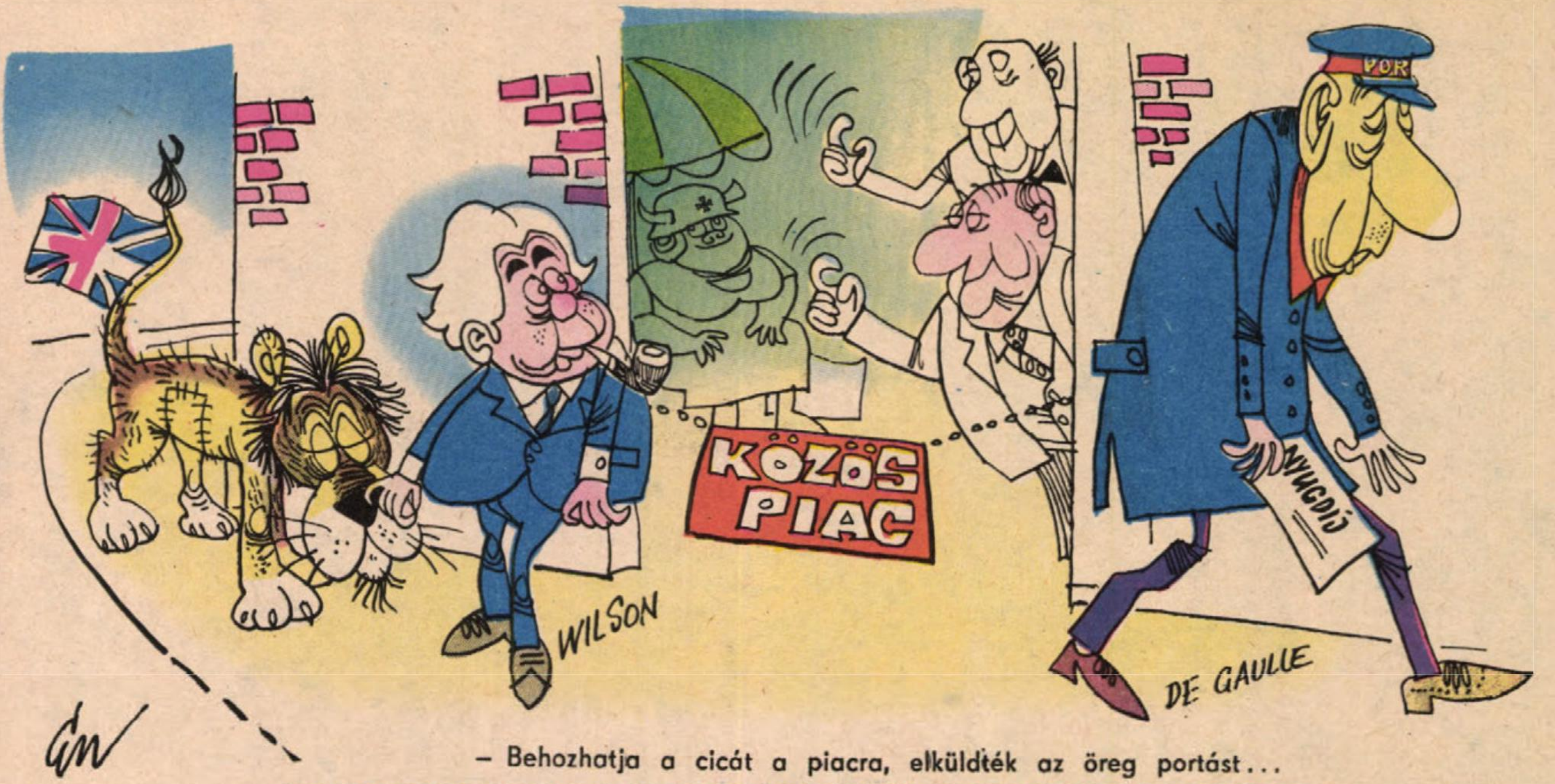

– Behozhatja a cicát a piacra, elküldték az öreg portást...

ÁRAK

Mint tudjuk, van szabad ár, kötött ár és limitált ár. De azt sohasem olvastam egy közgazdasági tanulmányban sem, hogy vannak *férji árak*.

A férji ár azt jelenti, hogy mennyibe kerül valamilyen árucikk a férjnek. Ezt az árat nem az állam állapítja meg, és semmi köze a kereslet és a kínálat ingadozásához. A férji árat a család határozza meg, pontosabban a feleség, figyelembe véve a gyerekek számát.

Jobban megfontolva a fenti meghatározást, úgy érzem, hogy ez még magyarázatra szorul. Nos, megmagyarázom. Kérem, tessék figyelni!

Egy férficipő — tegyük fel — háromszáz forint. Ez a hivatalos ár. Ennyiért van kitéve a kirakatba. De a férji ára ennél sokkal több. Mert ahhoz, hogy a férj vehessen egy háromszáz forintos cipőt, minimum hatszáz forintot kell adnia a feleségének. Ebből a hatszáz forintból aztán a feleség háromszázat visszaad: „Vegyél magadnak, fiacskám, egy cipőt!" De ha csak háromszázat adna, akkor a feleség azt mondaná: „Van háromszáz forintom, pont ebből akarsz cipőt venni?"

Namármost.

Ha gyerek is van, akkor a férji ár még magasabb. Ahhoz, hogy egy férj — feleséggel és egy gyerekkel — háromszáz forintért cipőt vehessen, legalább kilencszáz forintot kell odaadnia a feleségének. Az asszony ebből a kilencszáz forintból bevásárol néhány holmit a gyereknek, szükséges holmikat, aztán magának is vesz valamit, és ha minden jól megy, a férjnek is marad háromszáz forint cipőre.

Egy férji cipő tehát — egy gyerekkel —, nem háromszáz forint, hanem kilencszáz. Háromszáz forintból egy férj nem tud háromszáz forintért cipőt venni, mert ha csak háromszáz forintja van, a feleség biztosan azt mondja:

— Éppen most kell neked cipőt venni háromszáz forintért, amikor a gyereknek kellene vennünk ezt meg azt... És én is már oly régóta szeretnék venni egy...

A férji ár tehát két vagy háromszorosa a hivatalos árnak. Miért nem figyelnek fel erre az illetékesek? Egy ismerősöm elmondta, hogy neki kétezer forintjába került egy közönséges marhabőr cipő. Ennyit kapott valami külön munkáért, aztán a pénzt odaadta a feleségének, aki háromszáz forintot visszaadott cip´

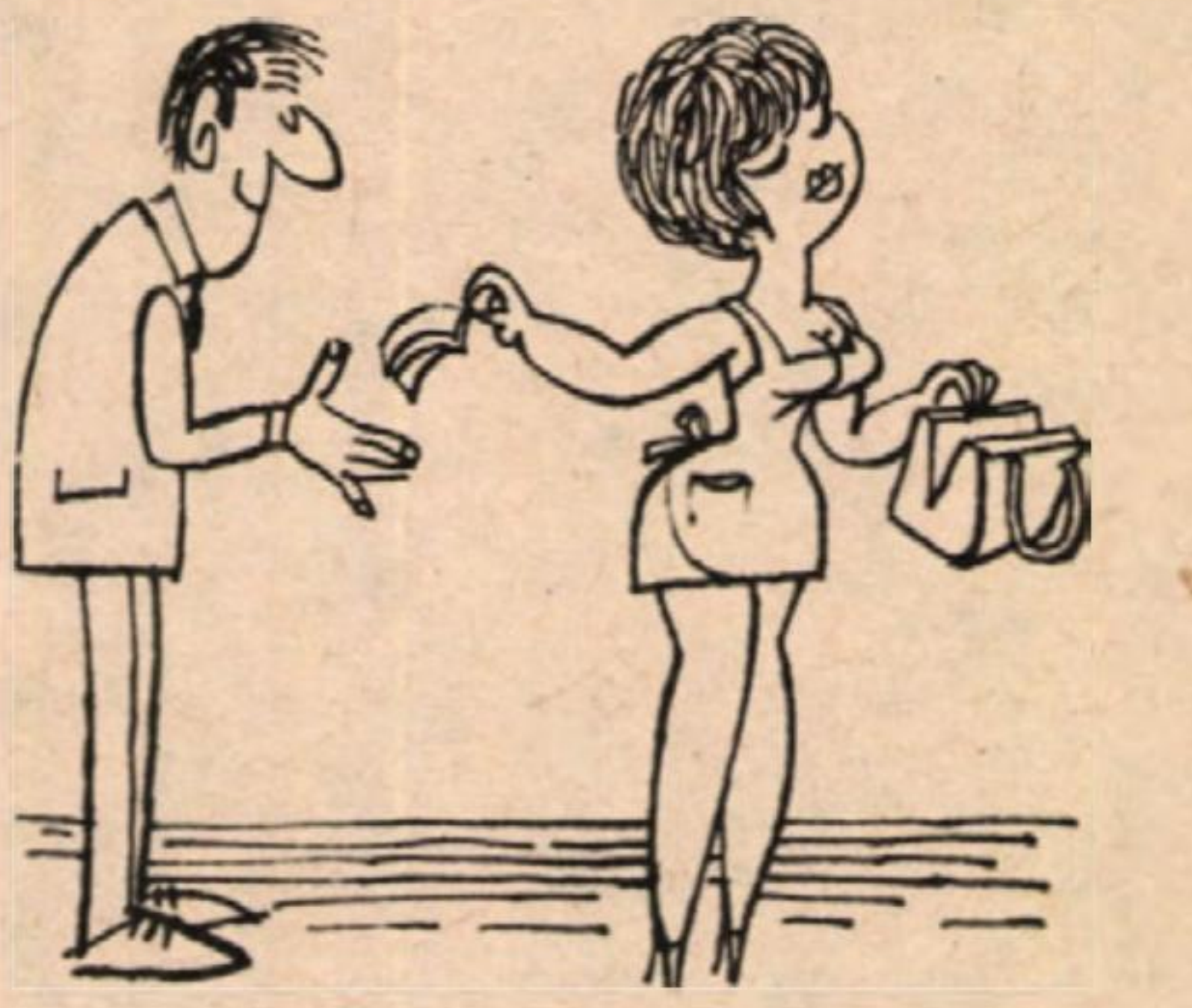

azzal a megjegyzéssel: „Már kétszázötvenért is lehet szép cipőt kapni..." A cipő tehát ennek a férjnek kétezer forintjába került és ez azért — ismerjük el — túlzás. Egy cipőnek nem szabadna ennyibe kerülnie. Ki győzi ezt anyagilag?

Javaslom tehát, hogy az állam határozza meg: mennyit kell hazavagy odaadnia a férjnek ahhoz, hogy cipőt, nyakkendőt, inget, vagy ruhát vehessen magának? Határozza meg pontosan azt is, hogy mennyibe kerül ugyanez, egy gyerekkel, két gyerekkel, három gyerekkel, három gyerekkel és egy mamával, három gyerekkel, egy mamával és egy anyóssal stb.

Lépjünk fel az árdrágító feleségek ellen!

A magyar állam nem nézheti ölbetett kézzel, hogy a feleségek fittyet hánynak a hivatalos árpolitikának és egy cipő árának a többszörösét is elkérik a mafla férjtől.

Ha az Árhivatal elnöke nős ember, meg fog érteni minket.

Szigorú intézkedést kérek a védtelen magyar férjek nevében!

Mikes György

MEGTALÁLT KÖZÖSSÉG

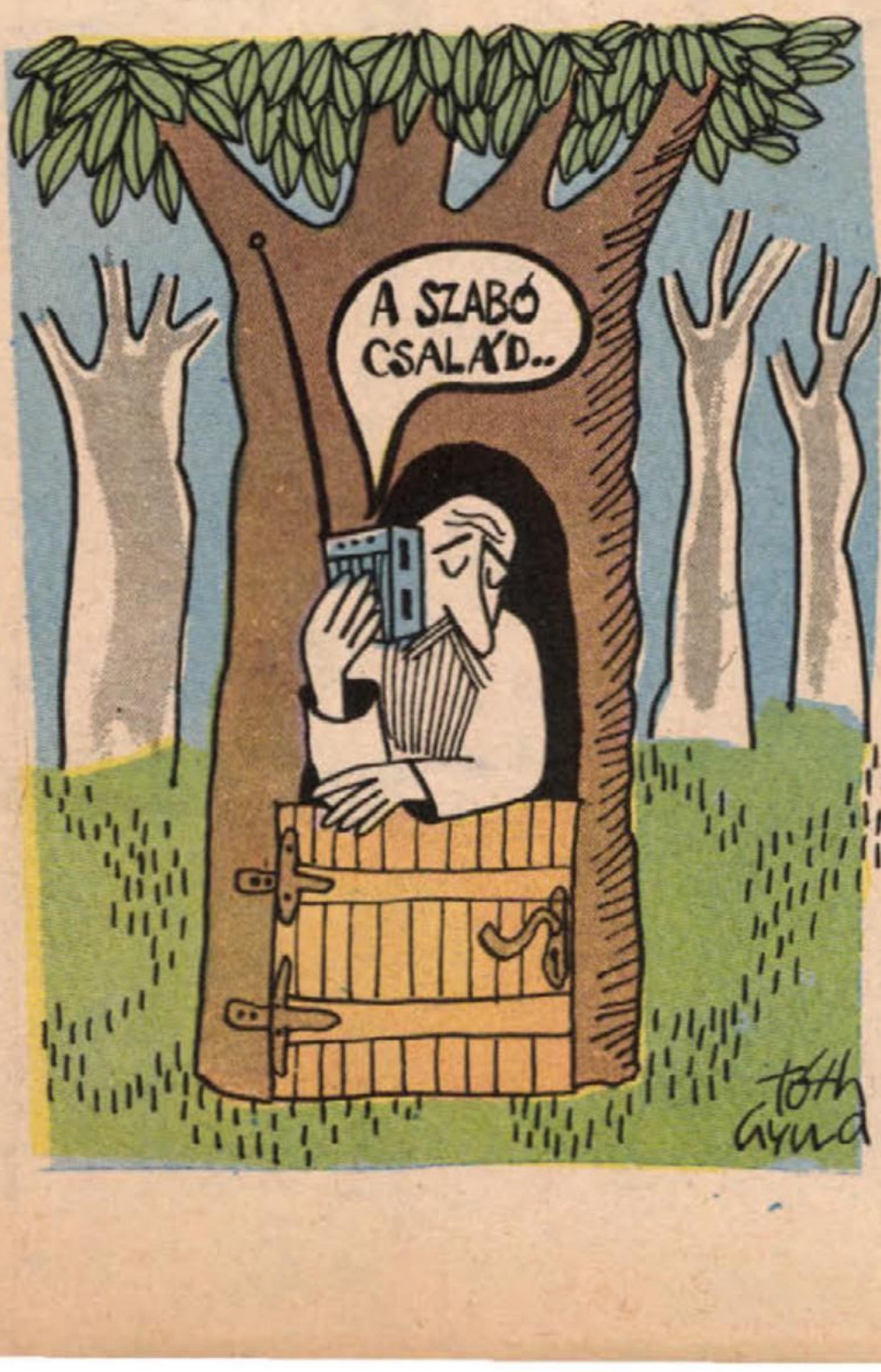

MEGLEPŐ FELIRAT

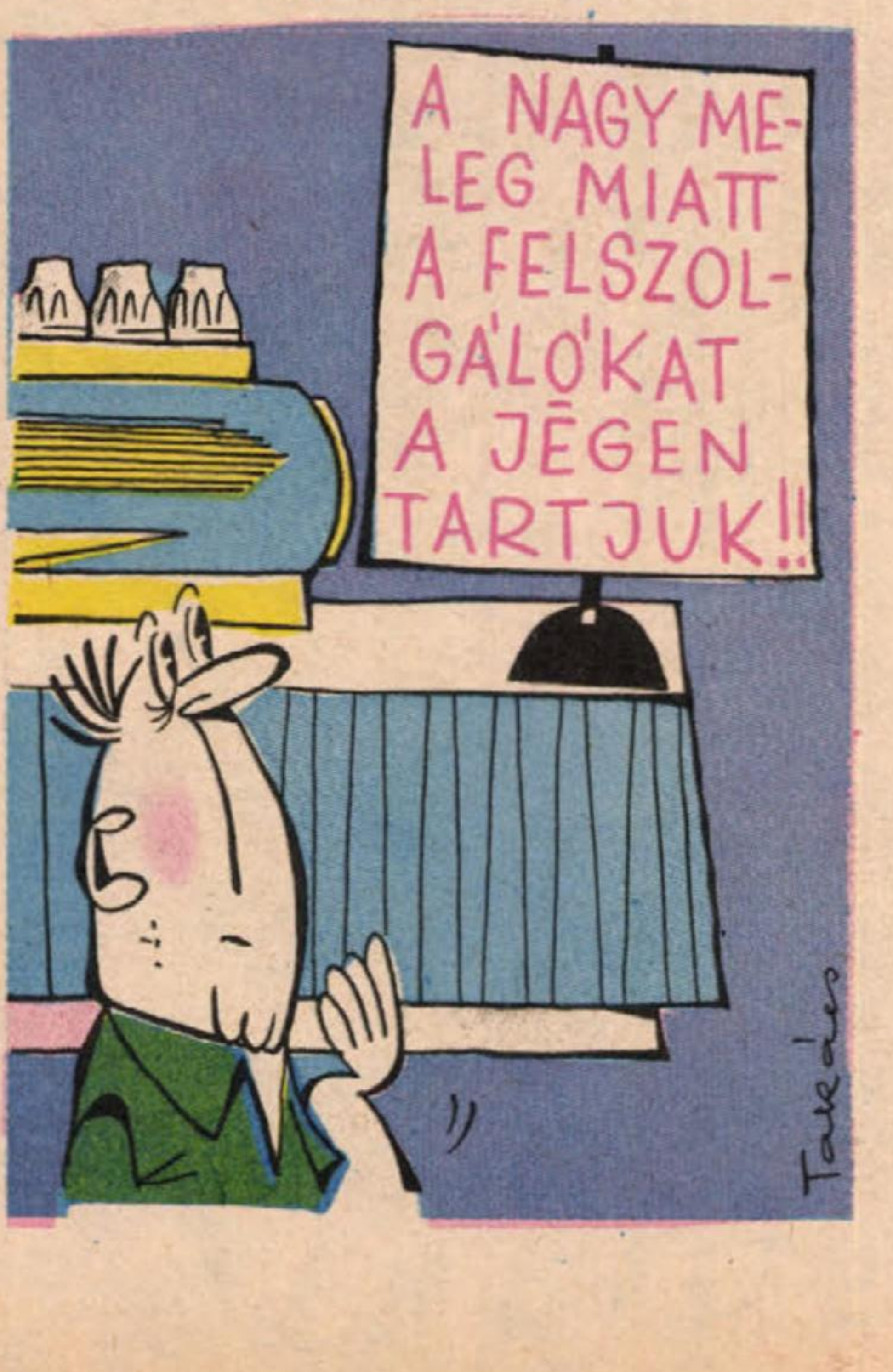
A NAGY MELEG MIATT A FELSZOLGÁLÓKAT A JÉGEN TARTJUK!!
Takács

A SZAKÉRTŐ

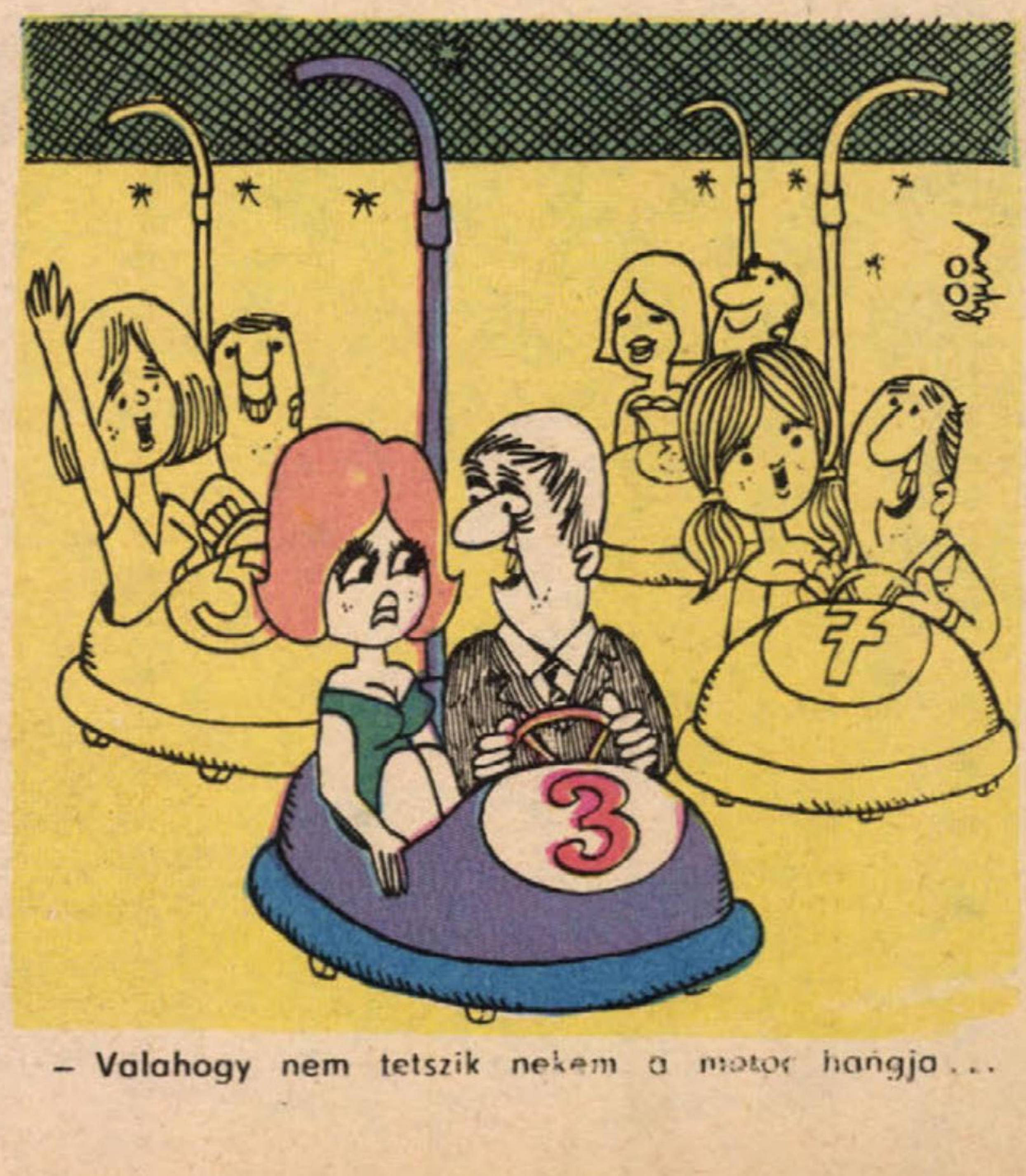

– Valahogy nem tetszik nekem a motor hangja...

KISZÁLLÁSI REJTVÉNY

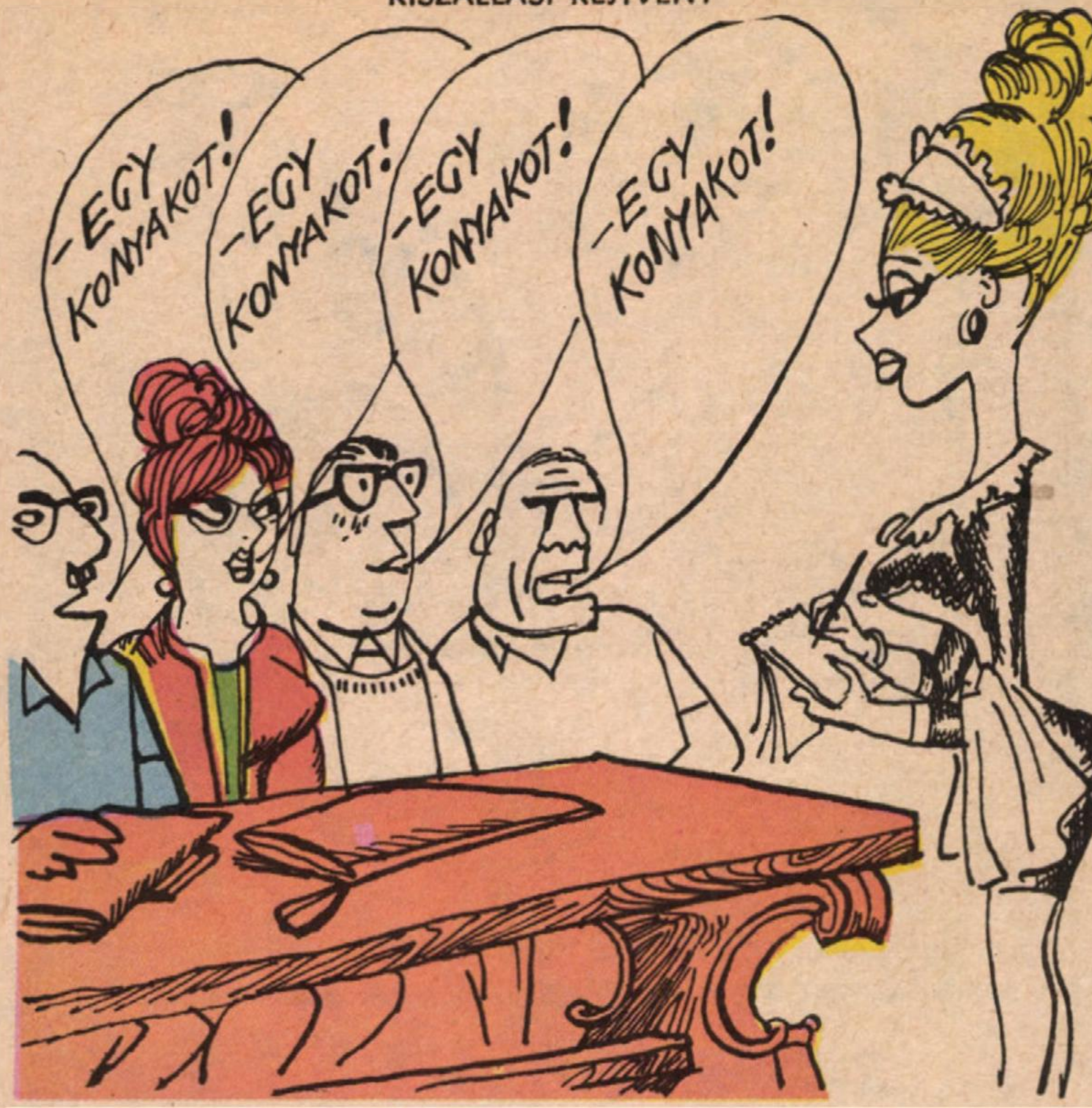
–EGY KONYAKOT!
–EGY KONYAKOT!
–EGY KONYAKOT!
–EGY KONYAKOT!

Kérdésünk: ki a gépkocsivezető?

TÚLZOTT REPREZENTÁCIÓ

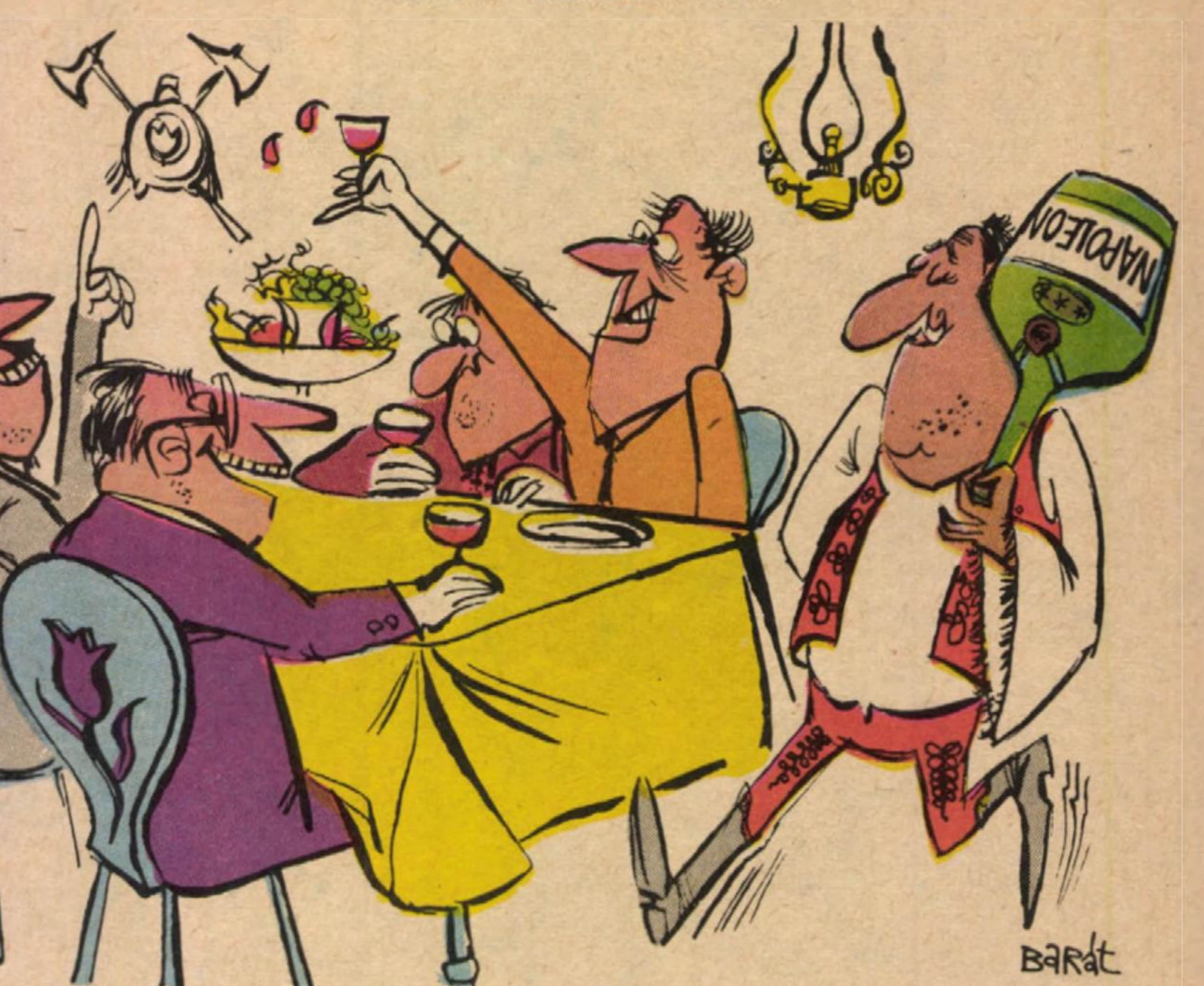

NE LEGYÜNK SZEMÉRMESEK!

Érdemes felfigyelni arra az elszánt és a köz érdekét szolgáló küzdelemre, amelyet a népi ellenőrzés, a Kereskedelmi Felügyelőség és a Központi Gazdasági Döntő Bizottság folytat a visszaélések ellen. Csak az utóbbi időben legalább féltucatnyi, terjedelmes újságcikk jelent meg lapjainkban erről a témáról. Számos vállalat csalárd tevékenységét tudnám itt most ismertetni.

Egy nagy vállalattól például, mint a lapok megírták — a vásárlók becsapásával jogtalanul elért nyereség miatt —, két és fél millió forintot vontak el és befizettették az államkasszába. Ebben az összegben benne foglaltatik a mintegy háromszázezer forintos bírság is. A vállalat tehát nemcsak azt fizette meg, amivel a vásárlókat megkárosította, hanem még igen jelentős összeget rá is fizetett a mohóságára. Még ha ez nagyjából rendben is lenne, az a csekély szépséghibája, hogy a vásárló — a dolog természeténél fogva — nem kapott vissza egyetlen fillért sem abból, amivel őt a vállalat megrövidítette.

Az ilyen merész és nagyszabású manőverek hallatán, szinte már sajnálni kezdem azt a derék pénztárost, aki „téves átvitellel" havi ezer forintot sikkasztott és egy év elteltével lebukott. Igaz, hogy ő önmagát juttatta jogtalan bevételhez és nem a vállalatát. Ám arról sem szabad megfeledkezni, hogy a vállalati bevétel növelése, a jogtalan haszonszerzés sem önzetlenségből ered: prémiumot jelent és több nyereségrészesedést. Ha nem jönnek rá. Ha rájönnek? Hát istenem, elvonják a vállalattól a hamis úton szerzett nyereséget, és bírságot rónak ki. A vállalatra.

Már napok óta azon töröm a fejemet, hogy vajon milyen vállalatok élhetnek az ilyenféle furfanggal? Arra a következtetésre jutottam, hogy egyes vállalatok vezetői könnyelműen, de tudatosan kalózkodnak gazdasági életünkben. Ebbe a feltevésembe azonban nem nyugodtam bele. Nem élünk a kapitalizmusban, ilyesmi nálunk nem fordulhat elő.

Végül is megtaláltam a kérdésre a helyes választ. Ezeknek a kapzsi és harácsoló vállalatoknak nyilván nincs se igazgatójuk, se aligazgatójuk, se főosztályvezetőjük, se osztályvezetőjük. És egyáltalán semmiféle vezetőjük nincsen! Mert ha lenne, akkor közülük egy (legalább egyetlenegy) bizonyára észrevette volna, hogy árdrágítást követnek el; hogy jogtalan haszonra tesznek szert; hogy anyagilag megkárosítják a vásárlót. És talán az is eszükbe jutott volna, hogy ennek az üzleti fogásnak az elterjedése veszélyeztetné a tervezett, szerény életszínvonal-emelkedést.

Még csak halvány elképzelésem sincs arról, hogy miként is dolgozhat akár egyetlenegy vállalat is vezetők nélkül, bár alapos a gyanúm, hogy *valaki* azért mégiscsak kalkulálja a vállalatnál a jogtalanul felszámolt többletet. Ha helyes a feltevésem a gazda nélküli vállalatokról, akkor mindenesetre azt javasolom, hogy sürgősen töltsék be náluk a vezető posztokat. Hogy ne csak a vállalat, mint jogi személy, szégyenkezzék ország-világ előtt a vásárlót megkárosító és a köz érdekét sértő tevékenységéért. Az úgysem tud elpirulni. Szégyenkezzék személy szerint az, akinek agyában az ilyenféle ragyogó ötletek megszületnek, és az is, aki jóváhagyja, és az is, aki nem emel vétót ellene.

Ne legyünk szemérmesek!

Földes György

FEHÉR HOLLÓ

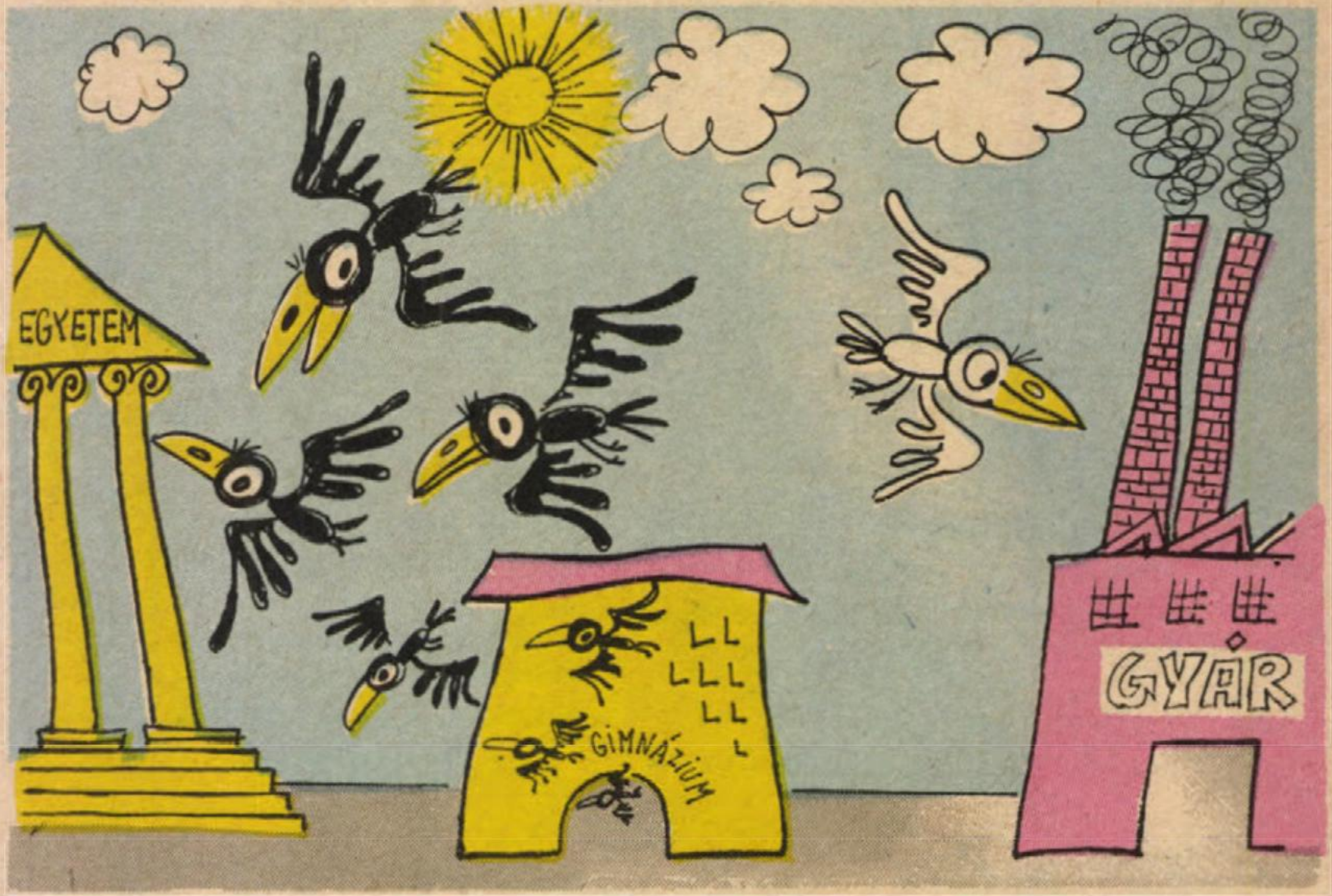

– Nézzétek, ez csakugyan ipari pályára akar menni!

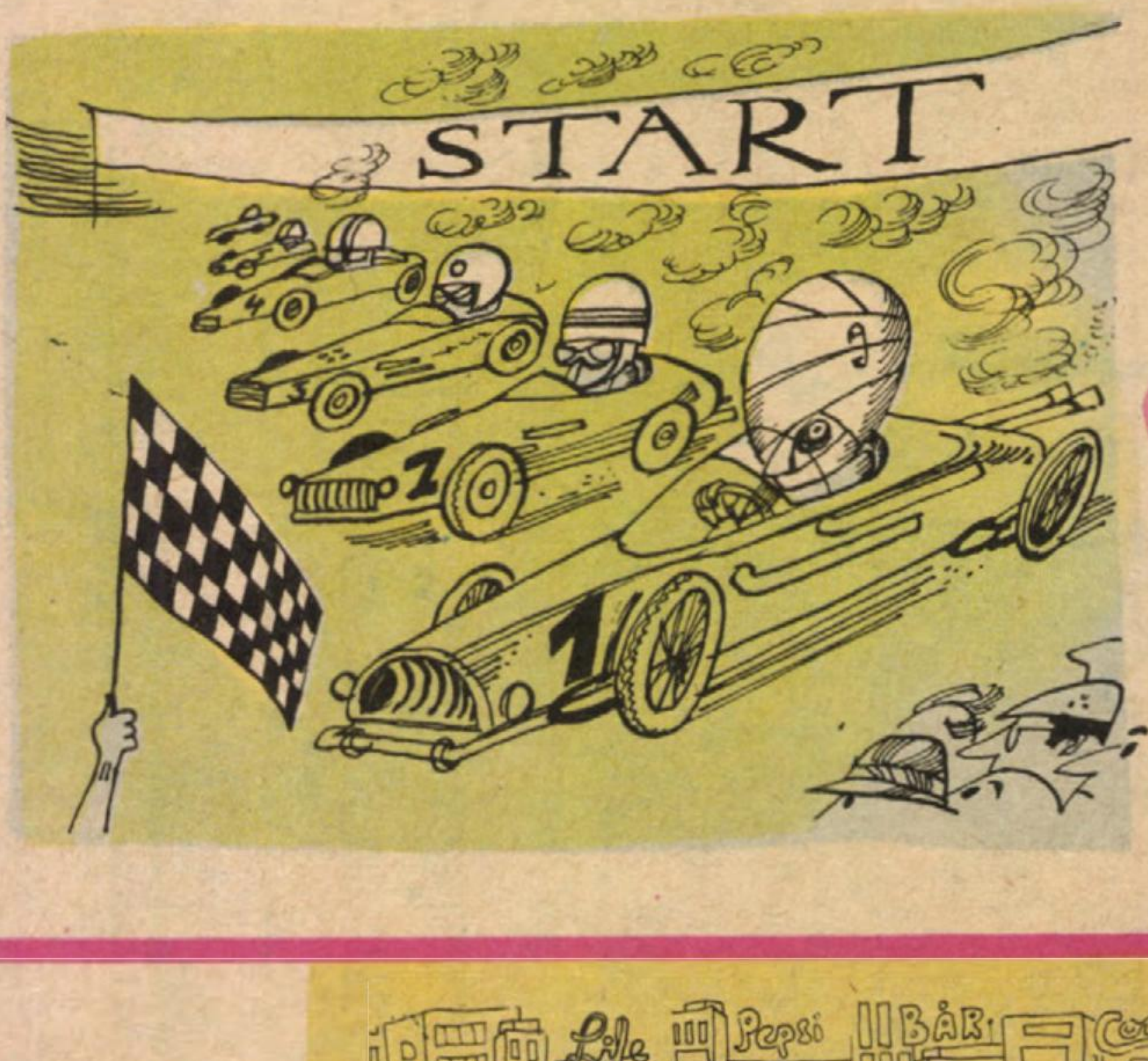

JÓL KEZDŐDIK

BIZTOS JEL

– Azt hiszem, Fred, hogy itt éppen most tárgyal egy magányos gyilkos . . .

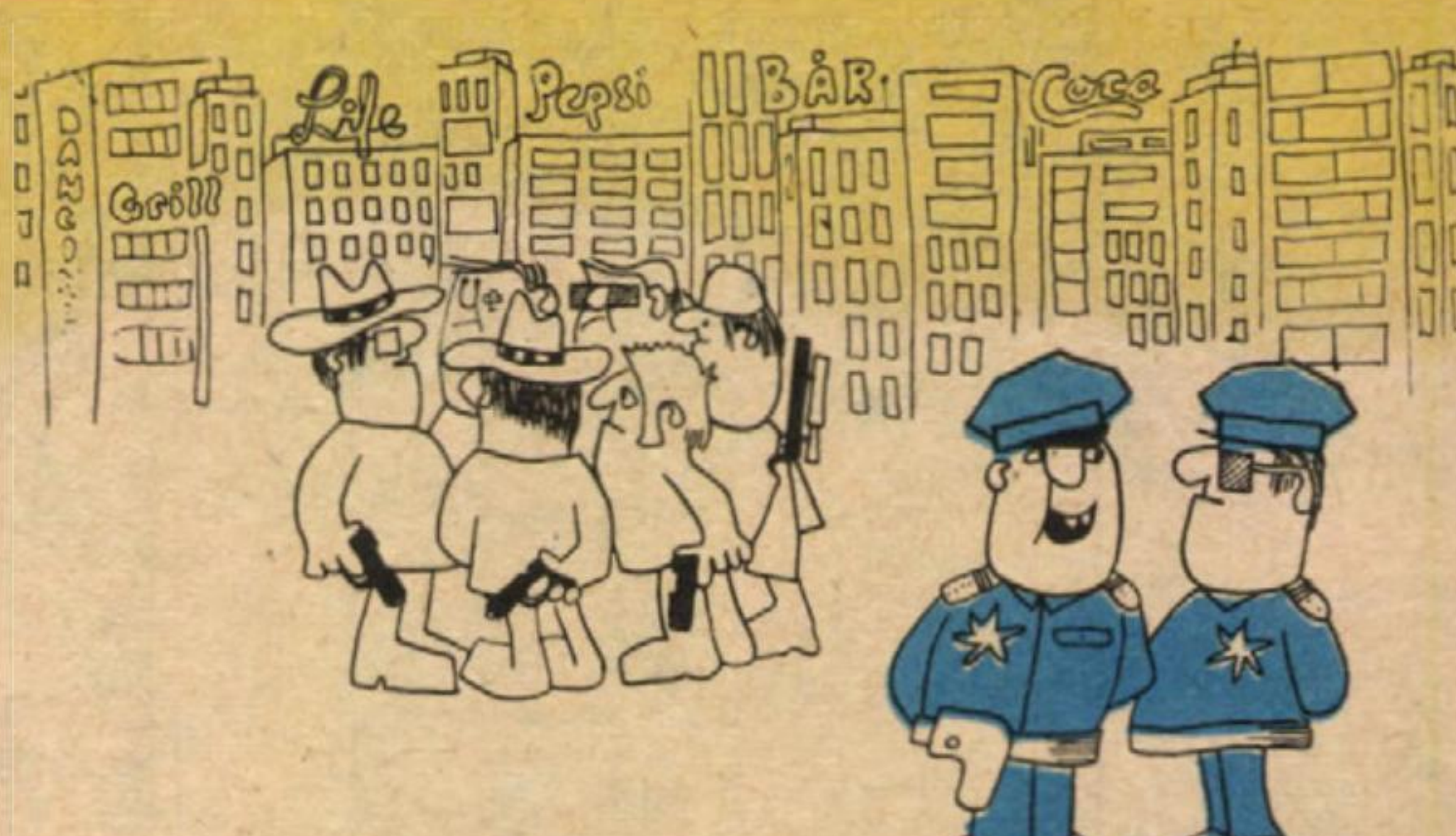

TÉVÉ-VITA

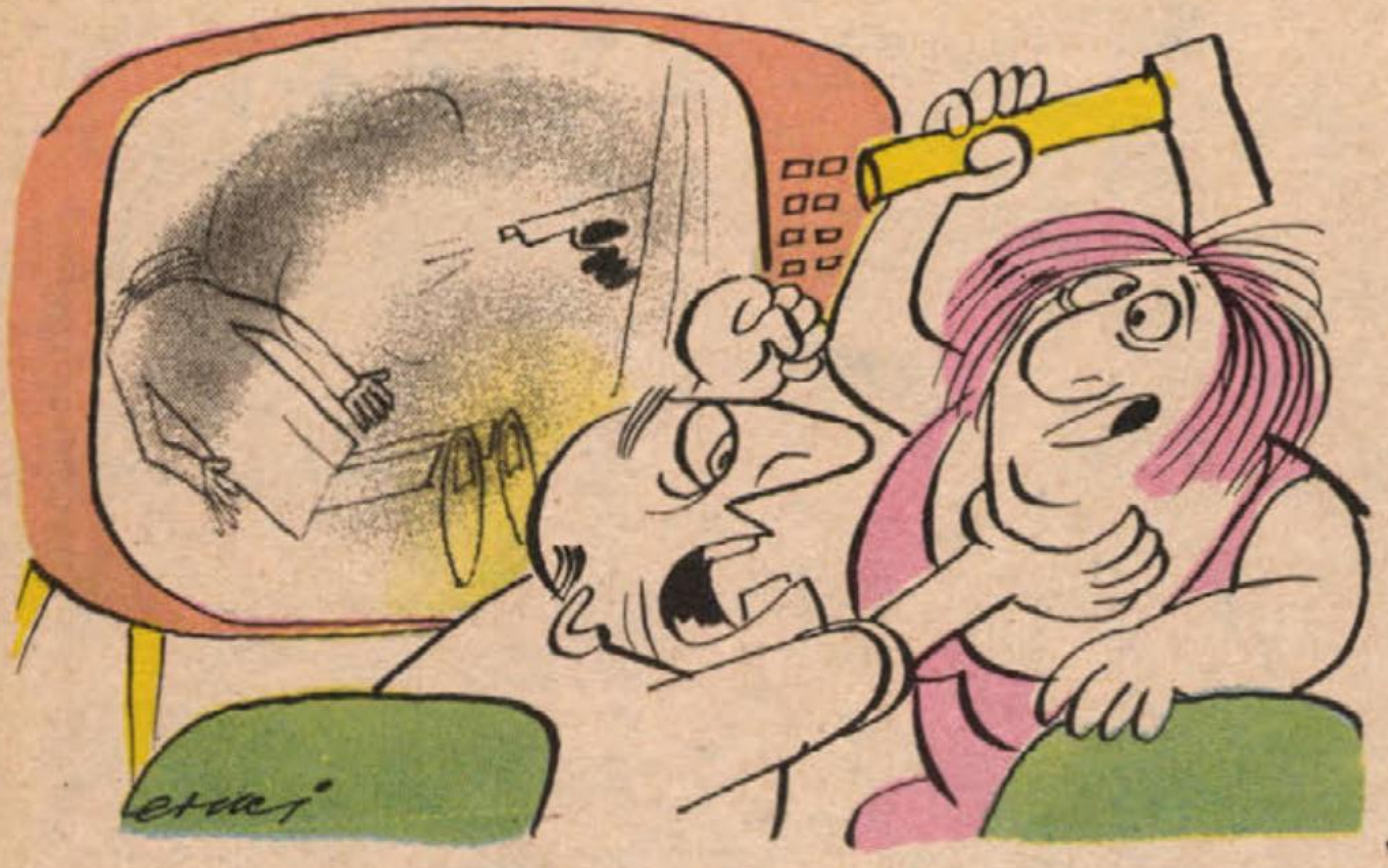

Ki a gyilkos?

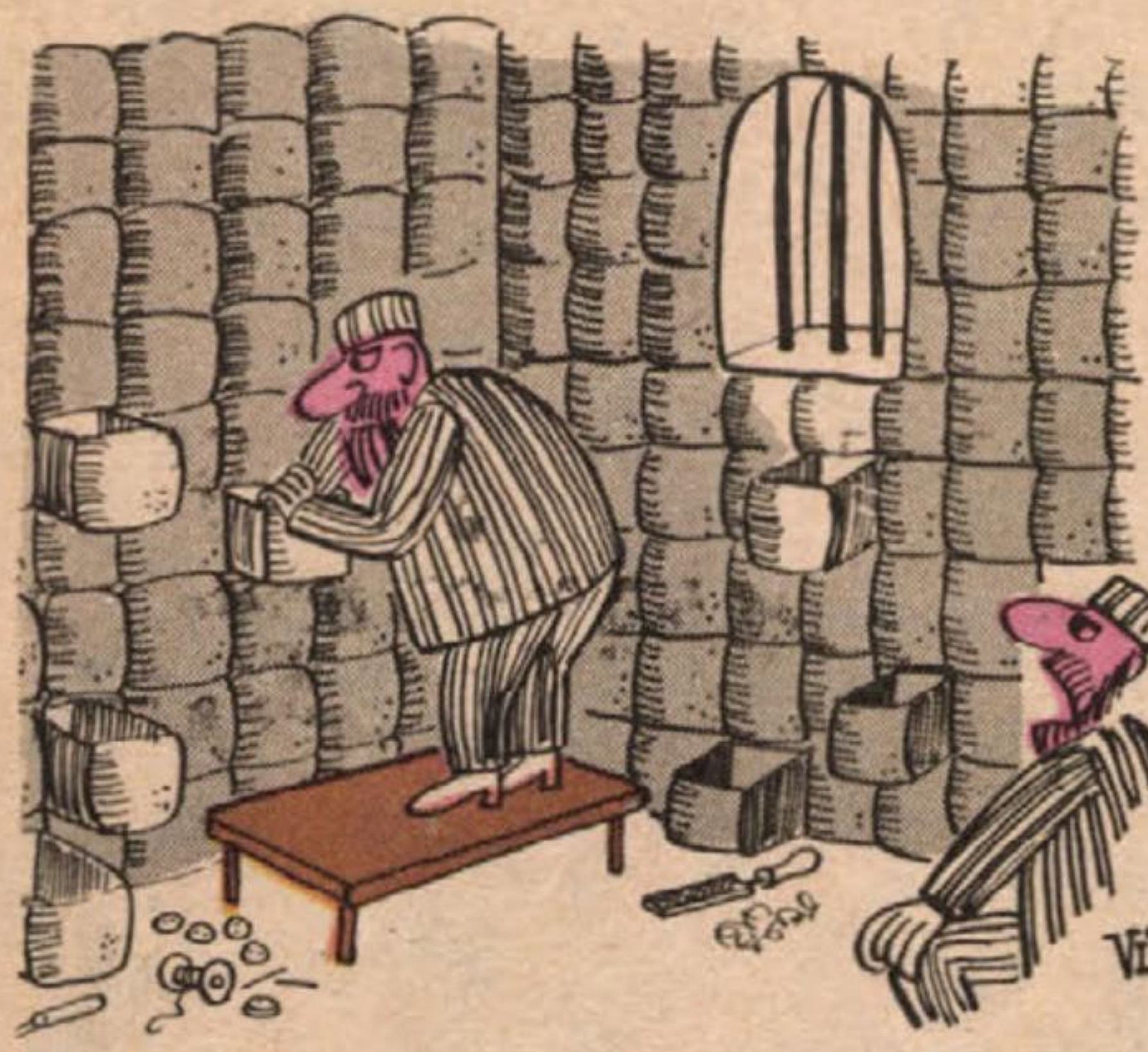

KOMFORTOS CELLA

— Már megint nem találod a cigarettát?

EGY KÖZEL-KELETI MEGFIGYELŐ ÁLLOMÁSON

Tóth Gyula rajza

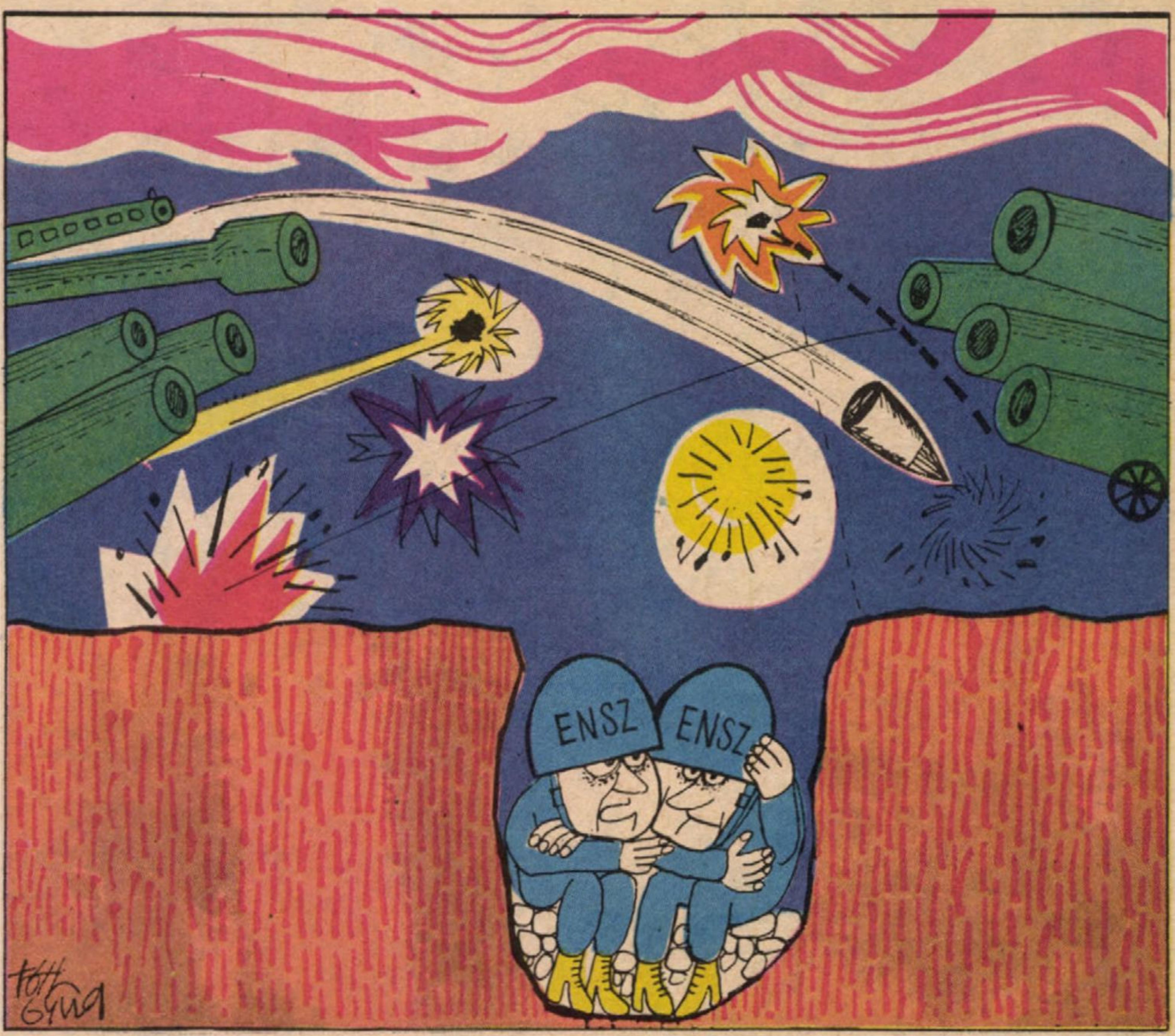

- Öregem, jubilálunk. Lassan két éve, hogy vége van a háborúnak...

NŐI SZOLIDARITÁS

Egy csendes hétköznap délelőtt, a bérelszámolásban, Molnárné asztalán megszólalt a telefon.

— Jaj, Ildikém, csakhogy megtaláltalak! — csipogta egy szoprán a fiatalasszony hallójára köszönés helyett és lélegzetet sem véve folytatta: — Te aztán alaposan elbújtál, de én időt és fáradságot nem kímélve kinyomoztalak, mert úgy éreztem, régi barátságunk kötelez arra, hogy... szóval... Nem akarok fájdalmat okozni neked, de azt hiszem, hogy jobb, ha tudod az igazságot.

— Mi történt, az istenért? — sikított Molnárné. Kollégái ijedten ugrottak föl a helyükről.

— No-no! Nem olyan tragikus az ügy, csak... Előfordul a legjobb családban is, de nem kertelek — nagyot sóhajtott a szoprán: — láttam a férjedet valakivel.

Molnárné mosolyt erőltetett szája szögletébe és intett a segítségére siető kollégáknak, hogy nincs semmi baj, de magában szorongva hallgatta a barátnői beszámolót.

— Tudod, én a Zsongó presszóban vagyok kávéfőző, mivelhogy az állatorvosira nem sikerült bejutnom. Tehát ott főzöm a kávét, s ott látok egyet és mást, miközben engem a géptől nem lát a kedves vendég. Nos, de nagyon kérlek, légy erős, tegnapelőtt úgy hét óra körül ott ücsörgött a kedves férjed, a Józsika, egy vörös tupírozott hölgyikével, aki a most divatos nagy kerek szemüvegekkel álcázta magát. Nagyon összebújtak, a helyzet egészen egyértelmű volt. Hát ezt akartam közölni, mert kötelességemnek éreztem és mert nem árt, ha tudunk az ilyesmiről.

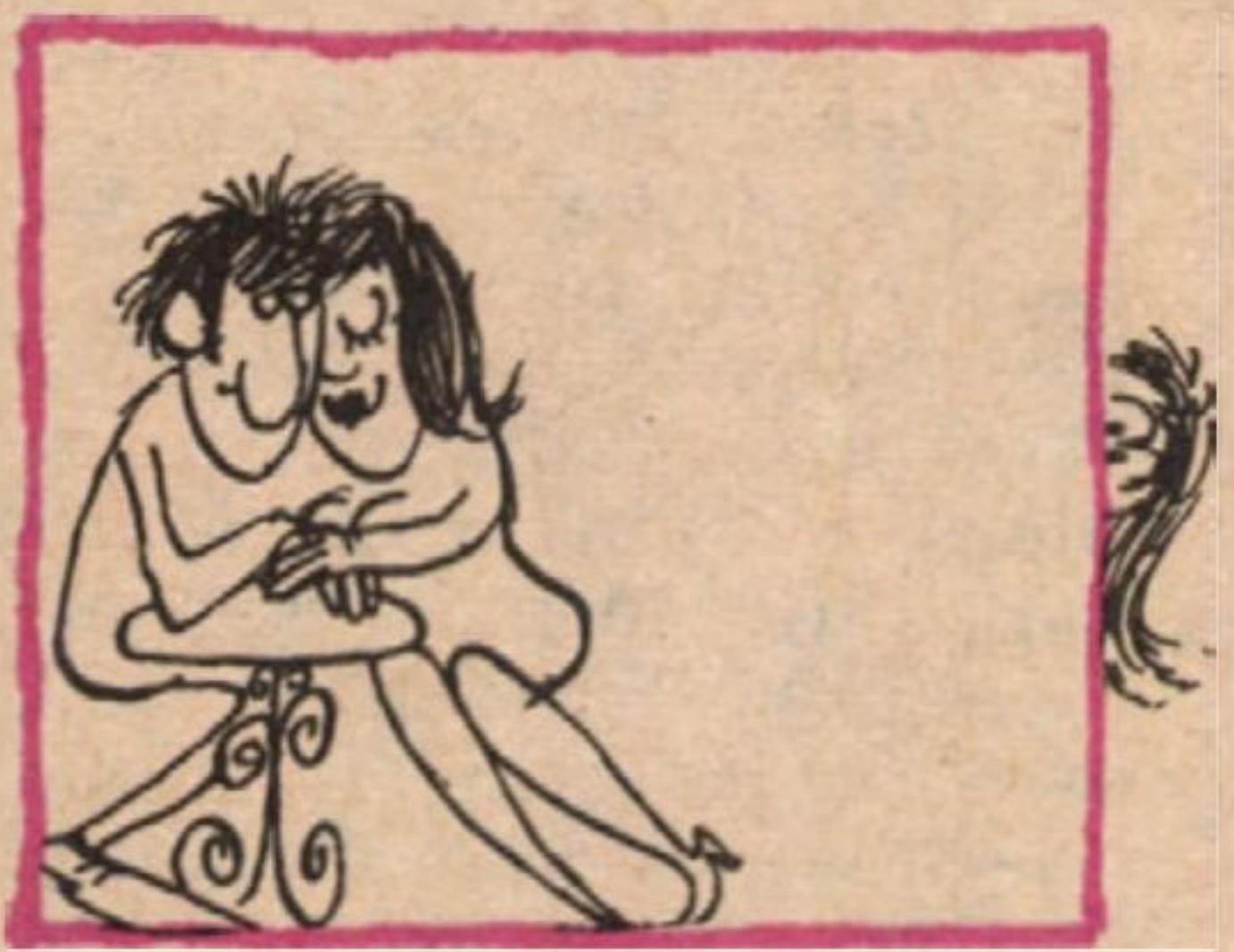

— Igazán kedves vagy! — szólt megkönnyebbült sóhajtással Molnárné. — Csak az fáj, hogy nem ismertél meg. Igaz, a suliban még szőke voltam, de tudod, Józsim kívánsága volt, hogy bronzosítsam a hajam.

— He! He-he! — nevetett föl csalódottan a szoprán. — Ez jó, de ne haragudj, várnak a telefonra. Szia!

Jó másfél hónap után ismét fölhívta Molnárnét kávéfőző barátnője.

— Szia, Ildikém, hogy vagy a férjed uraddal? — — kezdte.

— Köszi, nagyon jól.

— Úgy? — csicseregte gúnyosan a barátnő. — Ezek szerint azt kell hinnem, hogy az a szőke kontyos hölgyike is te voltál, akivel...

— Akivel — vágott közbe Ildikó — szerda este nyolctól kilencig ült nálatok Józsi, igen, én köszöntem is neked, de te nagyon elmélyülten főzted a kávét és azt a kopaszodó urat, aki...

— Jó, jó, azt elhiszem, hogy visszaszőkítetted a hajadat, de másfél hónap alatt meg is növesztetted?

— Neked megsúgom, műkontyom van.

— Hi-hi! — nevetett kényszeredetten a barátnő. — Őszintén örülök, hogy megint melléfogtam. Ezután jöhet hozzánk a te Józsikád akár egy fekete maximka frizurás kislánnyal...

— Kérlek — suttogta Ildikó és dadogva folytatta —, ha avval a kis feketével látod, azonnal telefonálj! Azzal csal a csirkefogó!

Sólyom László

ÉRETTSÉGI UTÁN

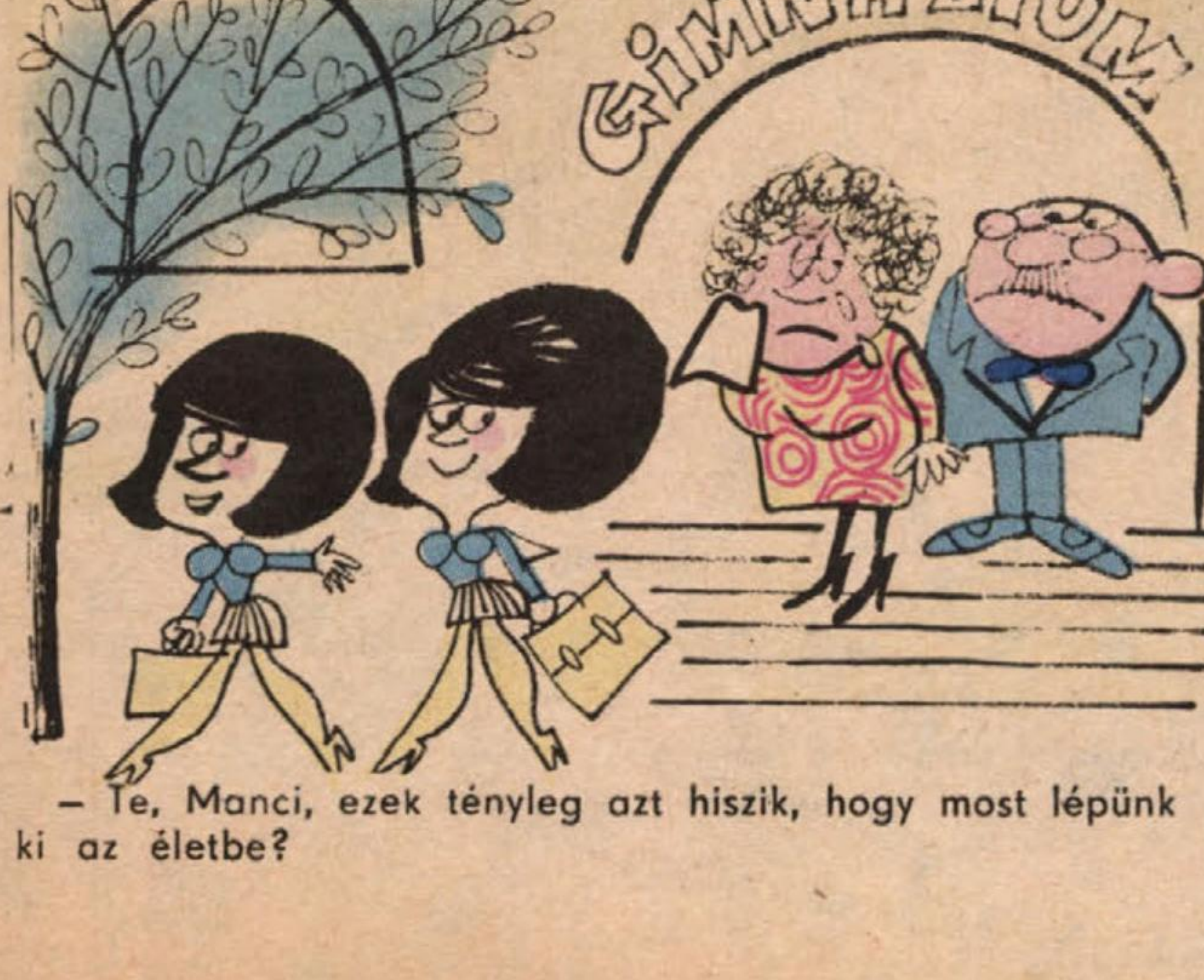

— Te, Manci, ezek tényleg azt hiszik, hogy most lépünk ki az életbe?

EGY NIGHT CLUB IRODÁJÁBAN

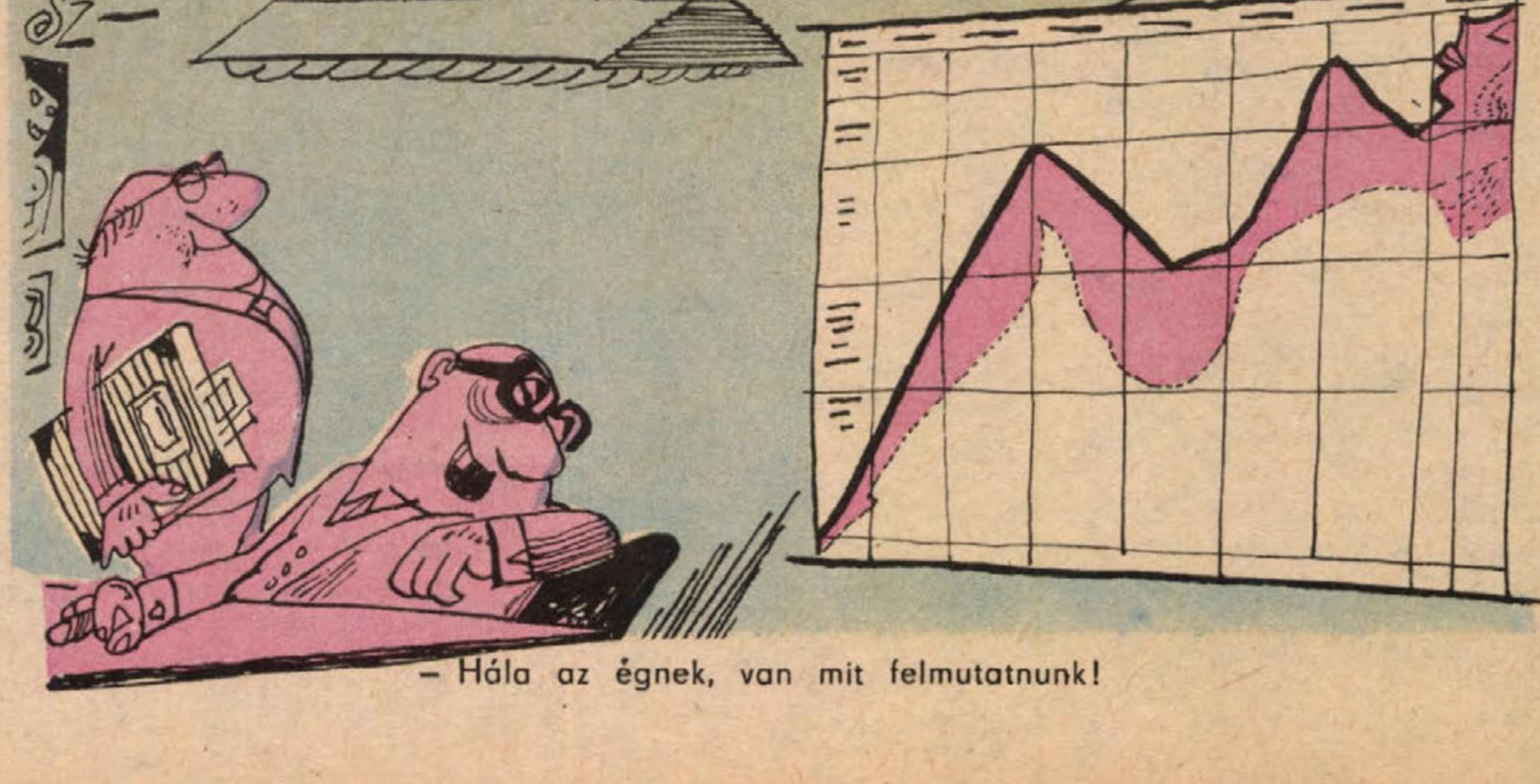

— Hála az égnek, van mit felmutatnunk!

ÍTÉLETHIRDETÉS HULIGÁN-ÜGYBEN

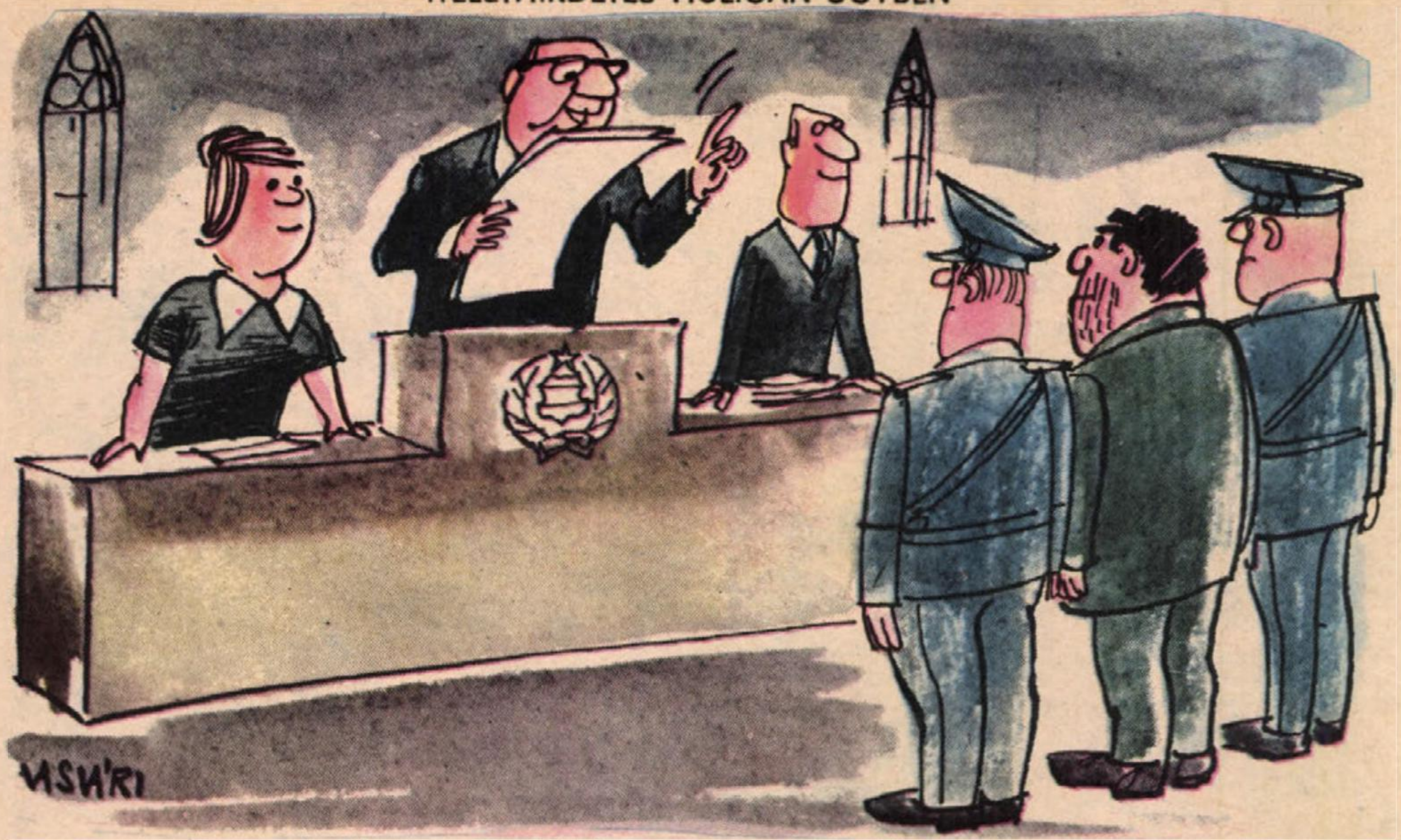

– A Magyar Népköztársaság nevében: Ejnye, ejnye . . .

ANYAGI ÖSZTÖNZÉS

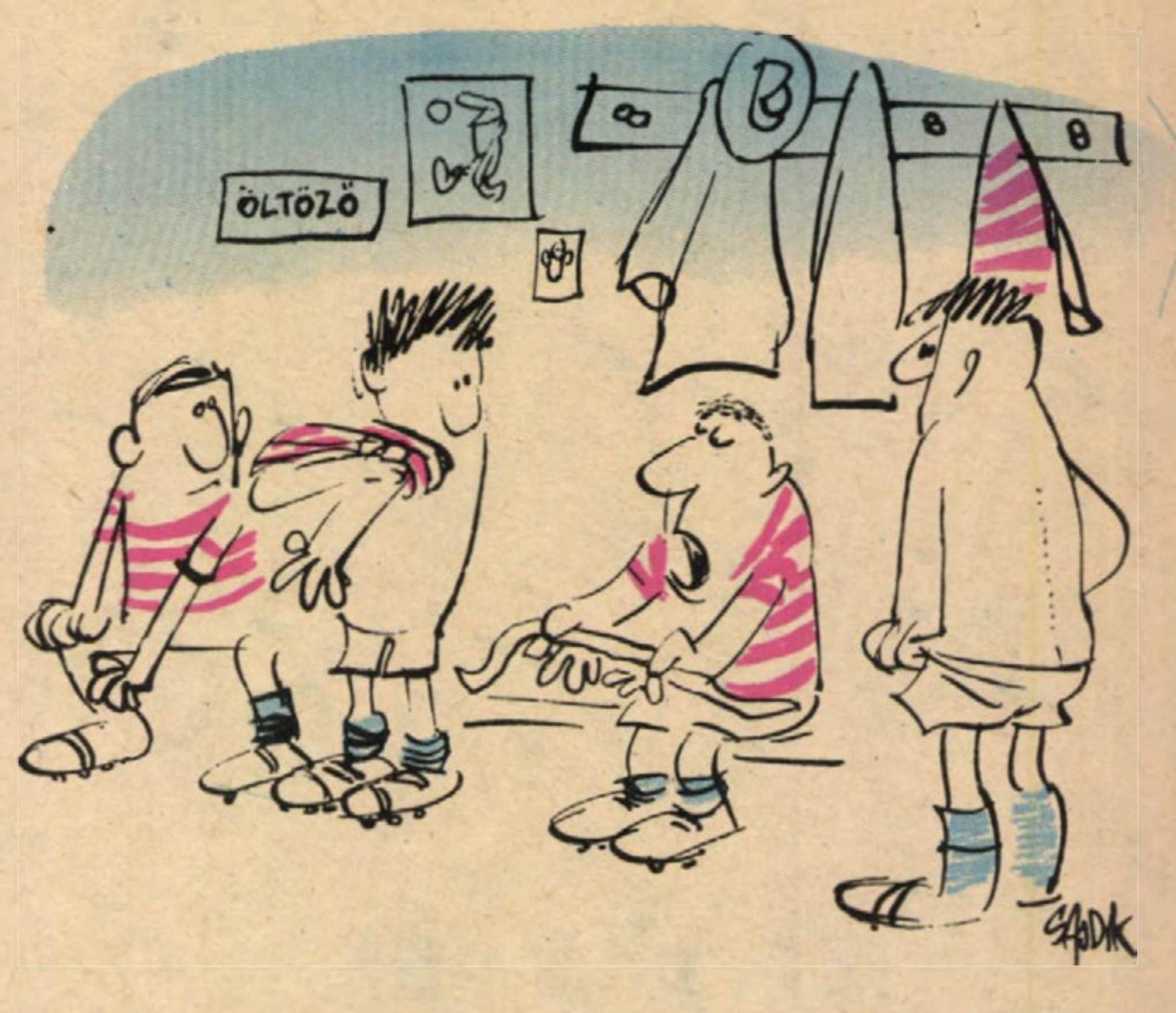

– Na tessék ! Mellérúgtam a 11-est, erre levontak kétszáz forintot . . .

NARKÓZIS

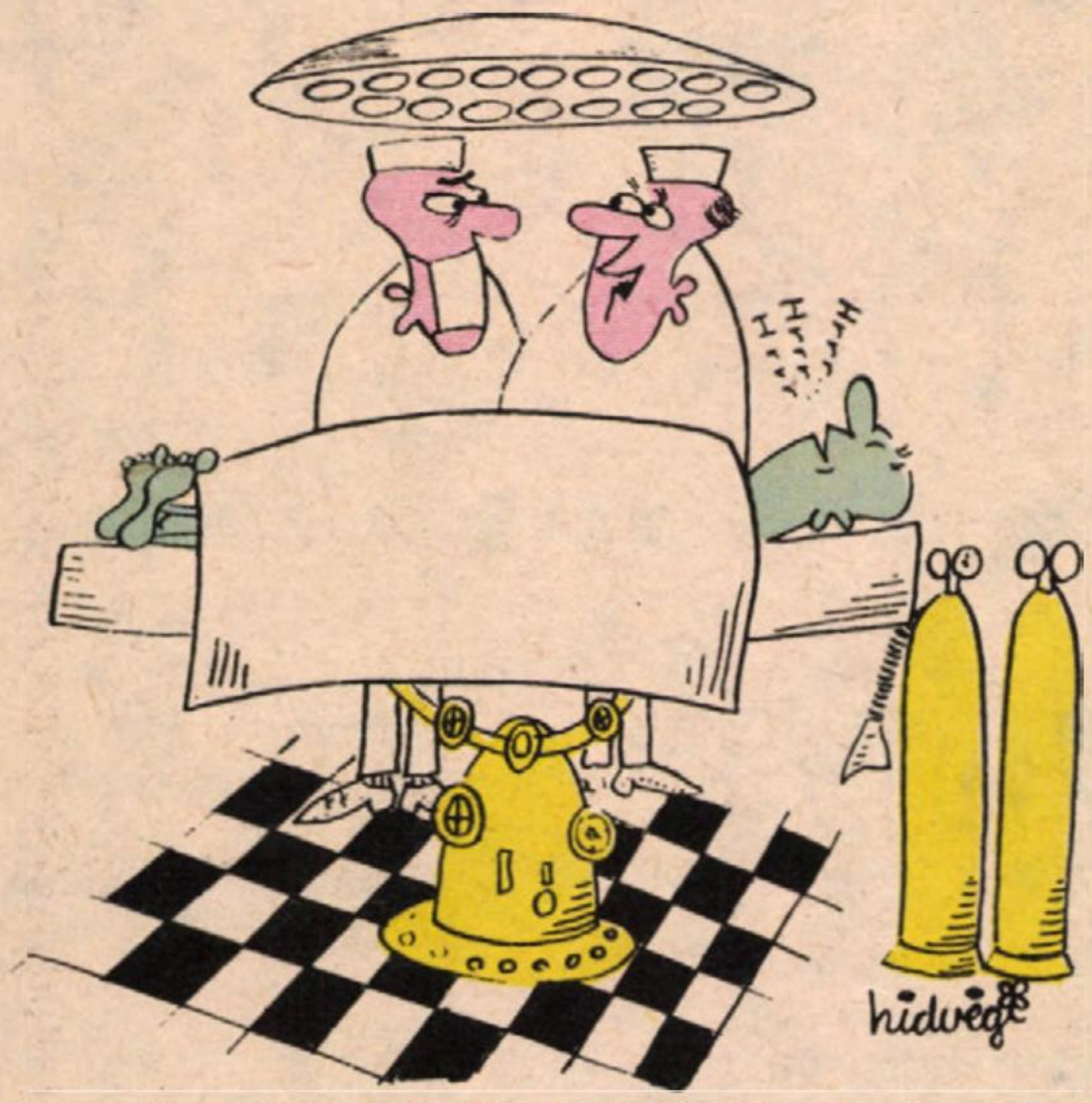

– Kár volt elaltatni, nagyon csúnyán horkol.

ELFOGLALT KÖZÉRT-ELADÓK

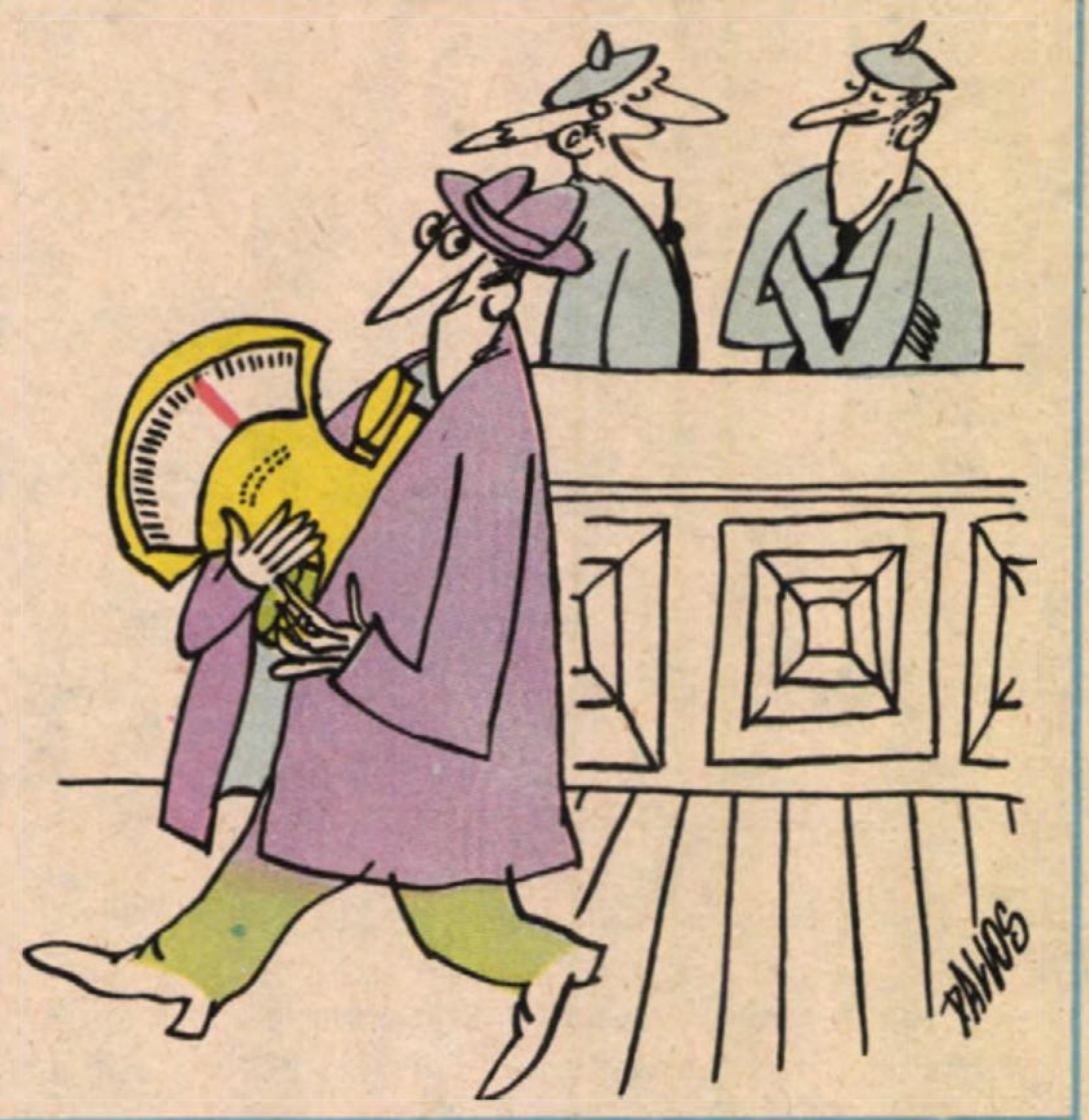

ÚJ MŰSORFORMA

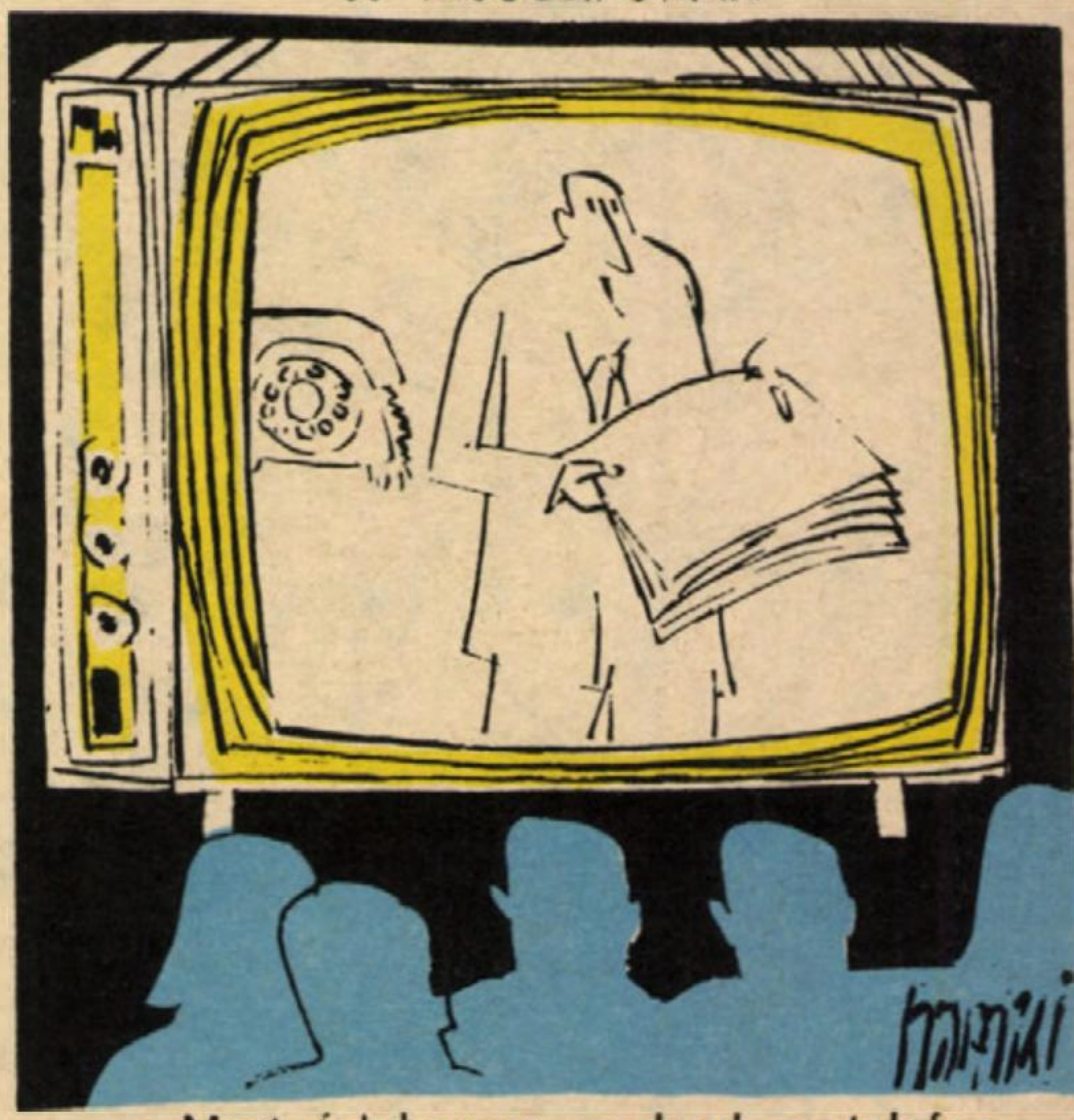

– Most felolvasom azoknak a telefonelőfizetőknek a nevét, akikkel a mai adásnap során beszélgetni fogunk.

TALÁLKOZÁS AZ ISMERETLEN OLVASÓVAL:

KÍNOS ÜGYEK

A kedves ismeretlen olvasóval való találkozások során előfordult néhány furcsa eset is. Ezekből szeretnék most hármat elmondani:

1

Z. M.-ék azt írták, hogy nagyon csalódnának bennünk, ha nem fogadnánk el a meghívásukat. Felkerestük őket. Az ajtóban az asszony fogadott. Még mielőtt beengedett volna, kilépett a folyosóra és suttogó hangon beszélni kezdett:

— Csak azt akarom mondani, hogy a férjem . . .

És ekkor megjelent a férj:

— Csakhogy eljött, már nagyon vártam . . .

Betessékelt a szobába. Csevegni kezdtünk, majd az asszony kiment a kávéért. Megittuk.

— Akkor térjünk a tárgyra — mondta a férfi. Az asszony felugrott.

— Én nem is zavarok — mondta. Elindult az ajtó felé, és amikor kikerült a férj látómezejéből, kezét — az ismert mozdulattal — néhányszor elhúzta a homloka előtt. Csodálkoztam. A férj eddigi szavaiból nem vettem észre, hogy . . . szóval *az*, amit a felesége nekem jelezni óhajtott. Teljesen normálisan beszélt, vicceket mesélt, politizált.

Amikor magunkra maradtunk, a férfi kinyitott egy szekrényt, melynek egyik oldala tele volt papírokkal.

— A verseim — mondta és kinyalábolt egy kazalra valót. — Sehol nem közlik. Százhetet küldtem az Új Írásnak, negyvenötöt a Kortársnak, kilencvennégyet az „És”-nek. De nem tudok betörni a klikkbe.

— Nehéz is — mondtam és a kijárat felé kezdtem nézelődni.

— Pedig nagy versek. Korszakos versek! — Kutatni kezdett a papírhalomban. Aztán felkiáltott:

— Ezt hallgassa meg! — és olvasni kezdte. Aztán a következőt, majd egy újabbat, majd megint egyet.

— Sajnos, mennem kell — szabadkoztam.

— Nem mehet el! Meg kell mondania: nagy költő vagyok én, vagy nem.

Az asszony végszóra lépett be:

— Nagy költő vagy, persze . . .

— Tőle akarom hallani!

Az asszony bólintott, jelezve, hogy erősítsem meg állítását . . .

— Amennyit én értek a költészethez . . . Úgy érzem valóban . . . Szóval érdekes . . . újszerű hang . . . meg . . . izé . . .

— Na látja! De elnyomnak. Itt ez a vers, vigye el, az egyik legjobb művem. Remélem, ezt leközlik . . .

— Dehát, mi vicclap vagyunk . . .

— Nem baj — egyezett bele. Ígéretemhez híven íme közkinccsé teszem a mű első strófáját:

„A szerelmem kohó-lángja
olvassza meg jégszíved,
Izzó szívem, vulkáni tűz,
megperzsel majd tégedet.
Mint a kohó, a dohogó,
ontja ki az érceket,
Úgy teszem a lábad elé
sok-sok forró versemet . . .

És ha ezek után valaki azt hinné, hogy a költő polgári foglalkozása kohász, téved. Áruházi eladó.

2

„Mindketten nagyon várjuk munkatársuk látogatását. Feleségem kitűnő süteményeket készít, érdemes megkóstolni . . .” — írta T. László.

Amikor csengettem, sokáig nem jelentkezett senki, bár belülről zajokat hallottam. Aztán egy borzas női fej jelent meg az ajtónyílásban.

— T. Lászlót keresem — mondtam.

— Akkor várjon — felelt a nő és becsapta az ajtót. Hallottam, amint az előszobában elkiabálja magát:

— Megjött a vendéged! — majd egy hatalmas robaj jelezte, hogy a kelleténél hevesebben csuktak be egy ajtót. Nemsokára aztán megjelent T. László. Kijött az ajtó elé. Zavart volt és láthatóan ideges.

— Nem kapta meg a lapomat?

— Nem . . .

— Ugyanis az történt, hogy . . . szóval összevesztünk az asszonnyal . . . De mit kertelek? Maga is férfi, megértheti . . . Lebuktam. Rájött egy ügyemre . . . Ezért most nem alkalmas a beszélgetés . . .

Megértettem.

— Ugye, nem haragszik? Ha kibékülünk majd írok, mert különben nagyon aranyos asszony és én szeretem is . . . És tényleg nagyon jó tésztákat tud sütni . . . De majd máskor . . .

3

B.-éknél.

— Irtózatosan sajnáljuk, hogy rosszkor jött. Éppen tegnap vitte el a rendőrség az albérlőnket. Azt akartuk megmutatni, hogy mit visz véghez, amikor berúg. Mert minden este részeg, olyankor éjfélig randalíroz. Kitenni pedig nem tudjuk. De hála isten, most a rendőrség, majd elintézi . . . Ne haragudjon, hogy hiába fárasztottuk . . . Azért a kávét igya meg . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

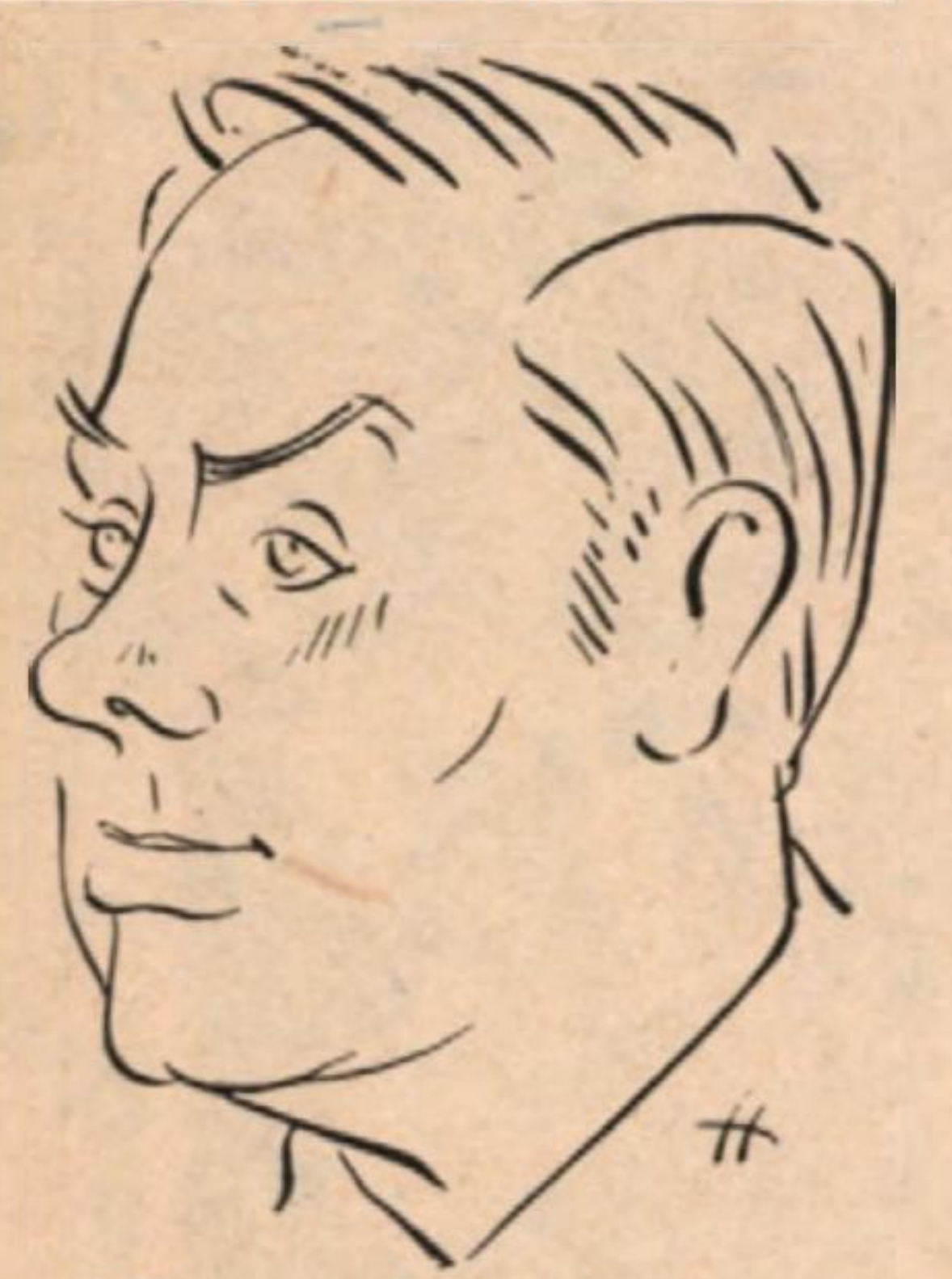

Mint a Vígszinház új tagja, először a Márkiné cimű darabban játszottam. Mégpedig szerelmes spanyol fiatalembert. Az, akibe szerelmes voltam, Tolnai Klári volt. A darabot Tarnai Ernő rendezte és tanácsára spanyolos bajuszt növesztettem az orrom alá. Jób Dániel volt az igazgató, aki a jelmezes próba első felvonása után így szólt hozzám: „Mondja, fiam, mi az a kis piszok az orra alatt?" Halkan válaszoltam: „Bajusz. Ilyen bajuszt viselnek a spanyolok. Én hetek óta direkt a szerephez növesztettem." Jób erélyesen utasított, hogy azonnal vegyem le, a második felvonásban már nem akar bajusszal látni! Rohantam Szabó bácsihoz, a fodrászhoz, aki leborotválta a bajuszt.

A második felvonás után Jób megint magához intett: „Fiam, mit gondol, nem lenne jó, ha egy kis bajuszt viselne?" Nem mertem neki megmondani, hogy egy órával előbb leparancsolta rólam a „kis piszkot" és újra Szabó bácsihoz siettem, aki bajuszt ragasztott arcomra. Csak hetek múlva mertem megkérdezni Jóbot, hogy miért adott ellentétes utasításokat? Így válaszolt: „Fiam, mindig különbséget kell tenni a színész szerepe és a magánélete között. A közönség furcsának találná, ha a Körúton a szerelmes spanyollal találkozna. Azután mégis úgy véltem, ehhez a szerephez illik a bajusz."

Azóta nem növesztek szerephez bajuszt, de ha szakállt, vagy bajuszt ragasztok fel, mindig arra gondolok, hogy vajon mit szólna hozzá Jób Dániel?

Benkő Gyula

KIS ORSZÁG

Sajdik Ferenc rajzai

DIPLOMÁCIAI KIKÜLDETÉS

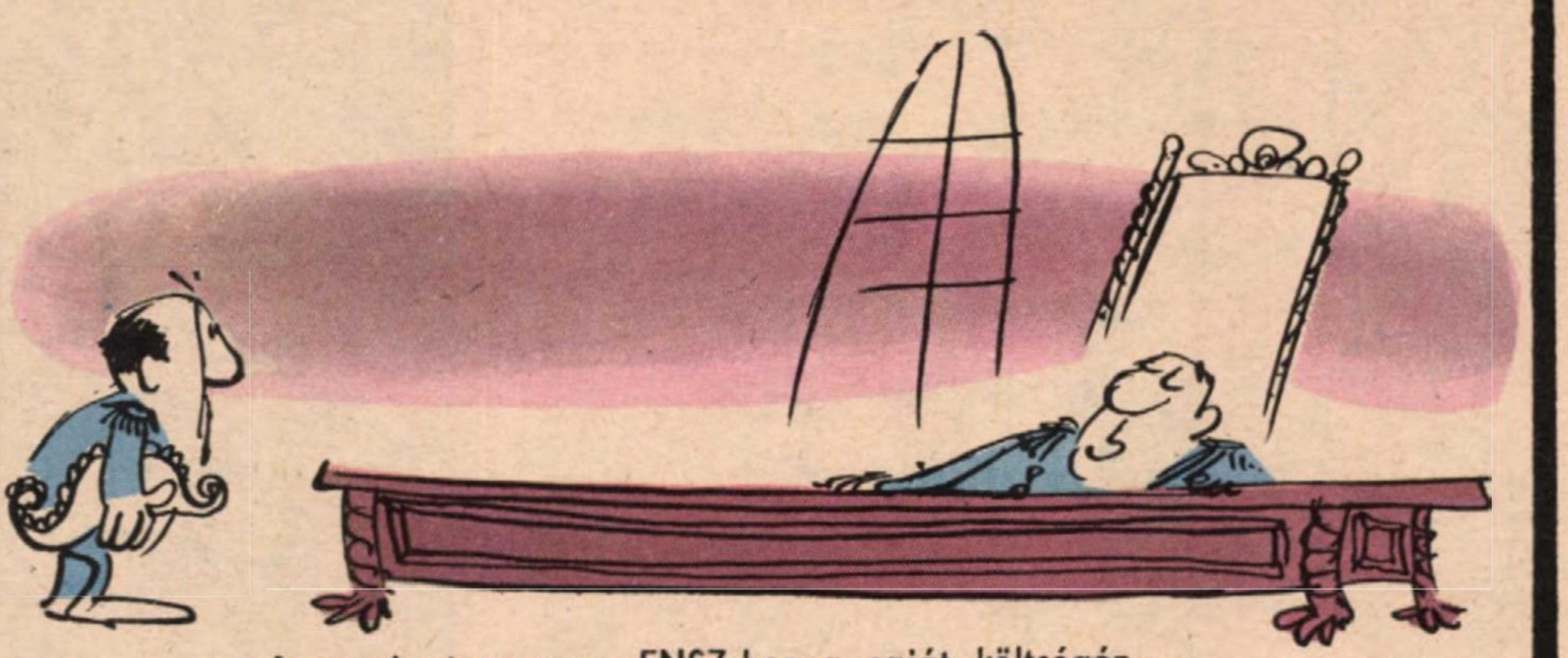

– Azonnal utazzon az ENSZ-hez a saját költségén...

EGYEZKEDÉS

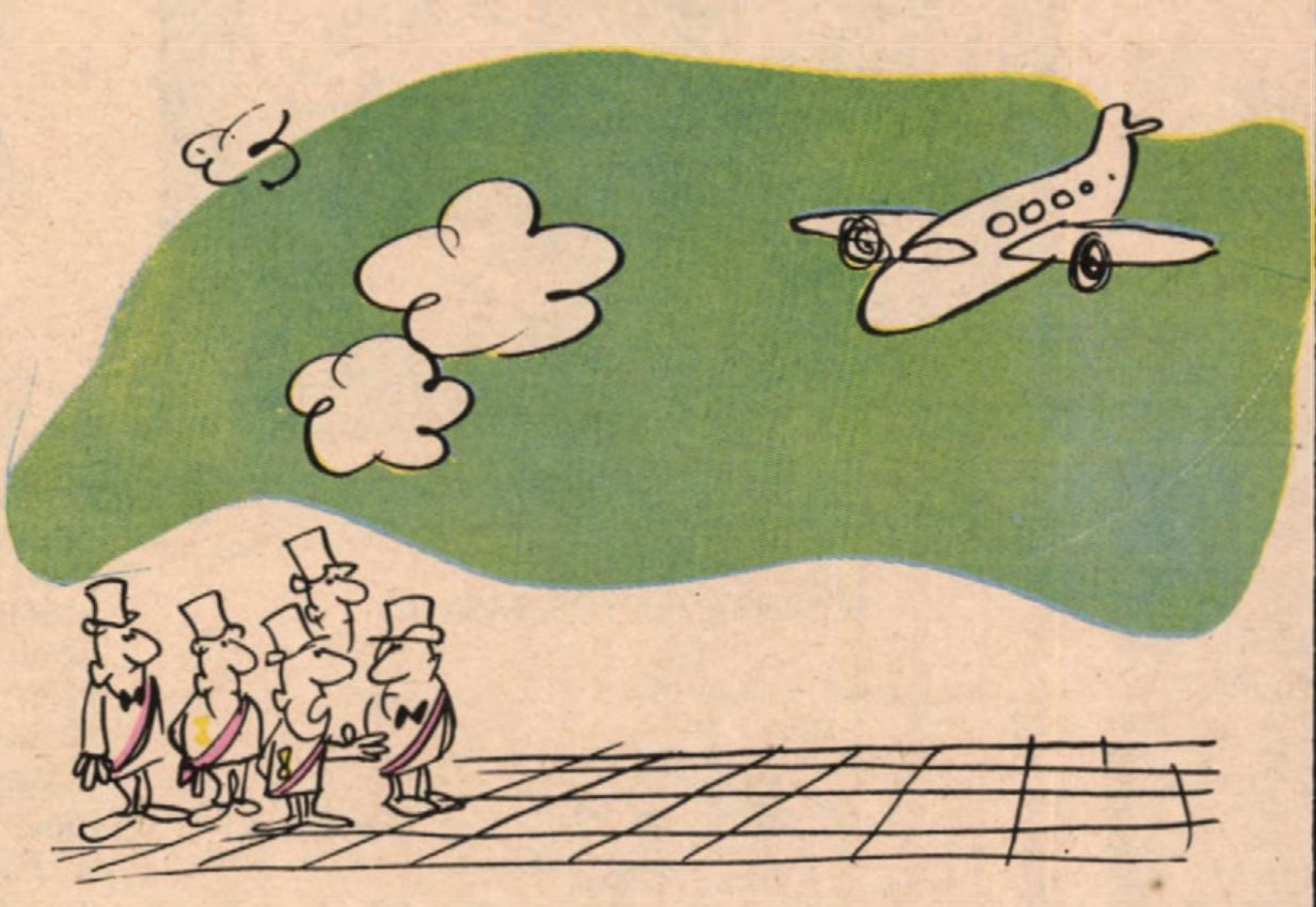

– Uraim, a tavalyi vendég nálam étkezett, most más a soros...

AKADÁLY

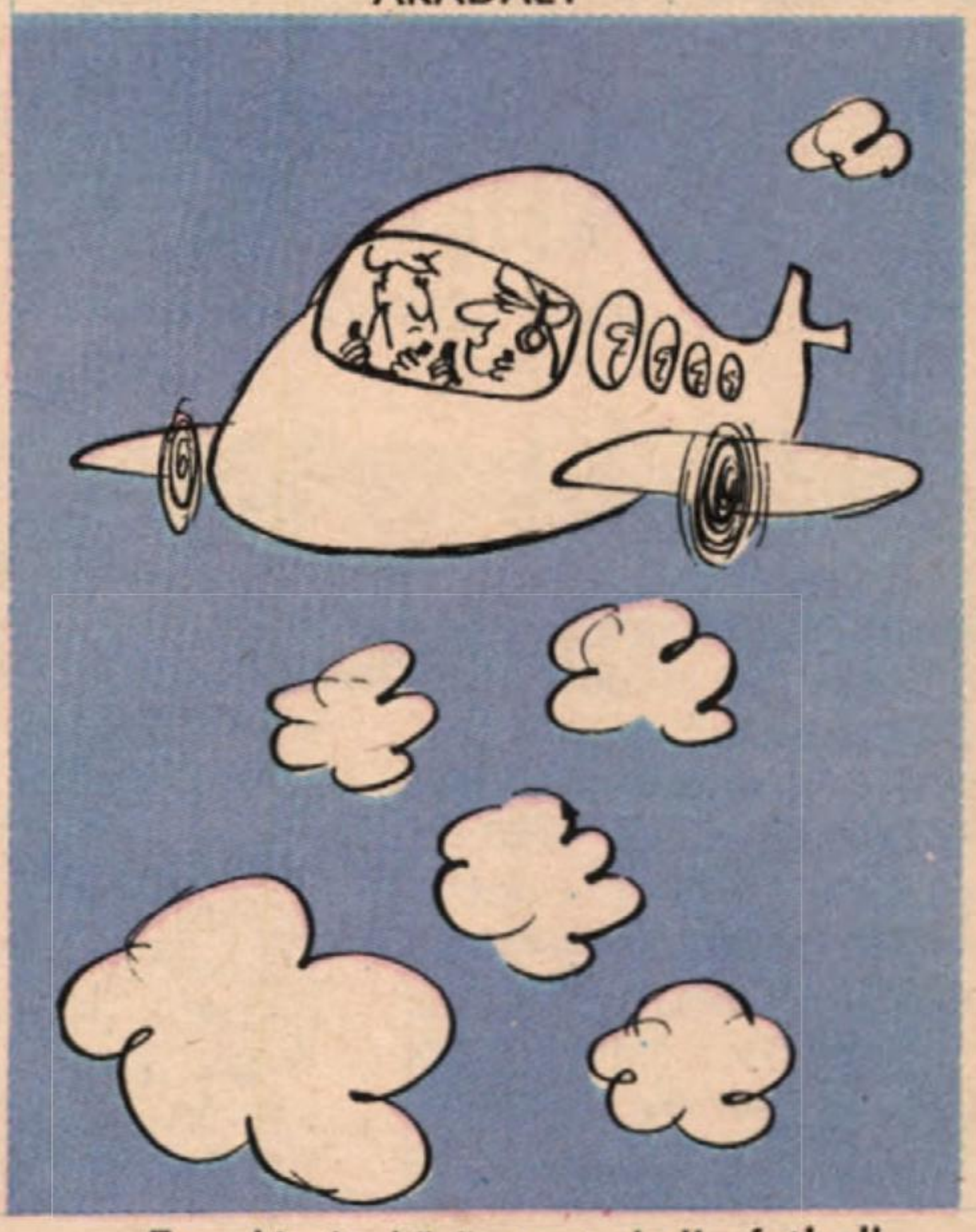

– Egy kicsit köröznünk kell, futballmeccs van a repülőtéren...

DILEMMA

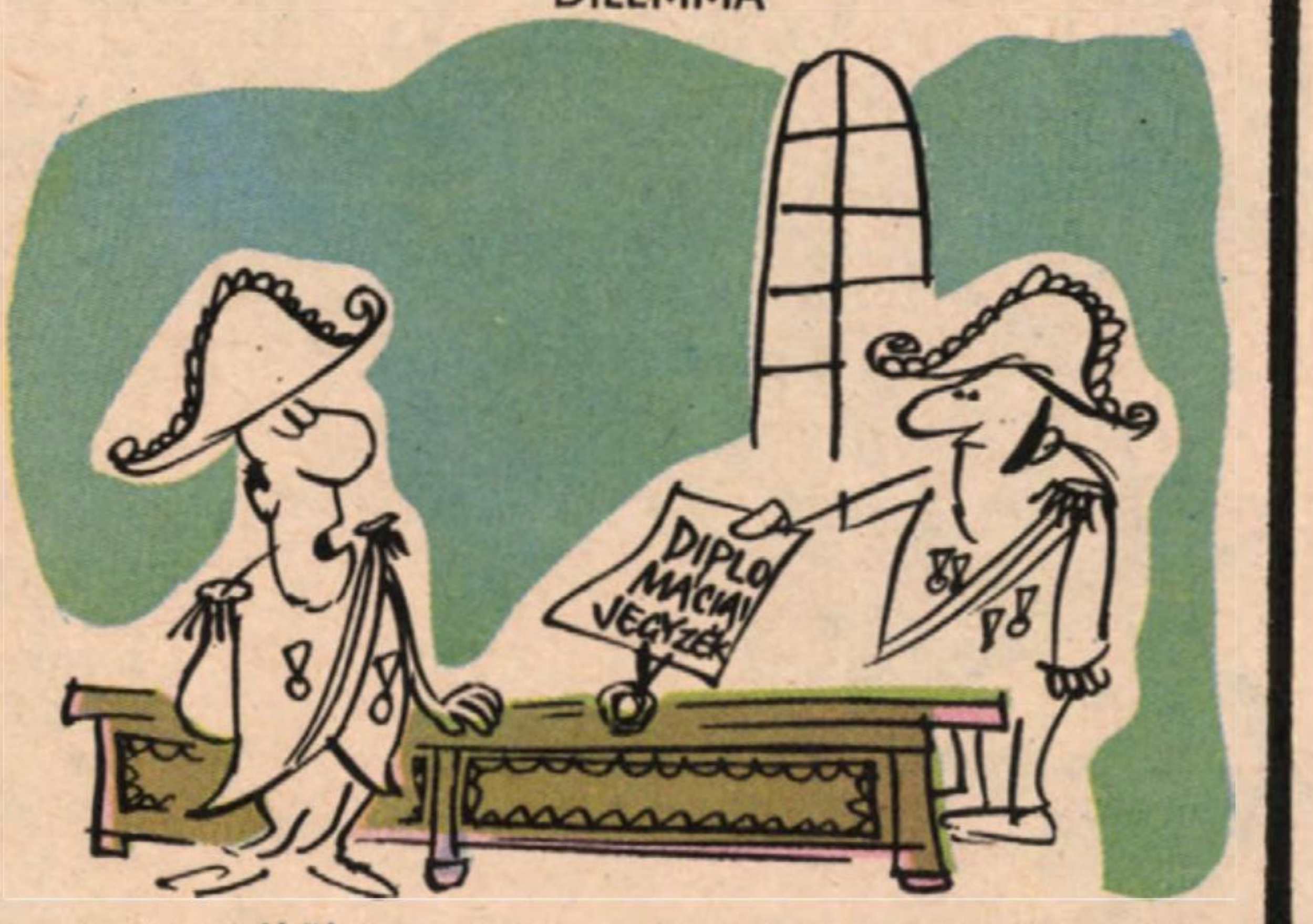

– Jegyzékükre, sajnos, nem tudunk most válaszolni. Mind a két gépírónőnk szabadságon van...

DÖNTŐ ÉRV

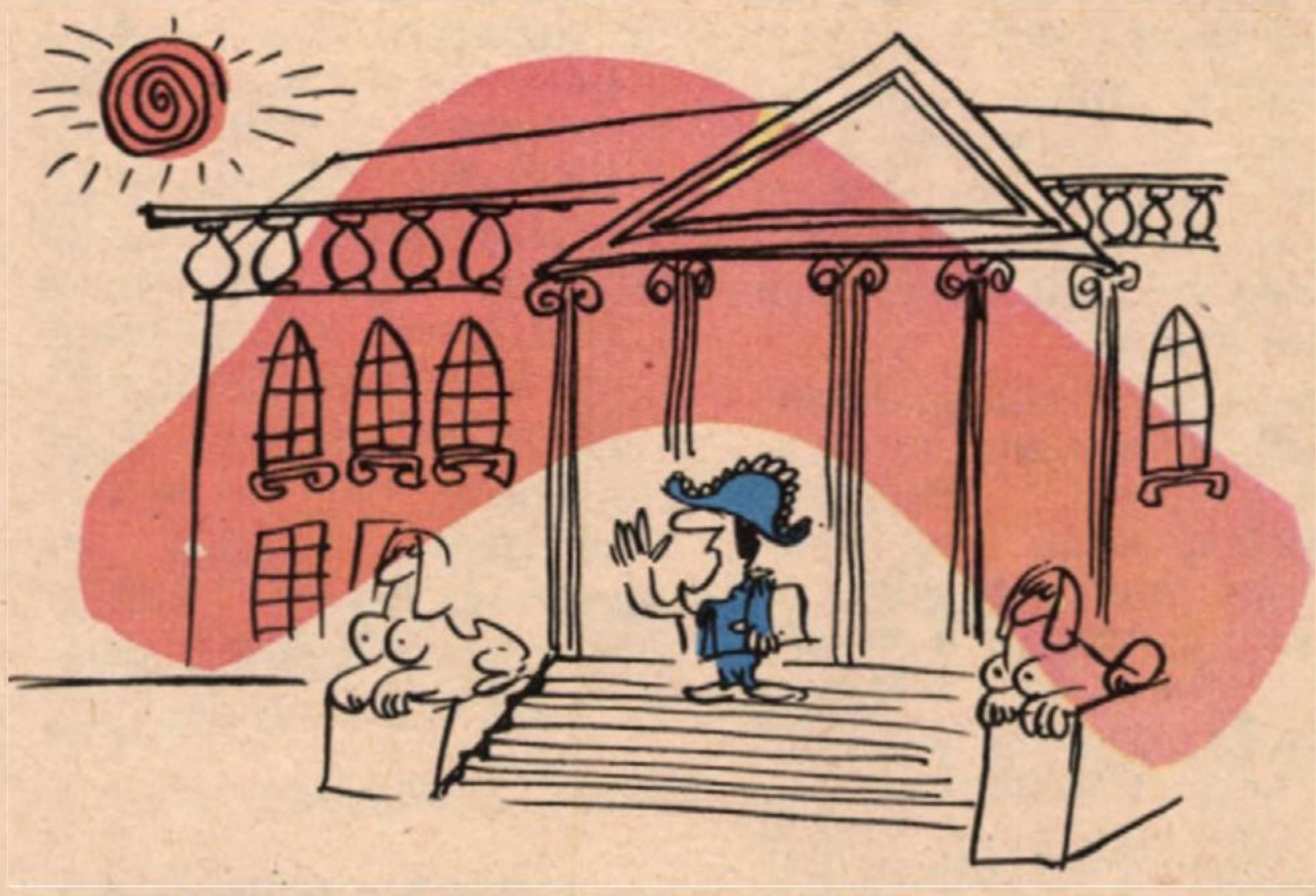

Halló, taxi! Sürgős! Államérdek!...

KERESKEDELMI KÜLDÖTTSÉG

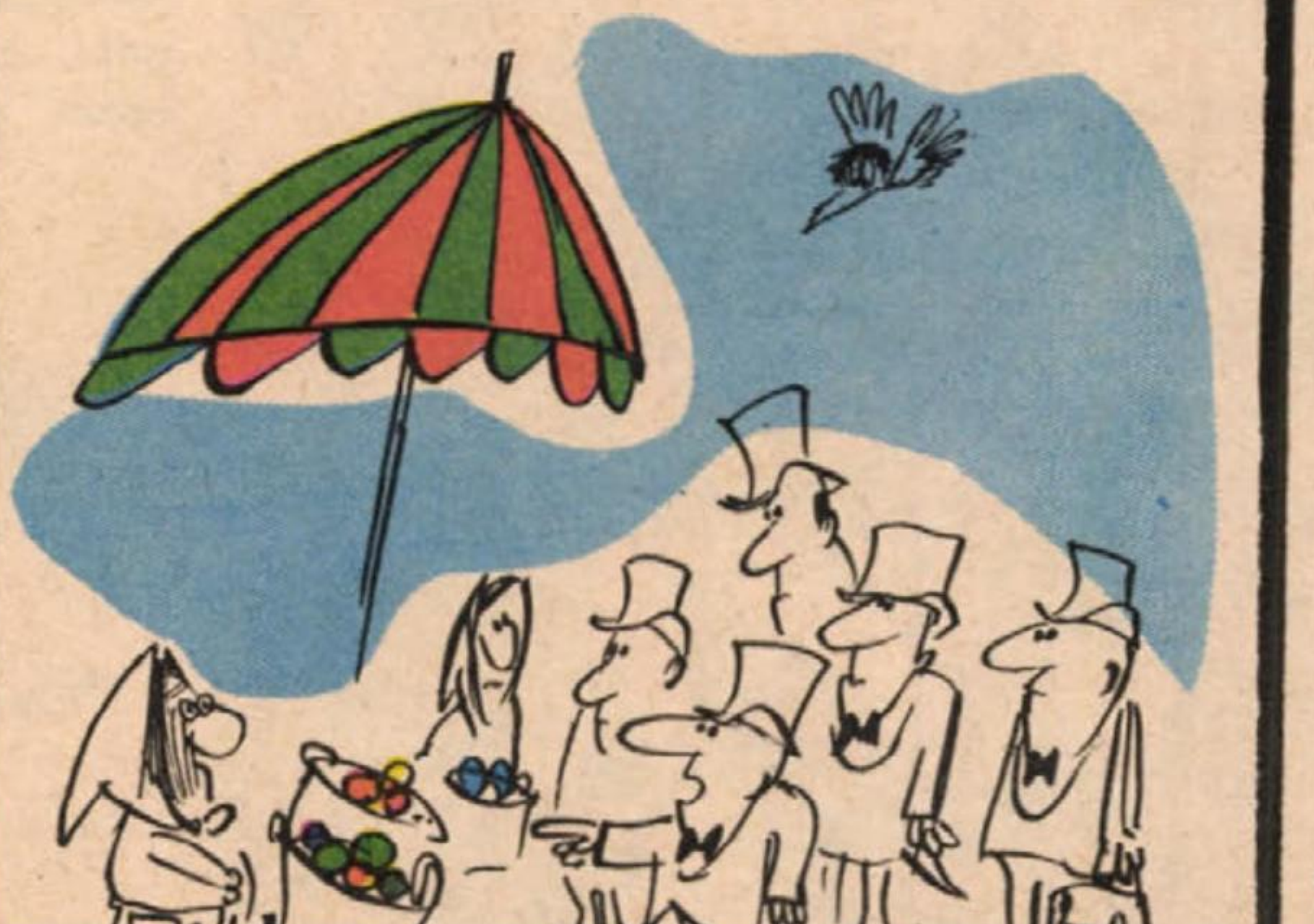

– Abból vegyünk két kilót!

SZTRIPTÍZ-BÁRBAN

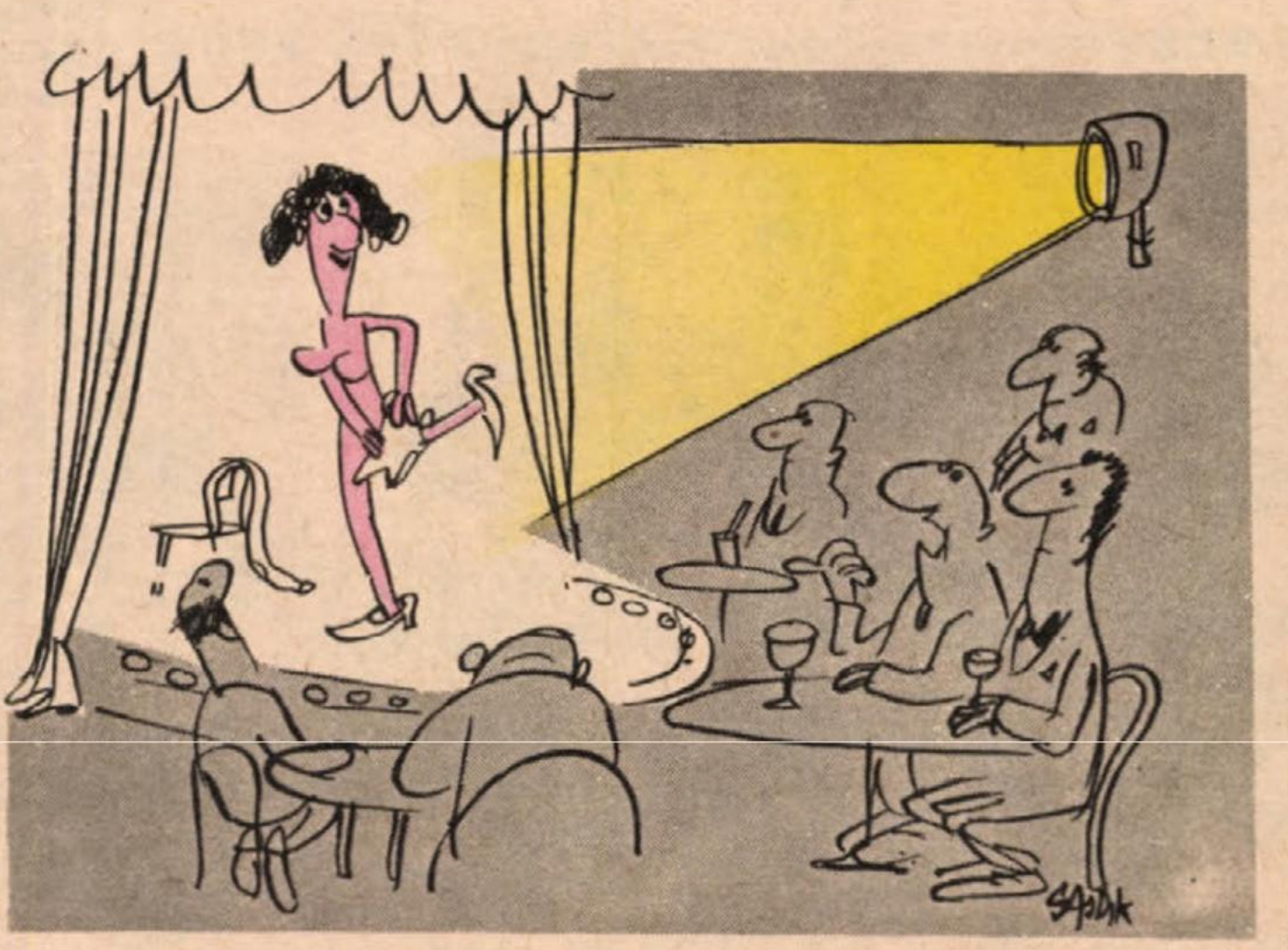

– Egyúttal ő a nőszövetség elnöke is.

TANULOEVEK

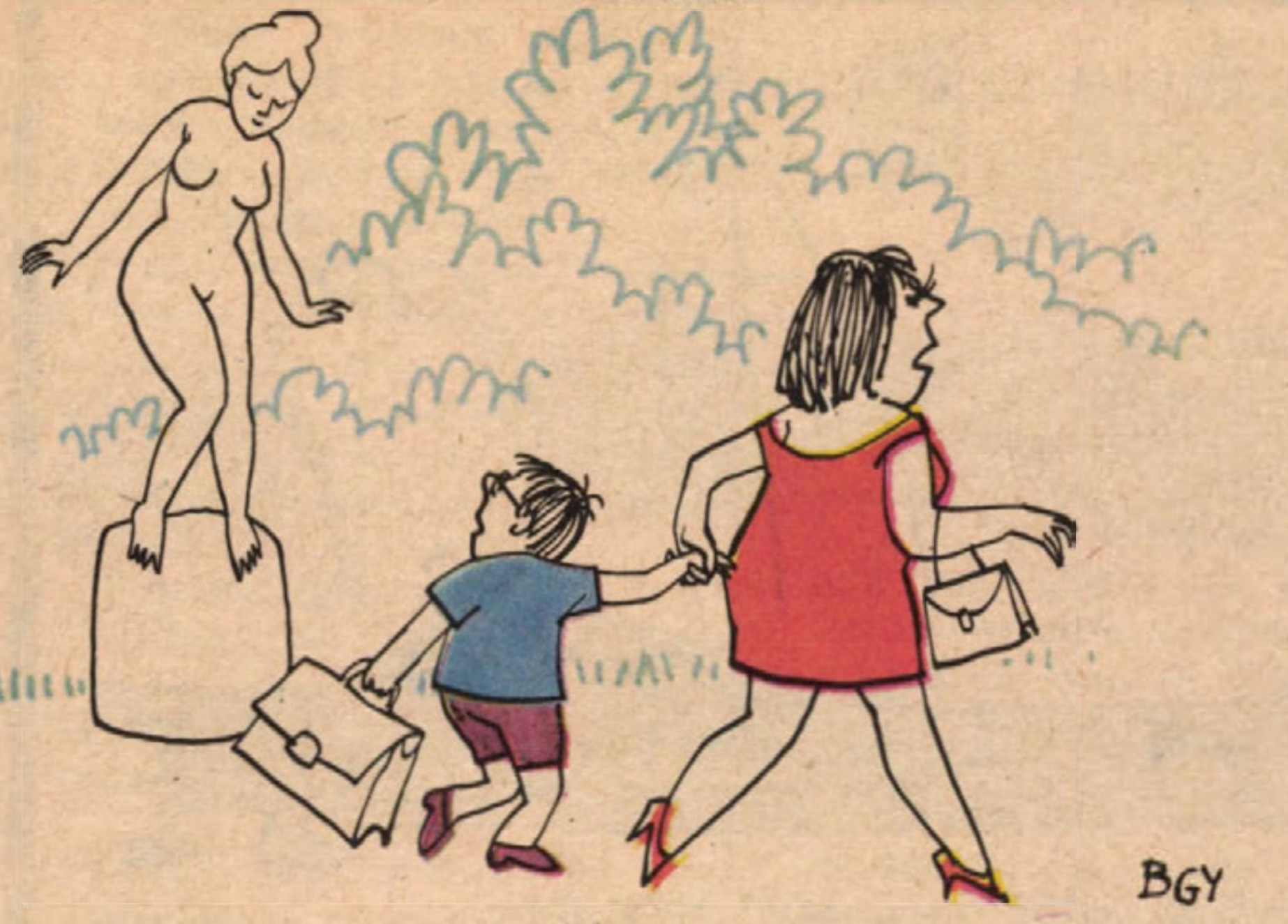

– A leckéiddel kész vagy?

LUDAS MATYI SZÍNPADA

SZÉP KIS VENDÉGLŐ

(Játszódik
a „Nyeszlett Keszeghez”
címzett vendéglőben)

VENDÉG *(be, udvariasan meghajol):* Jó napot kívánok!

FŐÚR *(rágógumit rágcsál):* Mi kéne, ha vóna?

VENDÉG *(alázatosan):* Egy étlapot legyen szíves...

FŐÚR *(unottan):* Minek az, uram? Szalonnás marhasültünk van és kész.

VENDÉG *(boldogan):* Tudja mit? Akkor hozzon nekem egy szép adag szalonnás marhasültet.

FŐÚR: Bánom is én.

VENDÉG: Egy pillanat. Savanyúság van?

FŐÚR: Innen két sarokra, a közértben. *(El, majd másfél óra múlva vissza. Lecsapja a tálcát a vendég elé.)* Itt van, aztán tömje magát!

VENDÉG *(csillogó tekintettel):* Köszönöm. Jó étvágyat kívánok. *(Boldogan felsóhajt, aztán enni kezd. Az első falat után elsápad. Leteszi a kést és a villát.)* Főúr, kérem, ez a hús nem friss. És olyan íze van, mint egy horgolt terítőnek.

FŐÚR *(büszkén):* Nekem mondja? Azt hiszi, hogy maga az első reklamáló? Nagyon téved, barátocskám. El ne kiabáljam, naponta száz-százötven vendég jár hozzánk reklamálni. És nem olyan piti alakok, mint maga. Tudja, milyen emberek panaszkodtak már nálam? Egy neves operaénekesünk kizárólag hozzánk jár mérgelődni. Egy híres sebészprofesszor vidékről jár fel hozzánk panaszkodni. Nemrégen egy nyolcvan főnyi norvég turistacsoport káromkodott nálunk. Tudja ön azt, hogy mondják angolul: „A ménkű csapjon magába és a konyhájába?”

VENDÉG: Nem.

FŐÚR: Akkor maradjon itt vacsorára. Ma Londonból érkezik egy nagyobb turistacsoport.

VENDÉG: Engedje, hogy megkérdezzem: hogyan tudja ez a vendéglő — ilyen körülmények között — teljesíteni a bevételi tervet?

FŐÚR *(fölényesen):* Megfigyelhette, hogy a legtöbb étteremben ugyanazt az egyforma kosztot találja. Nos, nálunk legalább valami mást kap a vendég...

Függöny

Galambos Szilveszter

HORDOZHATÓ TÉVÉ

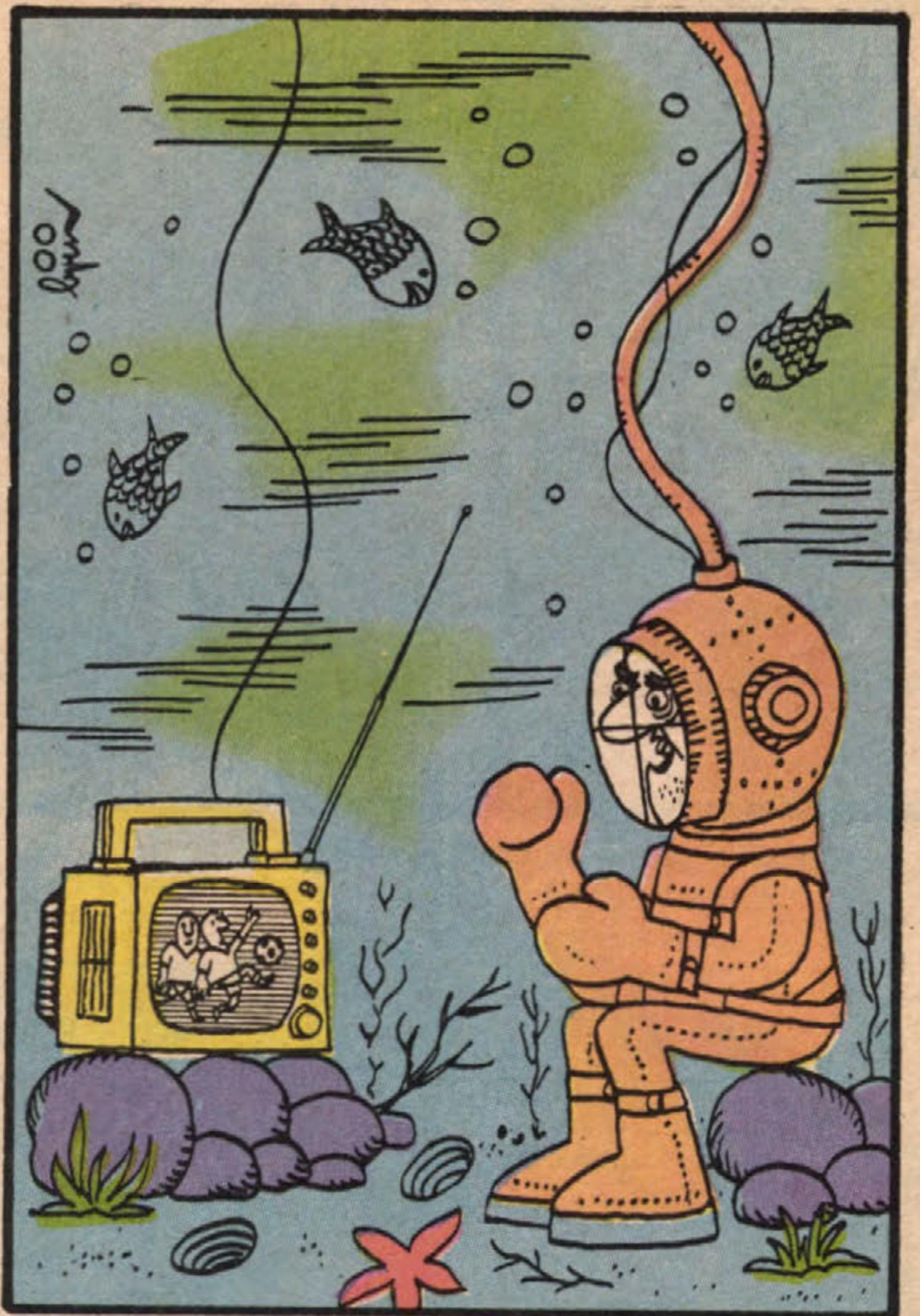

BIZONYITVÁNYOSZTÁSKOR

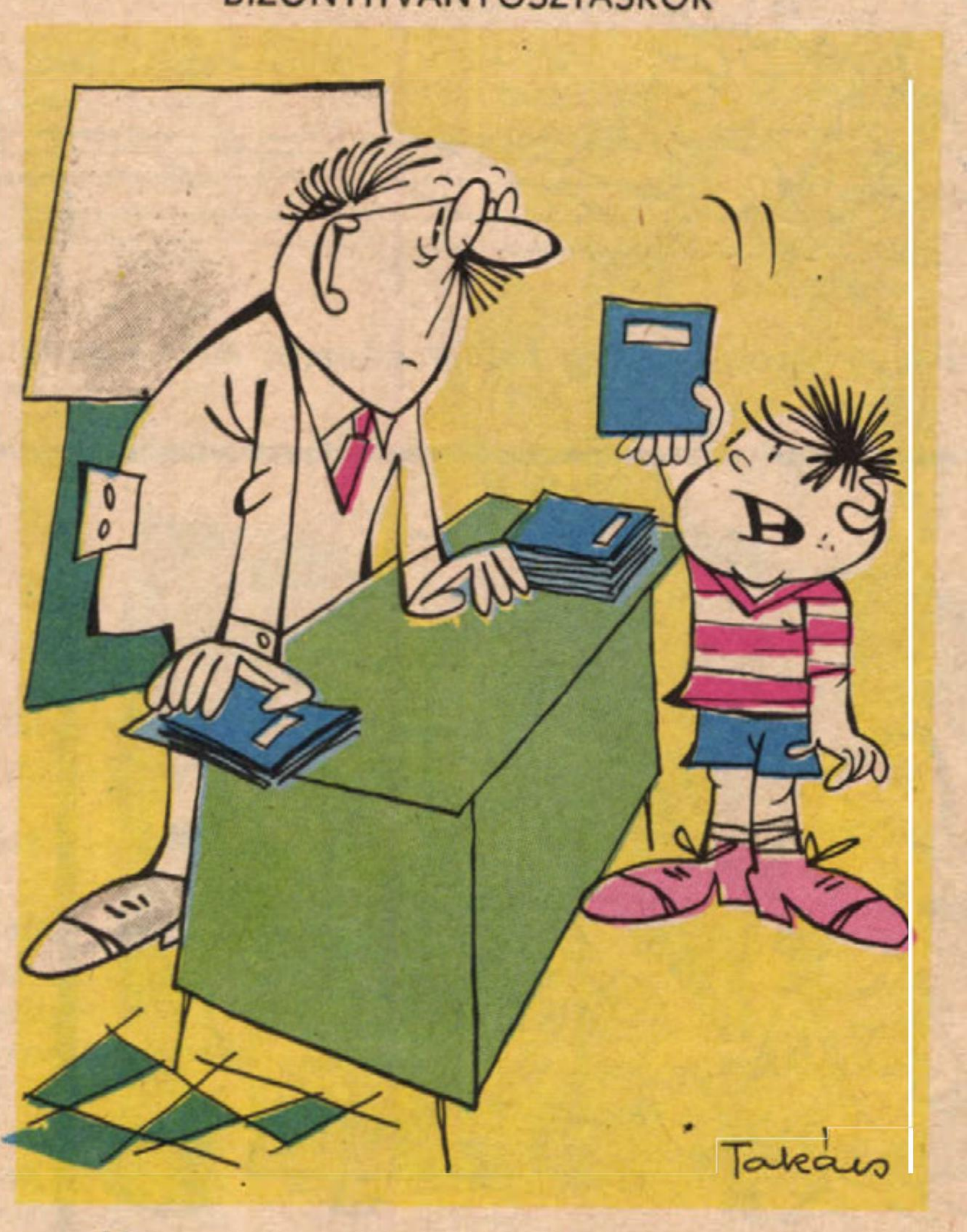

– Ha emiatt a bizi miatt kivágnak otthonról, remélem, a tanító úr befogad a családjába?!

SOK A GA ÁZDA

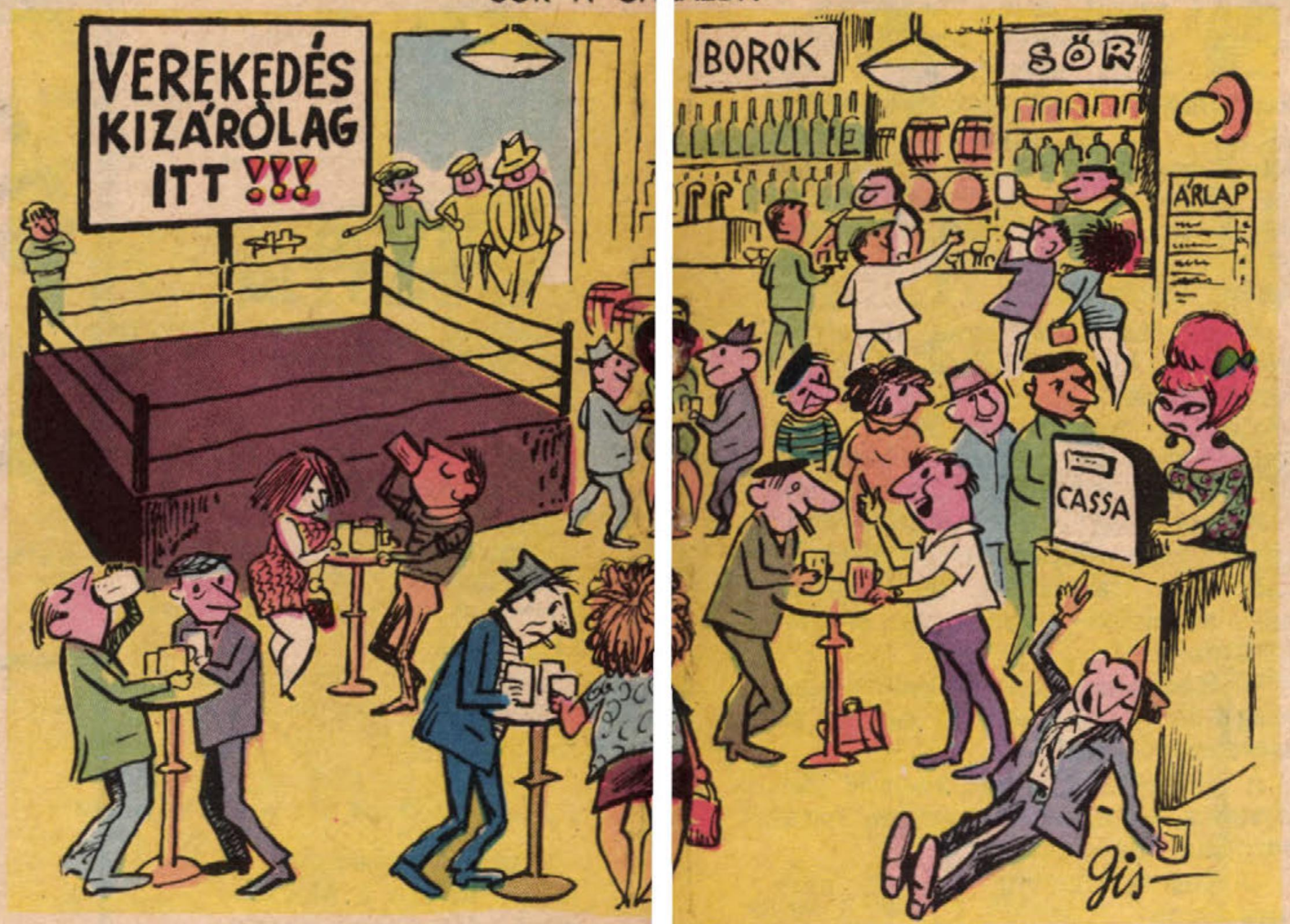

CSAK BE KELL CSOMAGOLNI...

Hála a szakszervezetnek és mindenkinek, akit illet: megkaptam a beutalót a balatonmocsoládi üdülőbe. Tizennyolc forint naponta — egyszerűen nevetséges...

Mit is kell vinnem? Először is fürdőnadrágot. A fürdőruha az nagyon fontos, mert abban fürdőzik az ember. Hát ez mi? Ez volna az én fürdőruhám? Ez egy hippi fürdőruha, csupa lyuk, ha végigmegyek benne a parton, feljelentenek közszeméremsértésért. Mit számít ilyen olcsó nyaralásnál egy új fürdőnadrág — már meg is van véve.

Az üdüléshez kell egy sortnadrág is. Azzal nem lesz semmi hiba. Kell lenni valahol egy sortnadrágomnak, s nem is akármilyennek. Az én sortom igazán divatos darab, akkor vettem, amikor divat volt társadalmi munkában építeni a Népstadiont. Ebben talicskáztam a homokot. Mikor is volt az? Tizenhat éve? Óh, hogy múlik az idő... Hol az a nadrág? Micsoda, azt mondja a feleségem, hogy már régen kidobta? Te így bánsz a szocializmus építésének erekl éivel? Most miattad kell e gy vadonatúj sortot vásá olni...

Mi is kell még? Éjszakára egy p izsama, egy pár papucs, meg valami, amit magamr ránthatok, ha ki kell mennem a fürdőszobába. Pizsamám az van. De mintha az utóbbi időben összement volna, inkább hinné az ember, hogy b ébidoll. Egy magamfajta középkorú férfi nem al dhat bébidollban, kül önösképpen, ha közös a szoba és a beosztottjai i. vele laknak. „Istenie n éreztük magunkat, re nek volt a hangulat az i dülőben — mesélik majd odahaza. — Egész éjjel a főnök pizsamáján rö högtünk...” Nem, ezt ne n engedhetem. Pizsama t vennem kell. És papuc ot.

Igen ám, de fürdőköpenyem vé képp nincsen. Mit vegy ek magamra, ha éjjel, v agy nappal ki kell menne m a fürdőszobába? Két hét kedvéért csak nem fogok ekkora összeget invesztálni: mennyi idő a att amortizálódik egy fürdőköpeny?! Megtes zi az orkánkabátom i . No hiszen, szép lá tvány lesz, amint 30 foko s hőségben, orkánkabátban és pizsamában libegek a folyosón. Jó, hogy nem kalucsniban, esernyővel! A tekintélyem megéri egy fürdőköpeny árát!

No most, gondolom nagyjából meg is vagyok. Az egészet bele a kofferba! Hogy melyikbe? Kofferban azután igazán nagy a választék nálunk. Ott van először is az a nagy barna antik. Ha a nagypapának jó volt Abbáziába, akkor nekem is jó Mocsoládra. Nem? Hát akkor hol az a vesszőkosár, amiben az uborkásüvegeket szállítjuk költözködésnél? Hiányzik az alja? Alul úgyis padló van. Lajos bátyám katonaládája se rossz, de azt inkább jövőre viszem Olaszországba, hiszen úgyszólván hazamegy, már látta a Doberdót.

Végül is minden együtt van, igaz, belekerült vagy másfél ezer forintba. De én még nem szólhatok egy szót sem. Képzeljék el, mennyivel nehezebb azoknak, akik minden évben elutaznak St. Tropezba, vagy Floridába, vagy Rapallóba, vagyis minden évben szembetalálják magukat a rongyos sortnadrágjaikkal és a kopott bőröndjeikkel!

(novo)

BEVÁSÁRLÁS

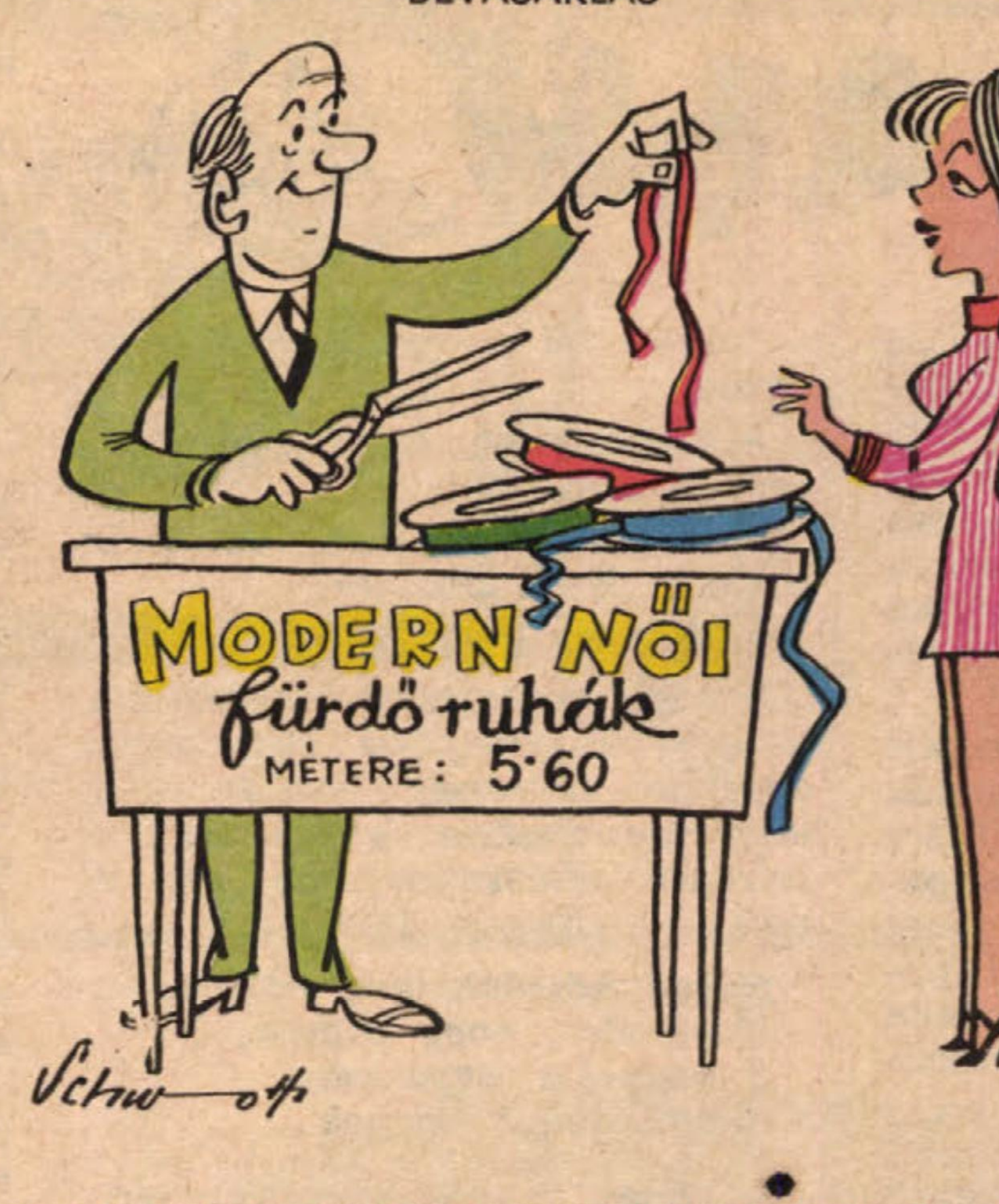

MOZGO ÁRSKALA

Vasvári Anna rajza

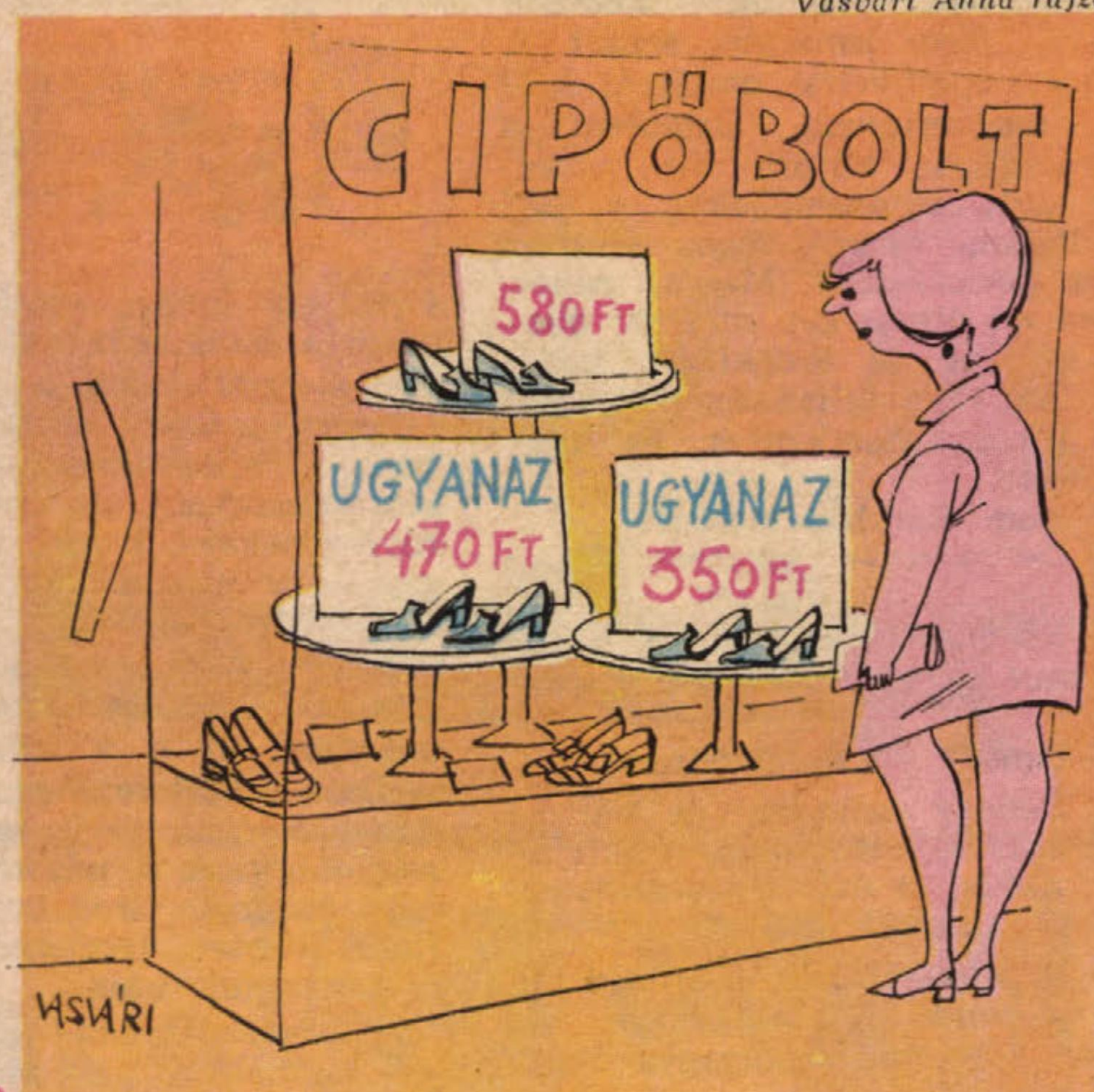

FÉRFISZIV

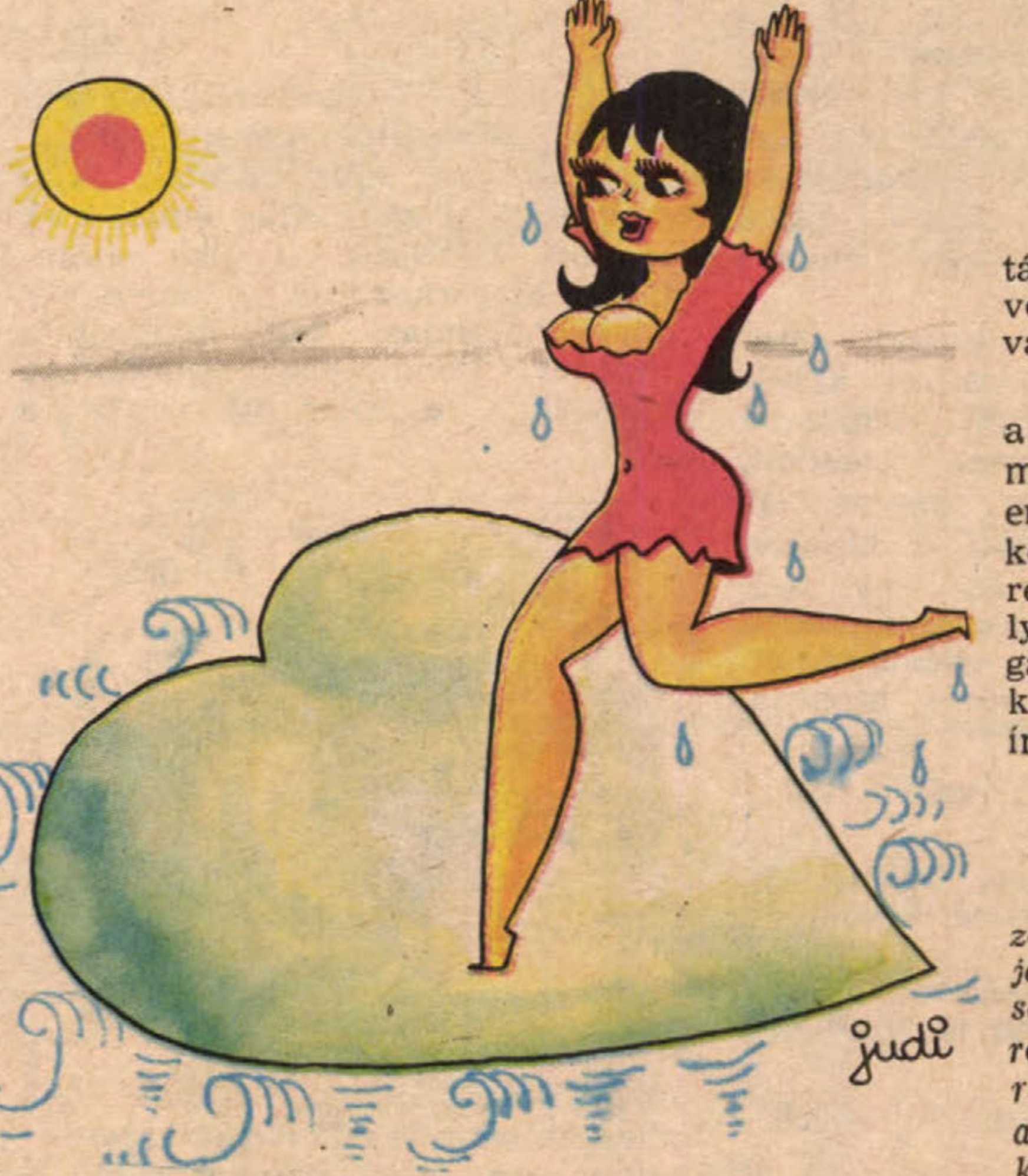

– Végre egy lakatlan sziget!

ÜDÜLÉSI PROBLÉMÁK

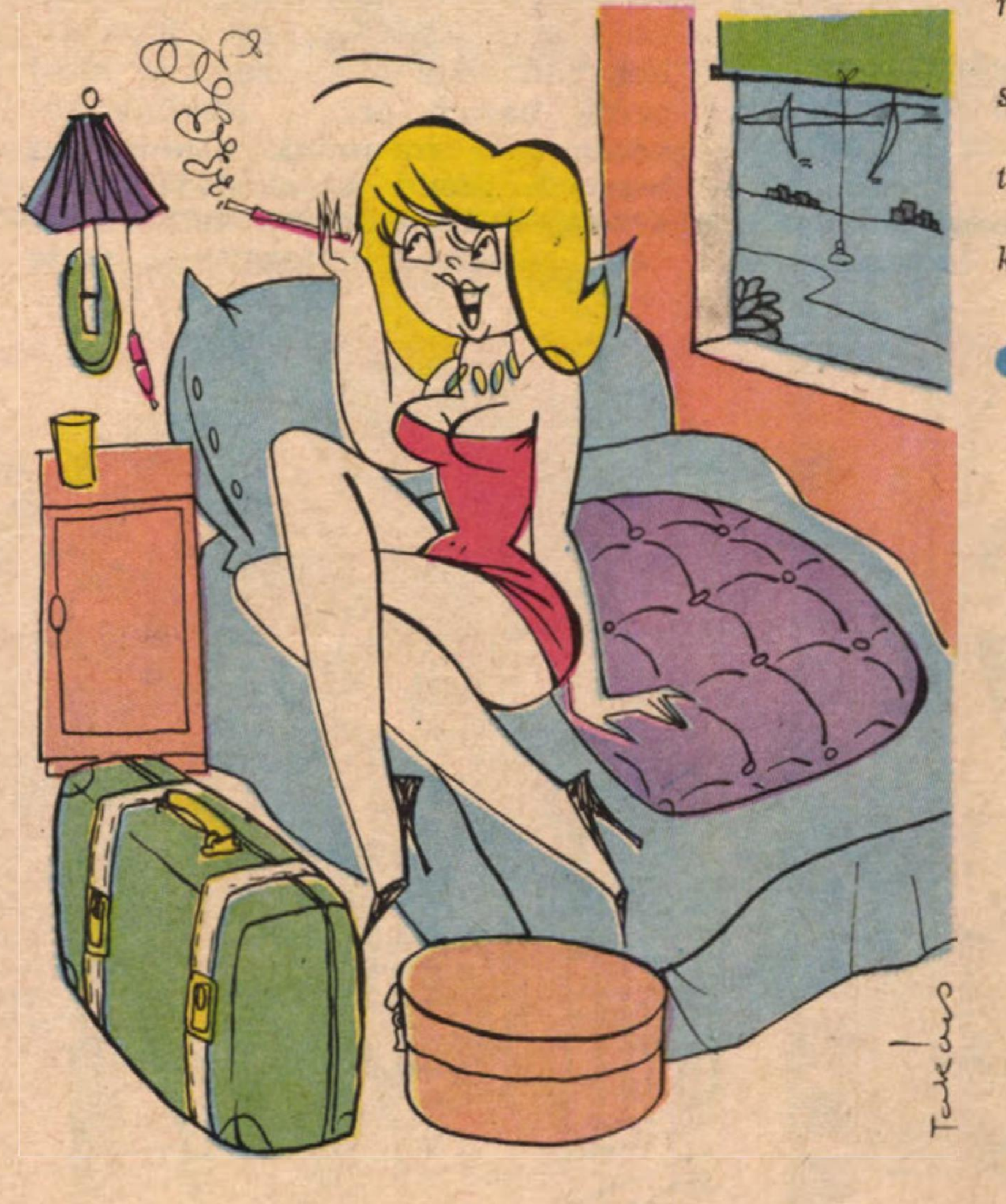

– Most kivel kezdjek ki előbb: a gondnokkal, a szakáccsal, vagy a kultúrfelelőssel?!

Csip-csup

Babanyecz Balázs, osztályvezető, a minap a következő levelet kapta a vállalat igazgatóságától:

„Értesítem, hogy fizetését a hónap első napjától számítva havi 3500 forintra emelem. Az ügyvitel hatékonyságának érdekében elrendelem, hogy munkahelyét a jövőben nem látogathatja. Fizetését postán küldjük el.” Dátum. Aláírás.

*

A nyolcéves Juci csapzottan, tépetten jön haza a játszótérről. Arcán, karján sebek, kék foltok. Kezében rongyok, két babakocsikerék, egy műanyag babának a lába, feje és az egyik karja.

— Hát veled mi van? — szörnyűködik a mama.

— Papást-mamást játszottunk — mondja a gyerek.

— És attól vagy tiszta seb?

— Igen, mert ma játszottuk a válópert.

— Mi az a sok kacat a kezedben?

— A közös szerzemény rám eső része...

*

Tömött villamos. A hátsó peronon fiatal pár. Csókolóznak. Vadul és zavartalanul. Mintha csak ketten lennének a világon. Többen megbotránkoznak. Két öreg úr figyelmesen nézi a fiatalokat.

— Hiába, tavasz van — mondja megbocsátóan az egyik.

Mire a másik keserű-irigyen:

— Hiába van tavasz...

Lám, mit tesz egy kicsi szórendi változás...

Ö. F.

HÉTFŐI ADÁS

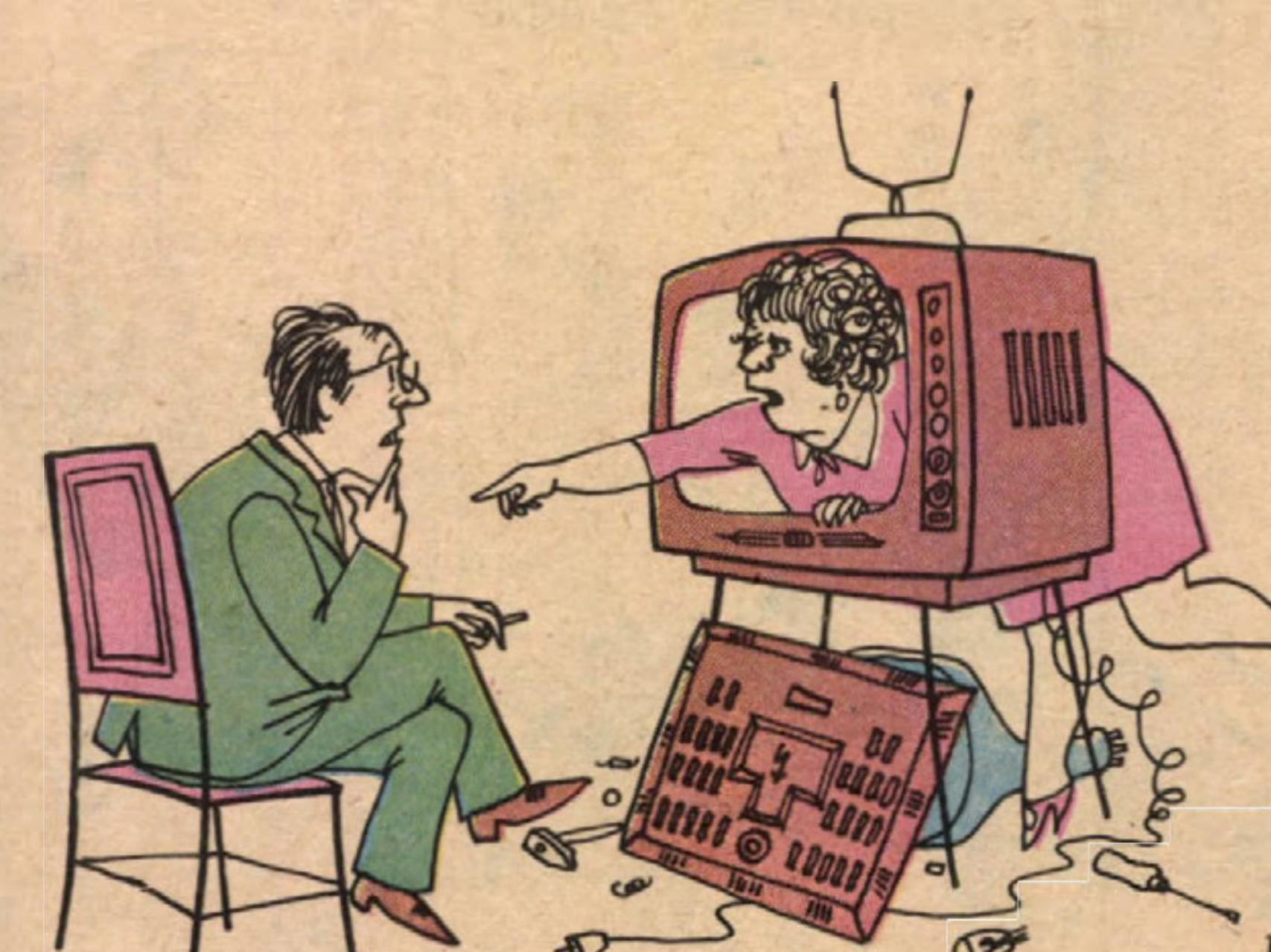

– Így talán ide figyelsz! A gyereknek cipő kell!

ATYAI DICSEKVÉS

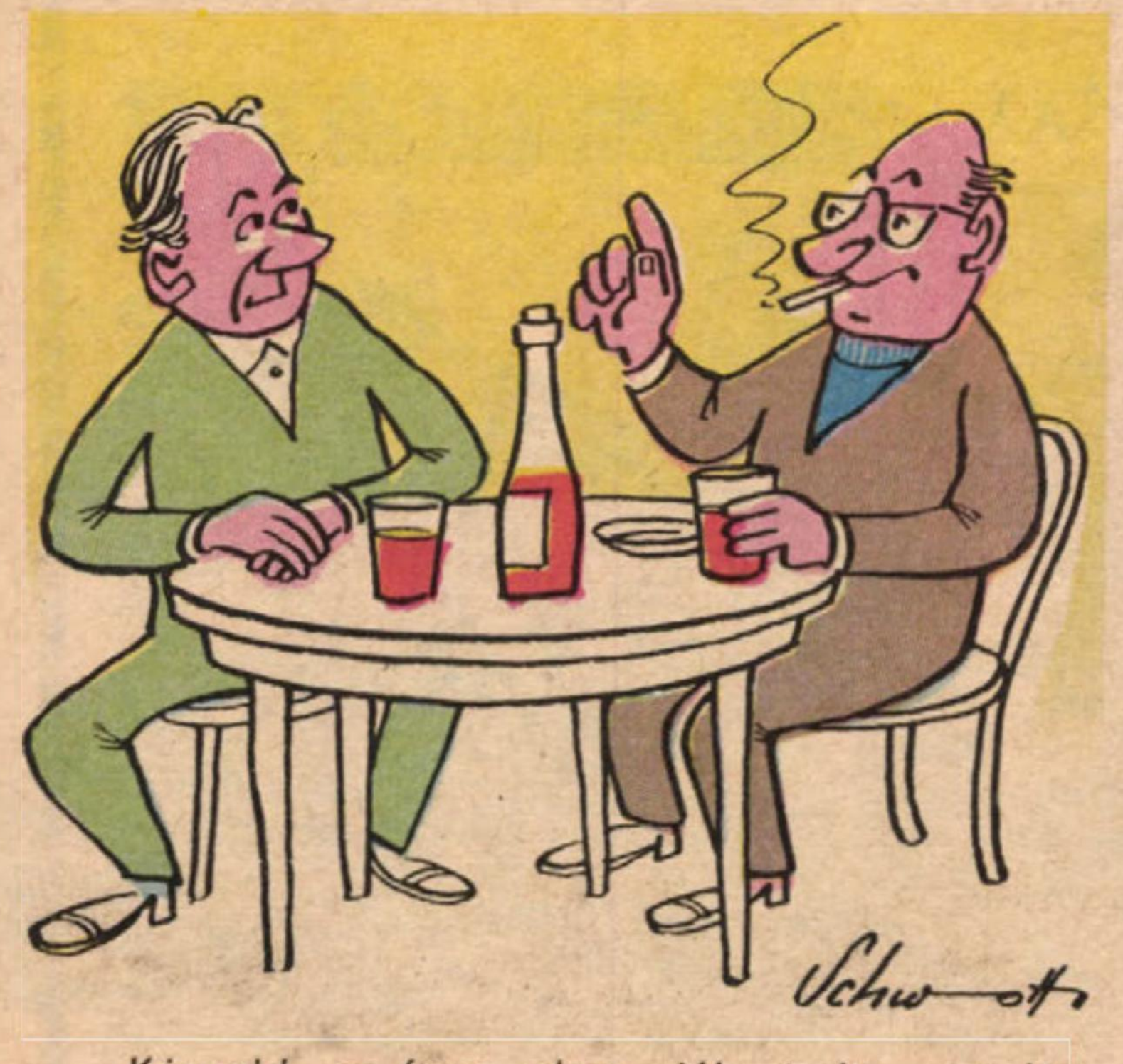

– Képzeld, a fiam olyan jól viselte magát, hogy fél évvel előbb engedik ki a börtönből!
– Irigyellek, hogy ilyen sikerült gyereked van!

VALAMIT HALLOTT A GYEREK...

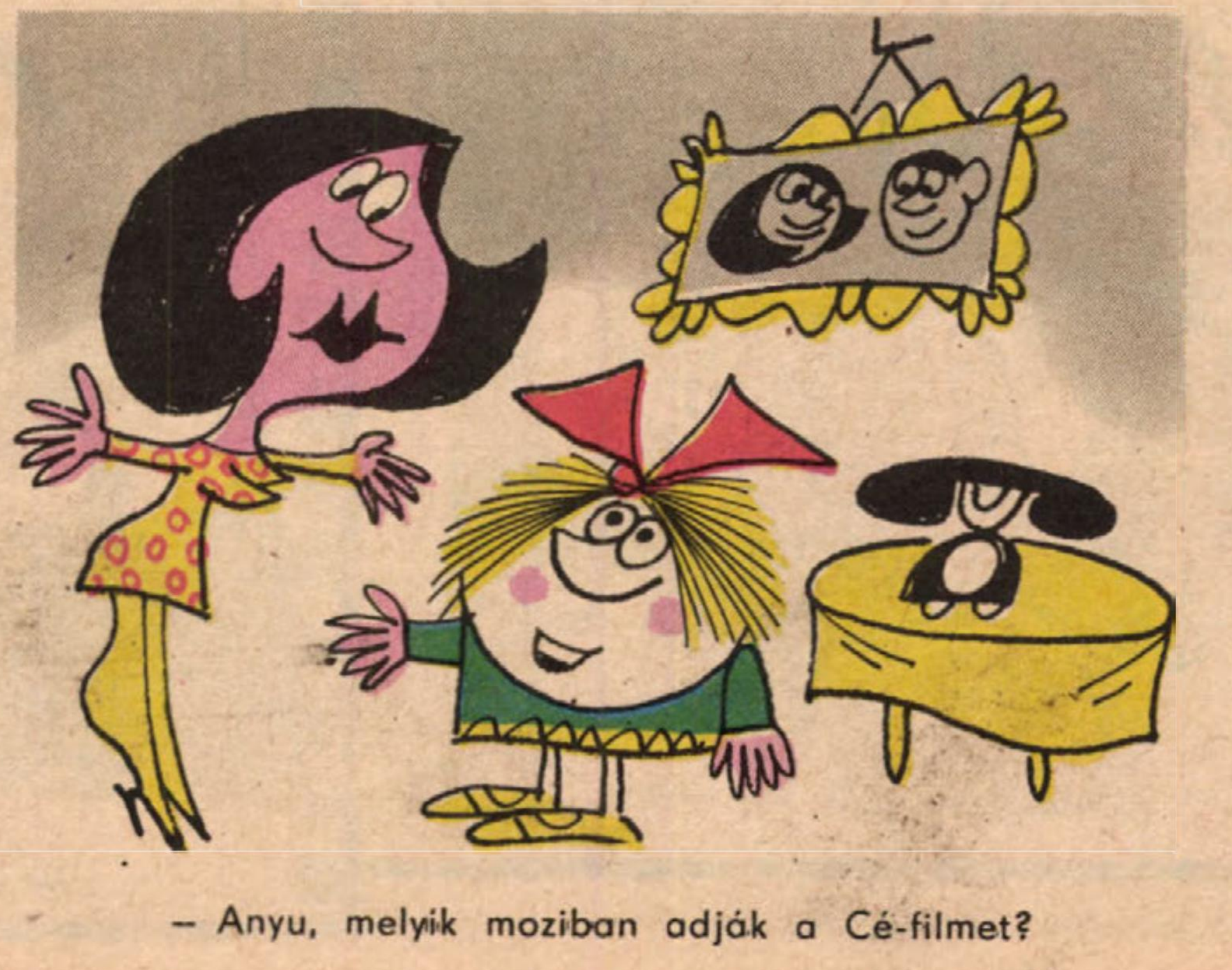

– Anyu, melyik moziban adják a Cé-filmet?

SZIGORÚ BÍRÓ

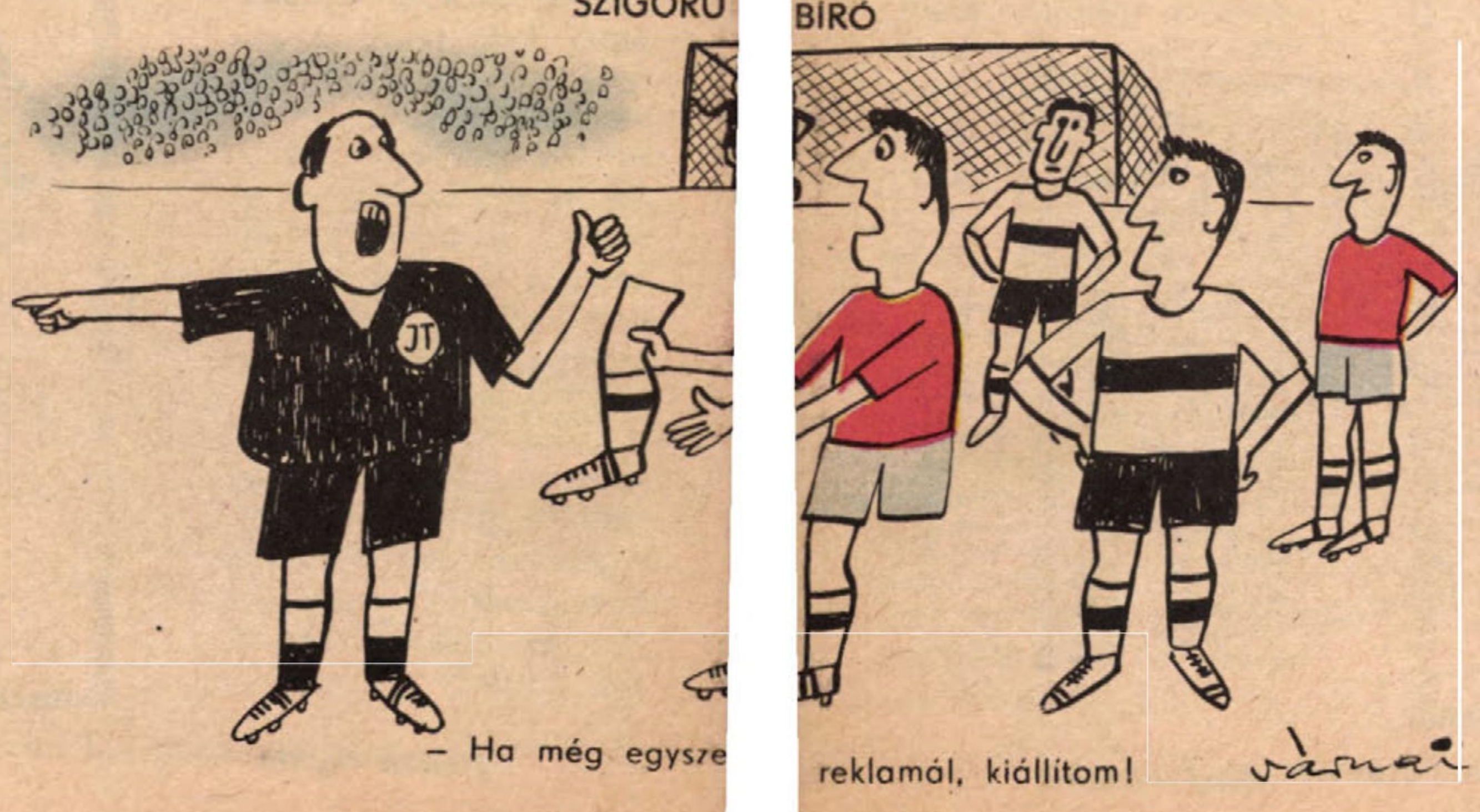

– Ha még egysze reklamál, kiállítom!

Ó, NYÁJAS OLVASÓ

1958-ban Pápára mentem. Nem ismertem senkit. A tanács népművelési osztályát kellett megkeresnem. Beléptem a cukrászdába; három kis asztal, egy pult süteményekkel, s egy La Pavoni eszpresszógép volt az egész berendezése. Magas, csinos, barna nő állt a gép mellett; duplát kértem, és érdeklődni kezdtem. Abban a pillanatban belépett egy sovány fiatalember, és megszólított:

— Nem Barabás elvtárs?

— De igen — feleltem —, és ön?

— Kárász István vagyok, a pápai tanács művelődésügyi előadója.

— Ismer? — érdeklődtem.

— Dehogy ismerem, de hát ha az ember egyébként mindenkit ismer, akkor ki más lehet az ismeretlen, mint Barabás Tibor?

— Eltalálta. Kérek még egy kávét — szólok az asszonykához, de Kárász elvtárs mosolyogva leint:

— Tessék csak hagyni, én itt otthon vagyok, a boltvezető a feleségem. A könyvnap holnap reggel, illetve délelőtt tízkor kezdődik, a Fő téren; azután kimegyünk Lovászpatonára, a téeszbe, délután pedig a pedagógugosokkal találkozunk majd.

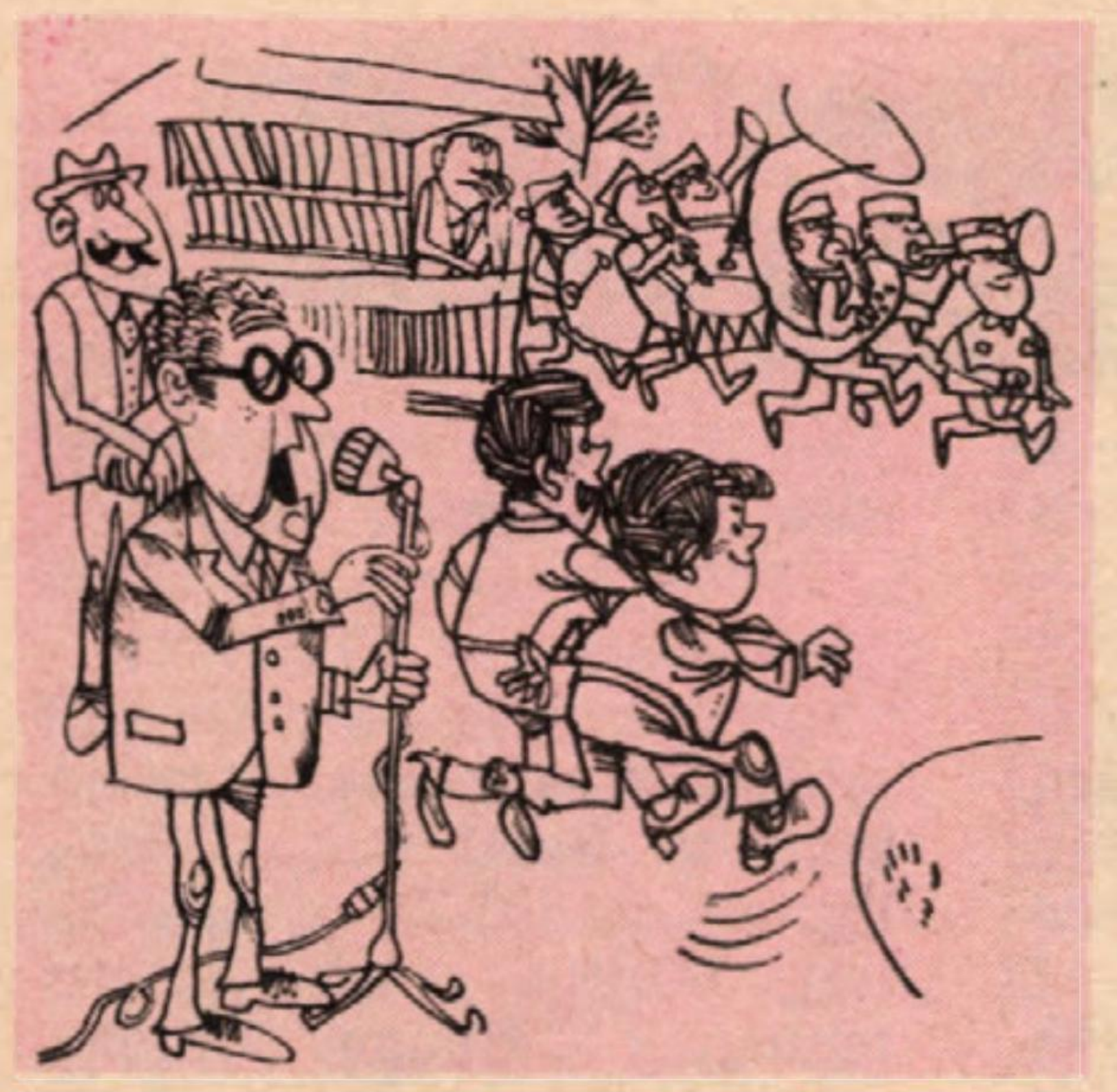

Másnap délelőttig bejártam Pápát. Megcsodáltam a Fő tér barokk erkélyeit, copf-stílusú parányi palotáit, az iskolát, amelyben Petőfi Sándor faragta a padot és költötte első, halhatatlan strófáit. A kis utcák, a Tapolca-patak, a nagy kert vadgesztenyefái, a völgybe letekintő, fehér Marx-szobor, igazi városi patriotizmust sejtet. Később megismertem a tanácselnököt is: Gulyás Ferencet, az irodalom és a festészet pártfogó barátját. No, de kevés volt ide a vezetők jóakarata. Közeledett a tíz óra, odamentem a nagy sátorhoz. Sehol senki. A könyvterjesztő emberei szégyenkeznek, szabadkoznak. Gulyás tanácselnök vigasztal. Beszéljek csak a mikrofonba, a tanács erősítője elviszi majd a hangomat, és a köszöntőre összegyülekezik a nép... Biztatására beszélni kezdtem, de abban a pillanatban az árkádok alól kibukkant az ipari tanulók fúvószenekara, s még az a három gyerek is utánuk futott, akik eddig előttem álltak.

Sebaj. A torkomra forrasztott ünnepi beszédet Lovászpatonán mondtam el, a szövetkezet földes padlatú nagytermében. A színpadon valóságos csoda zajlott, annál nagyobb csak a nézőtéren. A pápai tanárok irodalmi színpada Radnóti-estet rendezett a megnyitó szavak után.

— Lovászpatonán Radnóti-est?! — kiáltottam. — Megőrültetek? Még ha két verset elszavalnátok tőle! De így, itt, ki érti meg őt?

Hát nem, nem nekem, hanem a pápai tanároknak volt igazuk. Csendben hallgatták az „Óda a kedveshez”-t, a „Harmadik Eclogá”-t, s az „Akinek nem térkép e táj” vádló, perlekedő, tragikus strófáit... A nagy némaságban figyelmet, feszült izgalmat és a felvillanó tekintetekben emberi részvétet találtam.

Az előadás után borral, süteménnyel, friss pogácsával kínáltak. Négy szép lány árulta a könyveinket, a pirossal befedett, összetolt asztalokon fogyott az áru, csengőn hangzott a kínálás.

Egyszerre elém áll egy kék kosztümös, édes, piros arcú, szőke kislány, alig több húszévesnél. Lesüti szemét, a nevét mondja, végre beszélni kezd.

— Nem bújna el velem valamelyik sarokba?

— Nagyon szívesen, bármelyikbe — kaptam a kissé késői, de kedves ajánlaton.

— Szeretnék beszélgetni az író elvtárssal, ugyanis én is költő vagyok...

— No, hová bújjunk? — kérdeztem.

— Talán ide — mondta, és rámutatott egy csendes sarokra. Leültünk. Szoknyáját szemérmesen kedves, gömbölyű, lányos térdére húzta és megnyalta az ajkát. Izgatott volt.

— Odaadnék magának egy-két verset... — s azzal felnyitotta a retiküljét. Összecsapta a kezét és felkiáltott:

— Milyen szerencsétlen vagyok, otthon felejtettem! Hazamegyek! — ugrott fel a székről, de tartóztattam.

— Ne menjen, biztos tudja betéve valamennyit.

— Valamennyit nem, de talán egyet... Elmondhatom?

— Mondja.

Szemét a plafonra függesztette, hangját ünnepélyessé halkította, s elkezdte a versét. Sajnos, nem adta ide írásban, s így csak a refrénre emlékszem, de azt el nem felejthetem. Így szólt:

Néked köszönhetem, Pártom,
Hogy élek, hogy vagyok,
S hogy Lovászpatonán
Állami óvónő vagyok...

S ahogy a mosolyogtatóan primitív vers szakaszainak végén visszatért a hálás köszönet, egy jobb kor ígéreteként hallgattam...

*

1960-ban Kazincbarcikáról Sajószentpéterre mentünk.

Az új ipari központ után Sajószentpéter a régi világ emlékének látszott. De csak az első pillantásra. Megérkeztünk a bánya elé, ahol hatalmas, teli könyvsátor fogadott bennünket. Mindhárom könyvtár vezetője ott várta a megnyitót. Az egyenruhás bányászzenekar rézfúvósai rázendítettek egy régi munkásdalra, a könyvtárosok és a könyvterjesztő emberei szeretettel fogadtak bennünket, még igazgattak a könyveken, a sátor feliratain, de nemsokára bevallották, hogy hiba csúszott az értesítésbe, mert csak ötkor van vége a műszaknak, most pedig három óra... Nekünk tovább kell mennünk Ózdra, mi legyen? Rövid tanakodás következett, s tíz perc se telt el, és vagy kétszáz bányászgyerek vette körül a sátrat. Amíg megjöttek, a pihenő zenészekkel beszélgettünk.

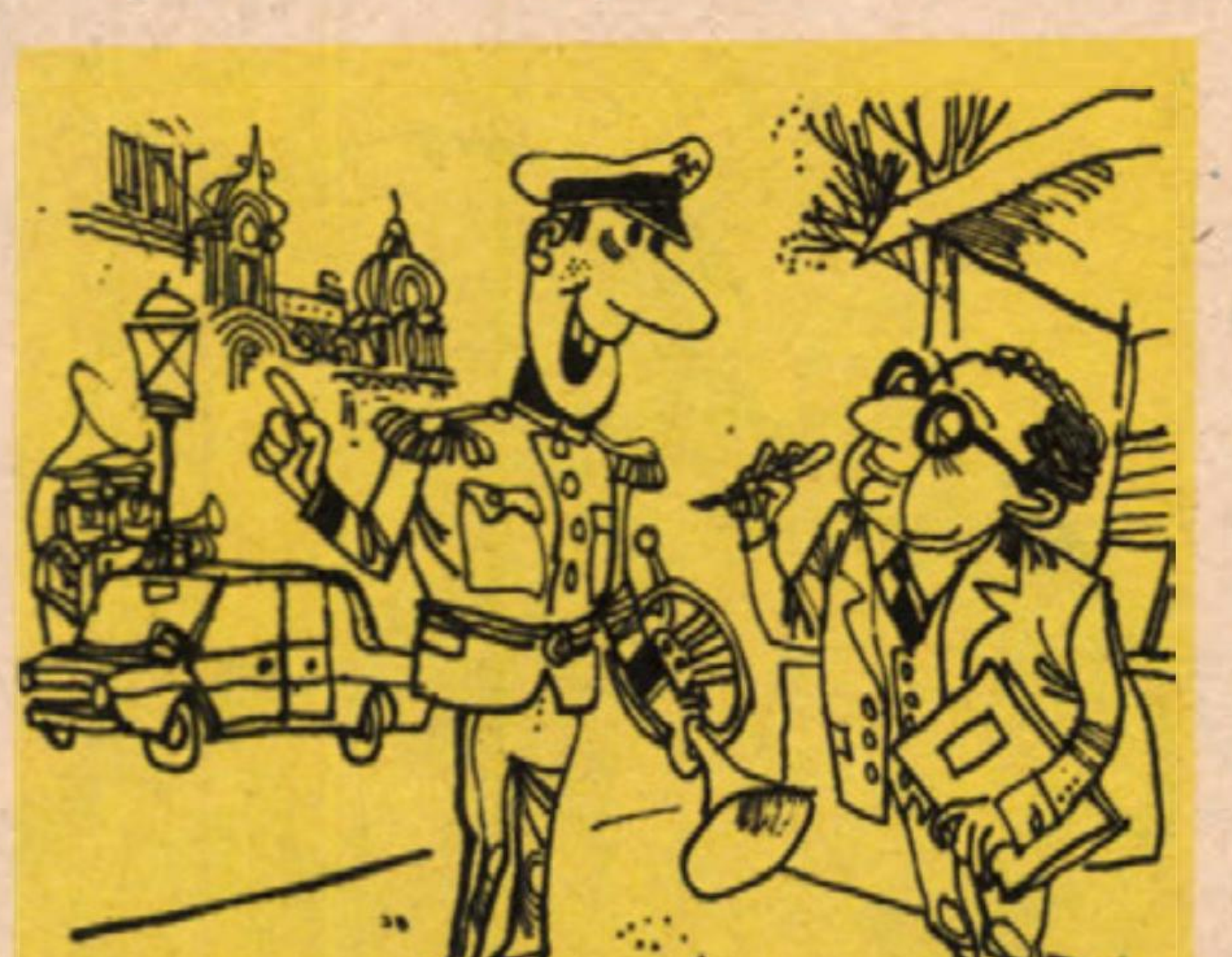

— ... Látja, elvtárs, azt a piros kis Skodát, azt ott, az épület előtt... Az az enyém — mondta egy hatalmas trombitás. — No, ne féljen, nem a trombitámmal szereztem, hanem ezzel a két kezemmel — és hatalmas tenyerét felém fordította.

A gyerekek csevegve, nevetgélve vették körül a sátrat. Az egyik könyvtárosnő az én könyvem vásárlására buzdította őket, hogy kárpótoljon az elkésett műszakért. Mikor már az ötödik gyerek állt elém az „Egy címíró emlékiratai” című, nem éppen serdületleneknek való írásommal, így szóltam egy kilencéves szőke és szeplős kisfiúhoz:

— Kisöcsém, miért ezt veszed meg? Nem való ez még neked. Ez szerelemről szól.

A gyerek nagy, kék szemét rám nyitotta, és nyugodt hangon, határozottan így szólt:

— Tessék beírni, majd csak megnövök!

*

A budapesti vasútigazgatóság könyvnapja a kultúrteremben kezdődött. Az összetolt asztalokon hevertek a könyvek, csillogtak a fényezett borítók, ahogy a nagy ablakon át rájuk esett a nap világa. A feldíszített dobogó közepére ültettek, s egy sötétkékbe öltözött elvtárs nagy nyomatékkal így nyitotta meg az ünnepséget:

— Szeretettel köszöntöm Barabás Tibort, a „Rákóczi hadnagya” és az „Októberi vihar” íróját...

Hátulról valaki közbeszólt:

— Az „Októberi vihar”-t Berkesi írta!

Az elnök gyorsan feltalálta magát:

— Hát aztán? Ötven százalékban kitaláltam. Az is szép egy übé-elnöktől...

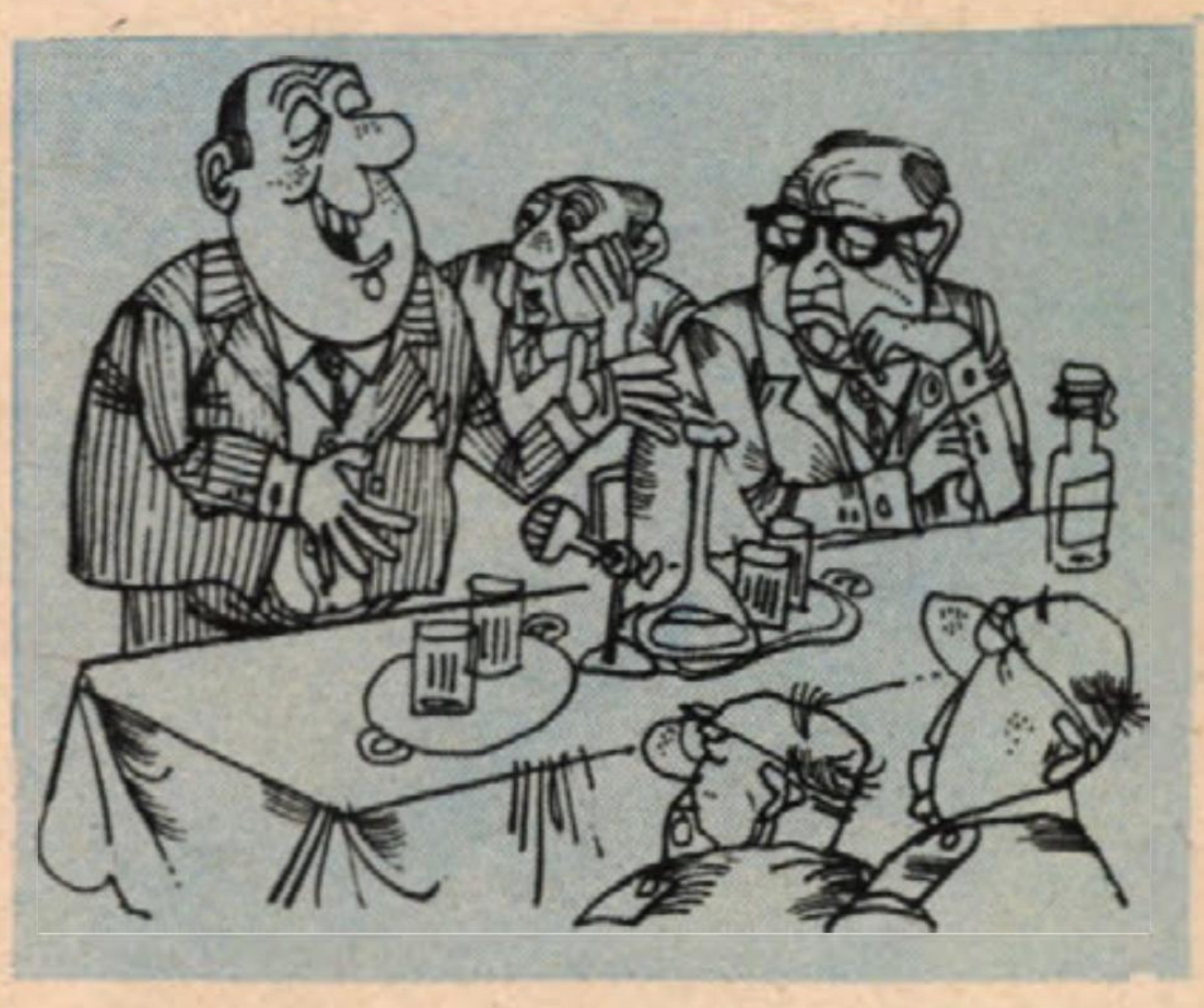

Derülten kezdődött, és derűvel folytatódott a könyvvásár...

Sok vidám könyvnapot, Magyarország!

Barabás Tibor

ATYAI SZIGOR

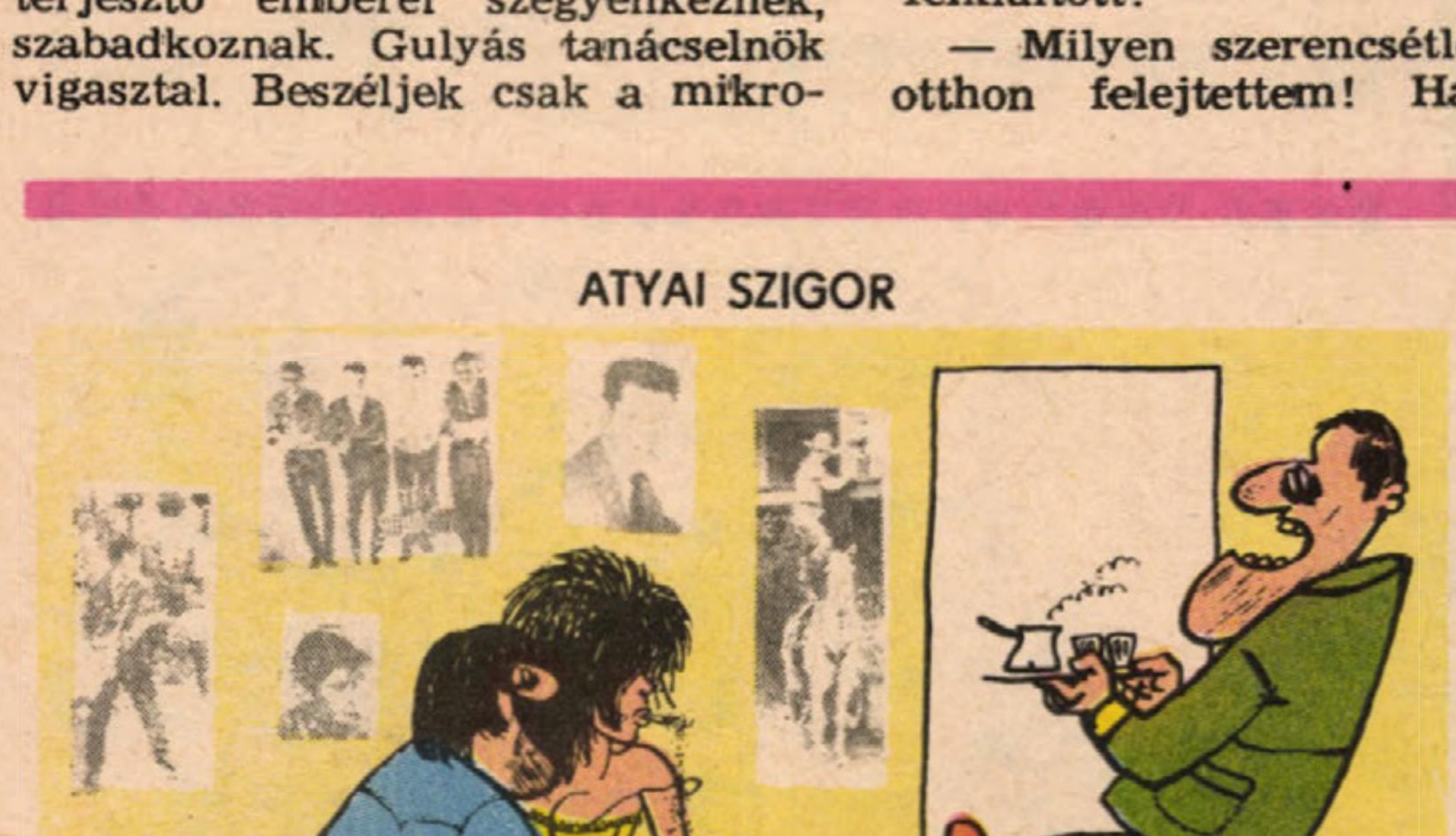

– Hányszor mondtam már, kislányom, hogy az új rekamién ne dohányozz...

ÉLET ÉS MŰVESZET

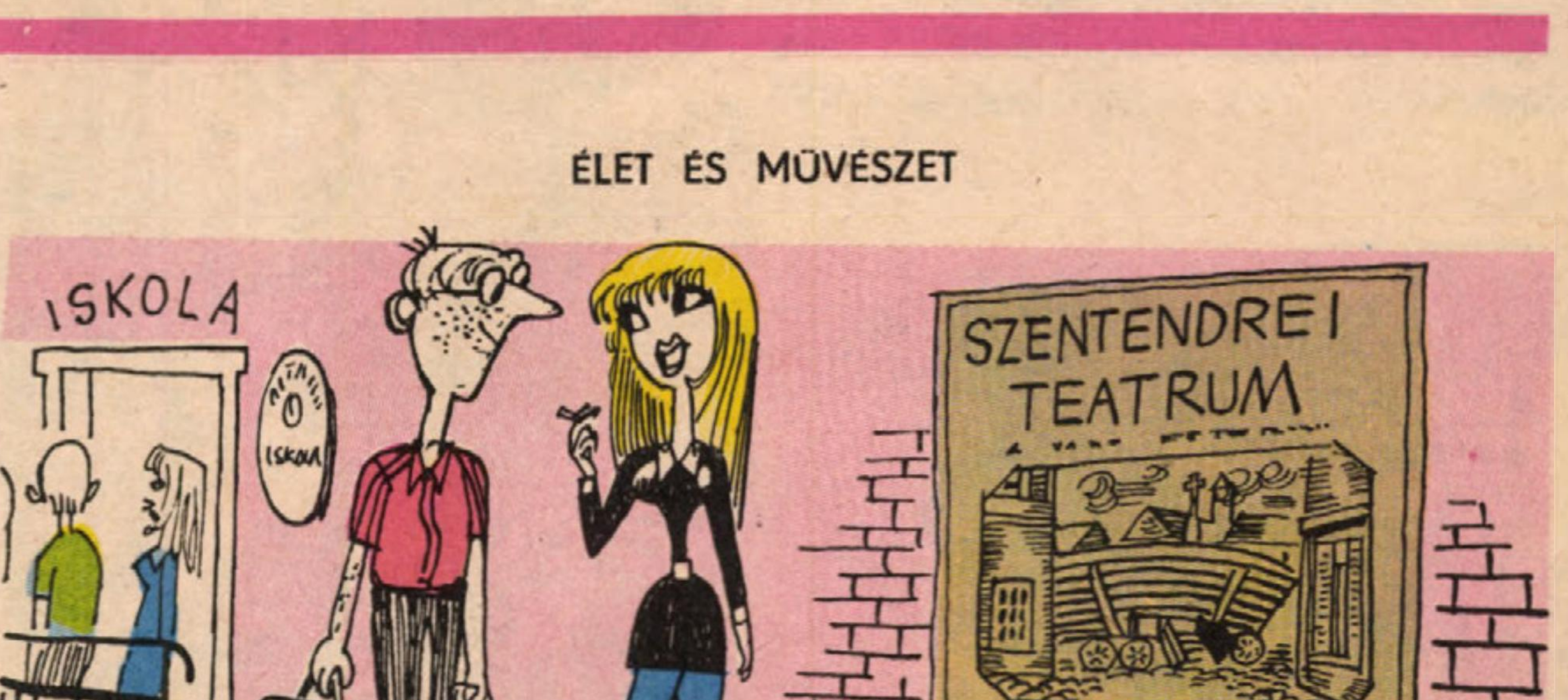

– Az lesz az igazi iskoladráma, ha én hazaviszem a bizimet!

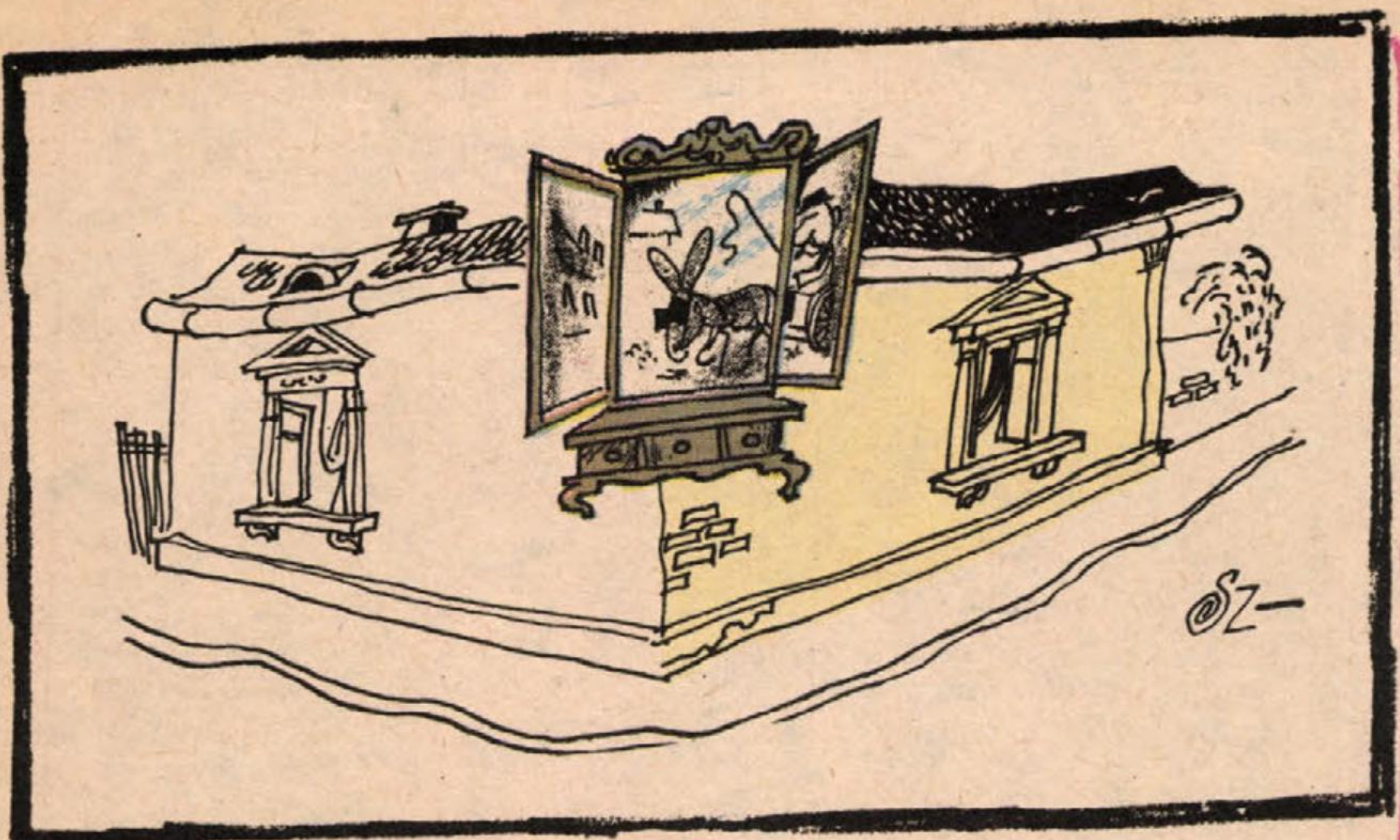

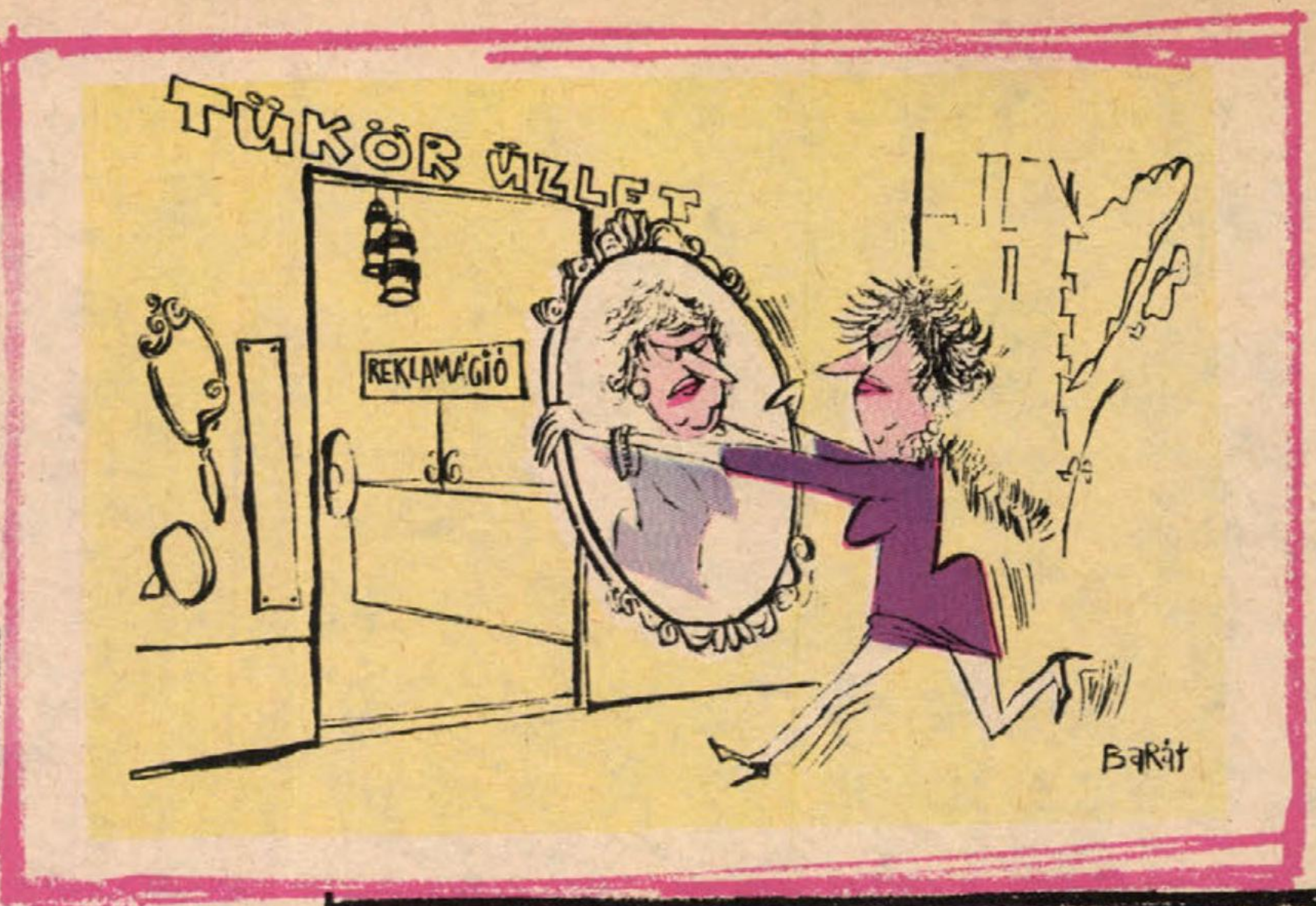
TÜKÖR ÜZLET
REKLAMÁCIÓ
Barát

TÜKÖR

TÜKÖR

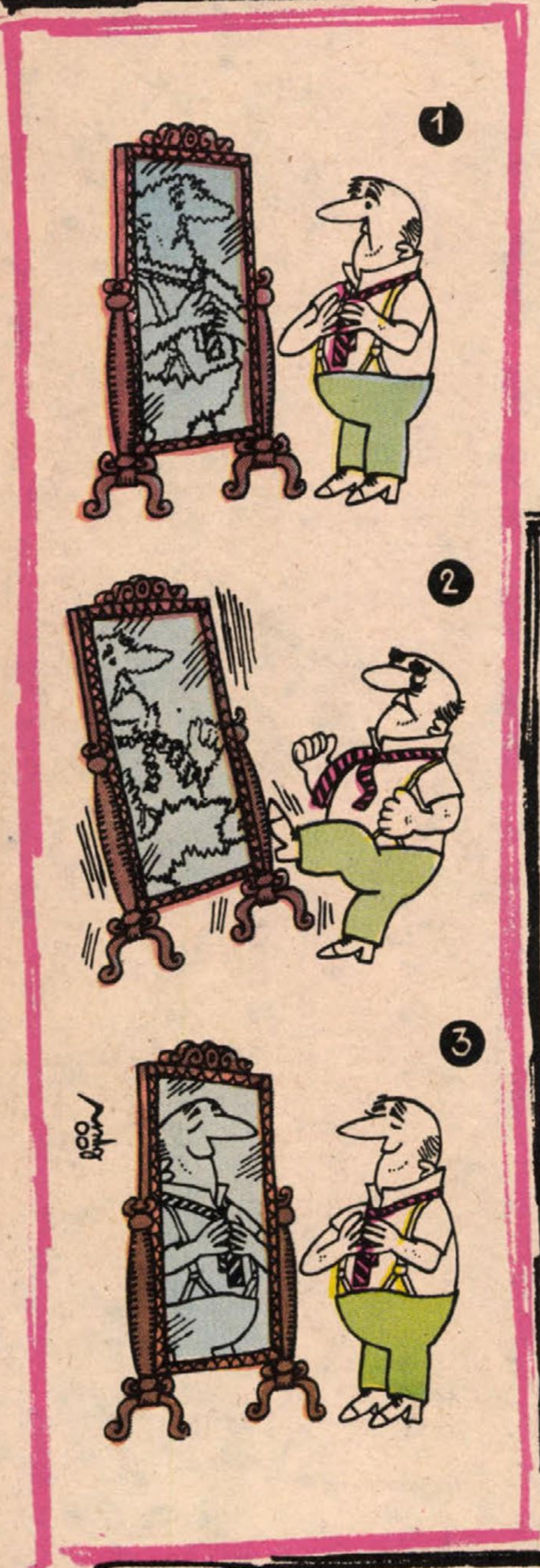

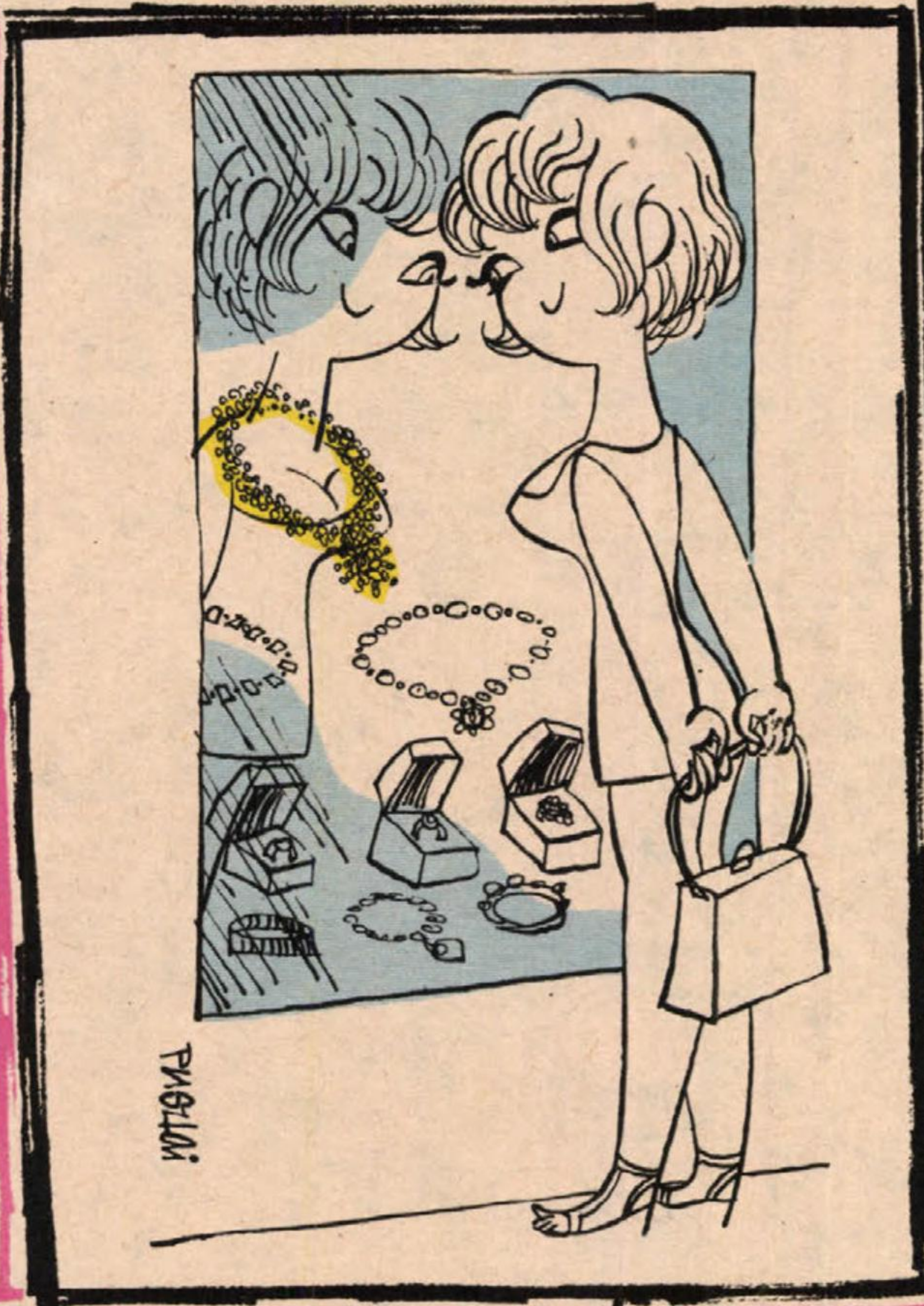

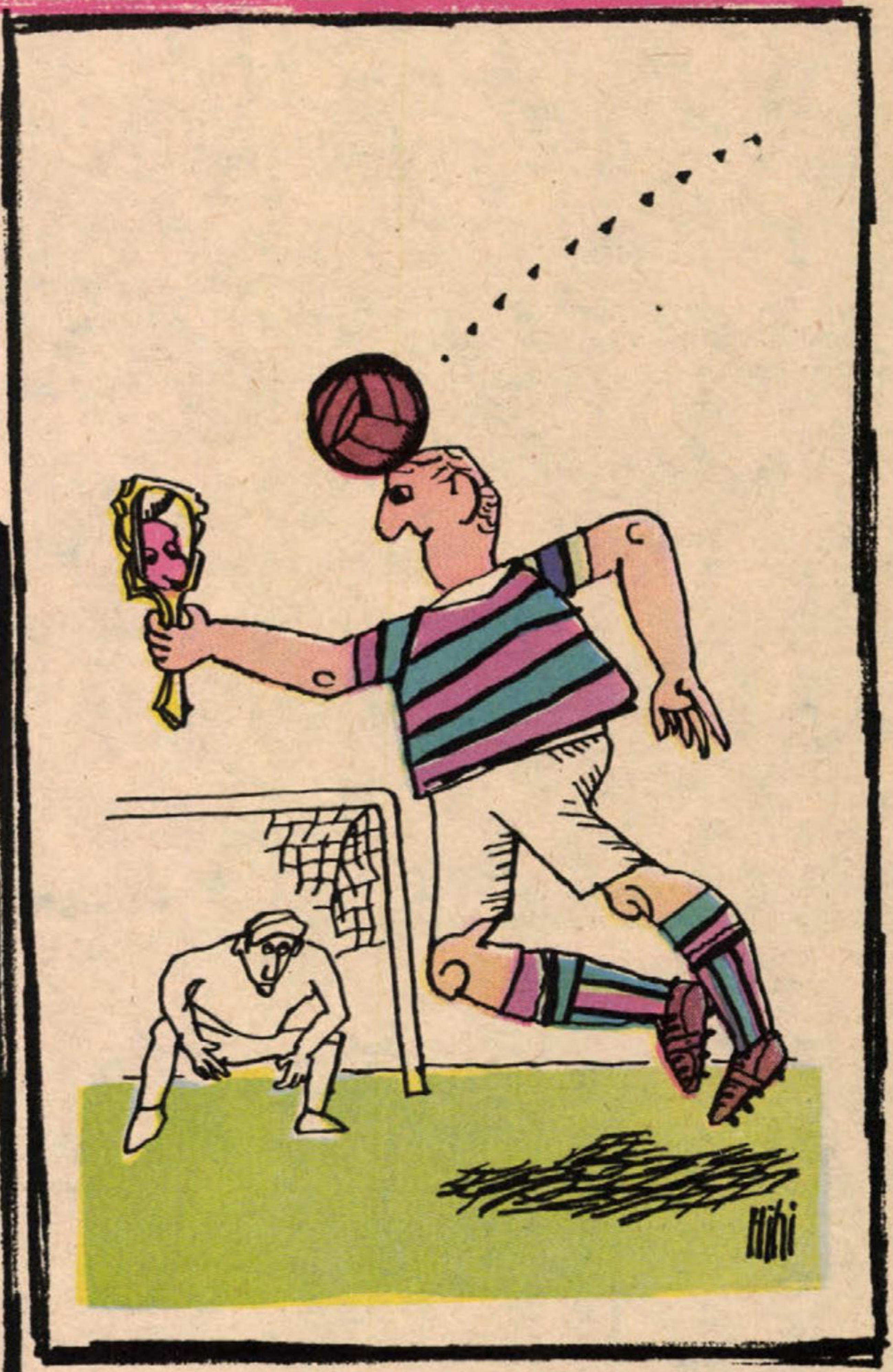

SZOR-SZABÓ, BARÁT, BALÁZS-PIRI,
PUSZTAI, HEGEDŰS, VÁRNAI, SAJDIK

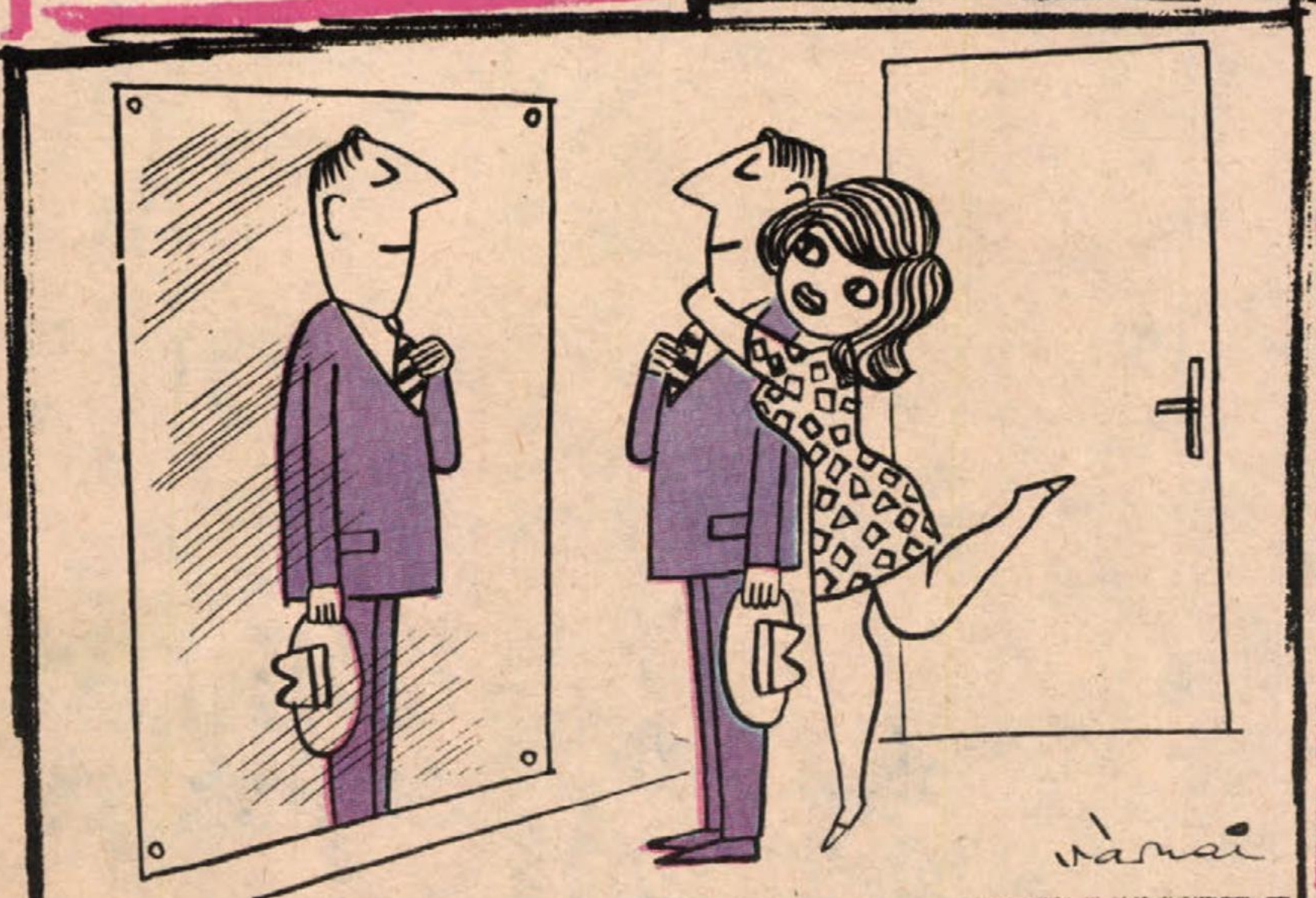

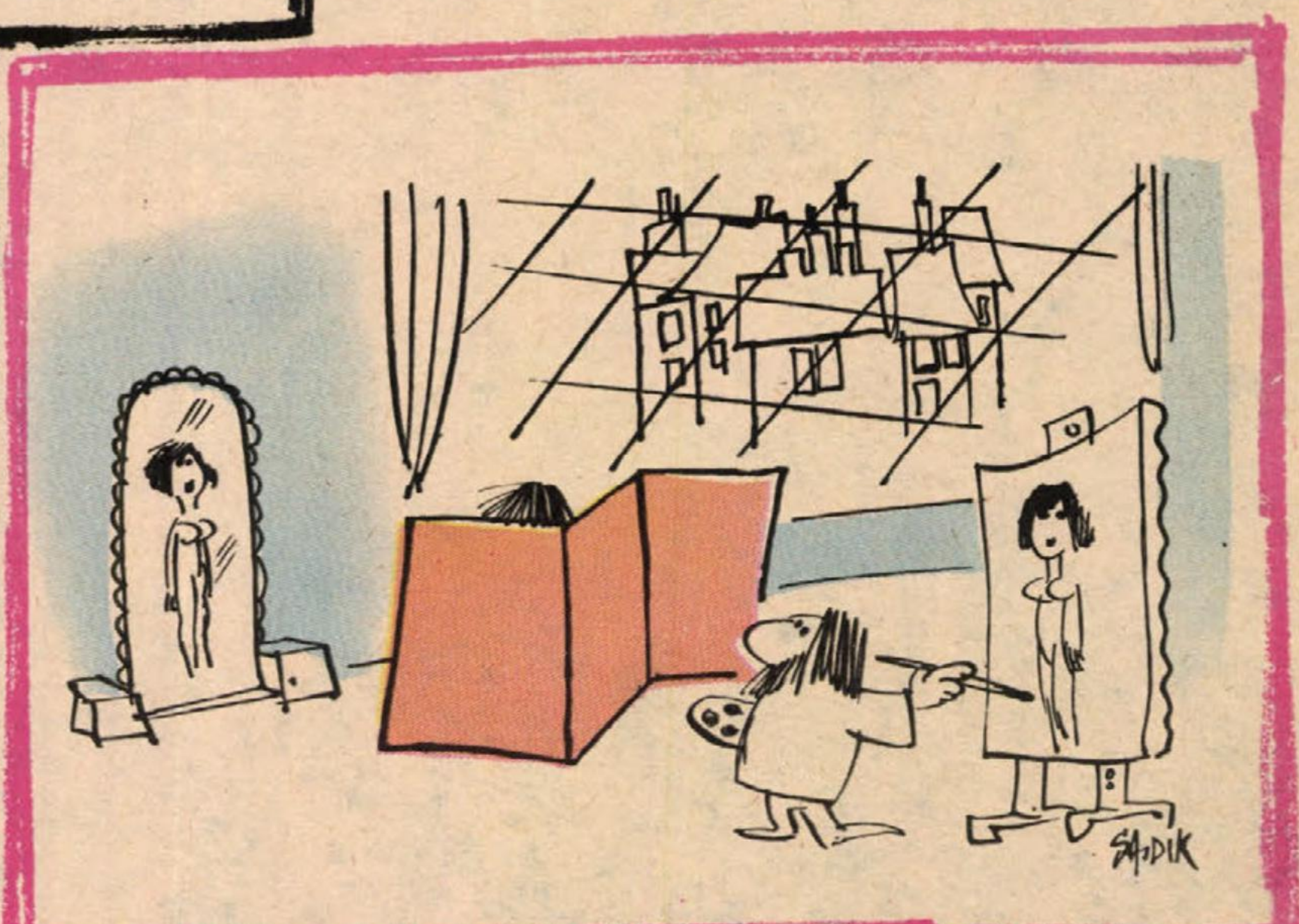

ezt olvastam

①

MI LESZ AZ ESEMÉNNYEL?

„*Robbanékony esemény*-ről olvastam egyik napilapunk párizsi tudósításában.

Azóta is szorongva lesem a robbanás hírét. Egyelőre semmi.

BÚVÁR GALAMB

Az Esti Hírlap szerint egy horgásznak — hal helyett — *élő galamb* akadt a horgára. A horgász „most azt kérdi, mihez kezdjen vele".

Víz alatt úszkáló galambról lévén szó, én bizony habozás nélkül eladnám az Országos Cirkuszvállalatnak.

ŐSI HOBBYK

A Magyar Nemzet „Nemzetközi kaleidoszkóp" rovatából: „Az ősember hobbyja a kagylógyűjtés volt. *Erről írt az Oggi című olasz lap. Ennek bizonyítékát megtalálták a történelem előtti ember egykori lakóhelyén* ..."

Eszerint az ősembernek még egy hobbyja volt: *az Oggit olvasta.*

CSODAMANKÓ?

Cím a Hétfői Hírekben: „*Vágott csirke, állami mankóval.*"

Nem vagyok szakértő; lehetséges, hogy mankóval a vágott csirke könnyebben sétálgat. Mindamellett — úgy vélem — az említett segédeszköznek a *sánta* baromfiak azért nagyobb hasznát vennék.

Timár György

②

Öles plakátok hirdették, hogy május 16-án Margherita Rinaldi énekli az Erkel Színházban Verdi Lammermoori Lucia című operájának címszerepét.

Giuseppe Verdi úr felkérte lapunk szerkesztőségét annak közlésére, hogy a szóban forgó dalműhöz semmi köze sincs, és sohasem állt szándékában elorozni azt Donizetti úrtól.

* * *

Az Élet és Tudomány, Bécsről szóló írásának végén, szó esett a város külső övezetében levő szőlővidékről is, ahova szívesen kijárnak a bécsiek új bort kóstolgatni, és a lombos udvarokon „*nagy korsókból kortyolgatva költik el hazulról hozott vacsorájukat.*"

Csak nem tejeskávét vacsoráznak még ilyenkor is?

Különös borkorcsolya, annyi szent!

* * *

„*Az első görög hajósokról, a vikingekről, ritkaságszámba menő dokumentumai voltak*" — írta egy amatőr történészről a Pest megyei Hírlap.

Ha profi történész lett volna az illető, bizonyára azt is tudta volna, hogy a vikingek *normann* hajósok voltak...

* * *

Egy mondat az RTV Újságból: „*A közvéleménykutatás során kérdőíveket töltenek ki a felkeresett hallgatókkal és nézőkkel.*"

Ha netán engem is felkeresnek, én tiltakozni fogok: töltsék ki azt az ívet írógéppel, tintával, ceruzával, bármivel — csak ne velem!

(radványi)

BALATONI ELŐIDÉNY

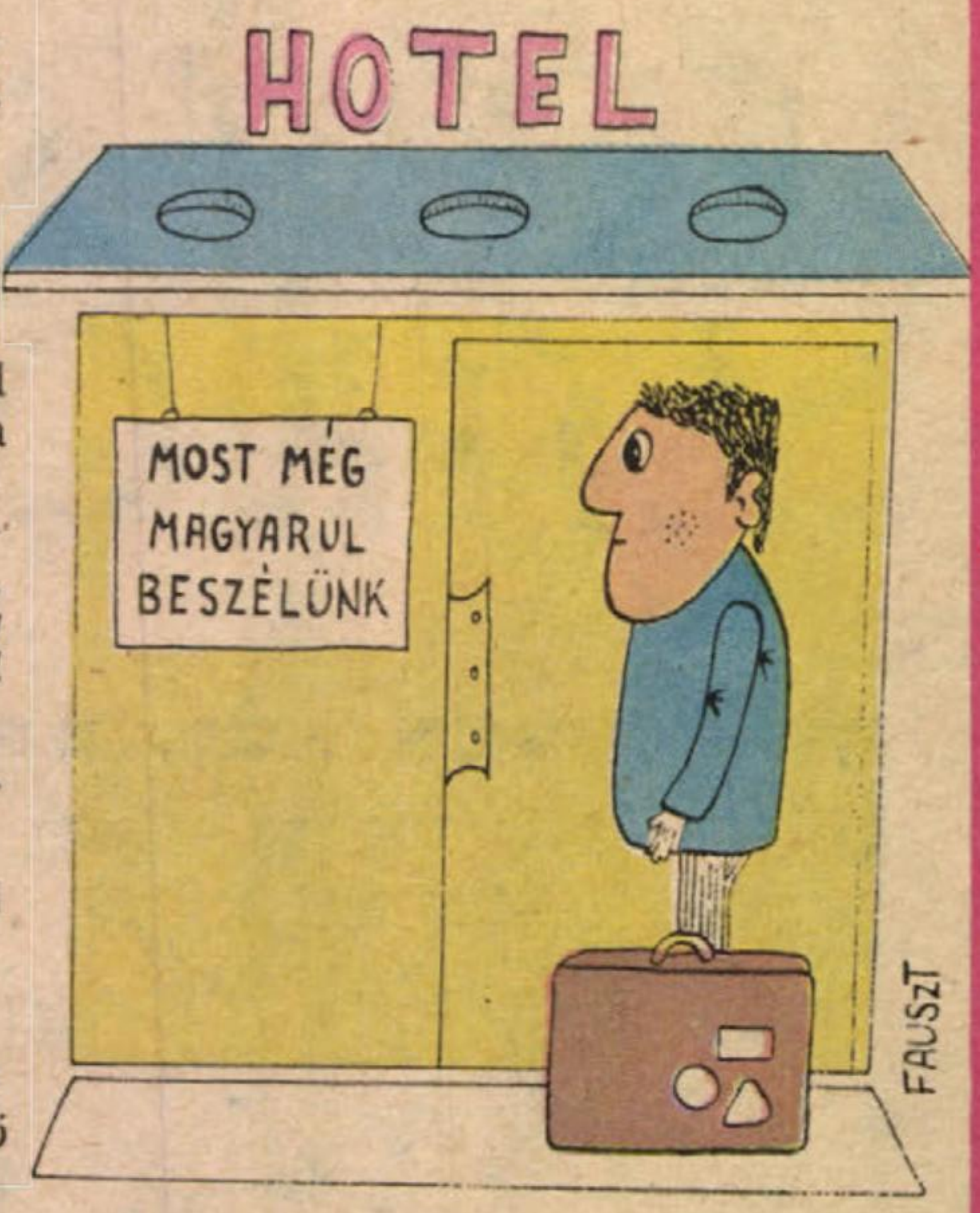

UTCASARKON

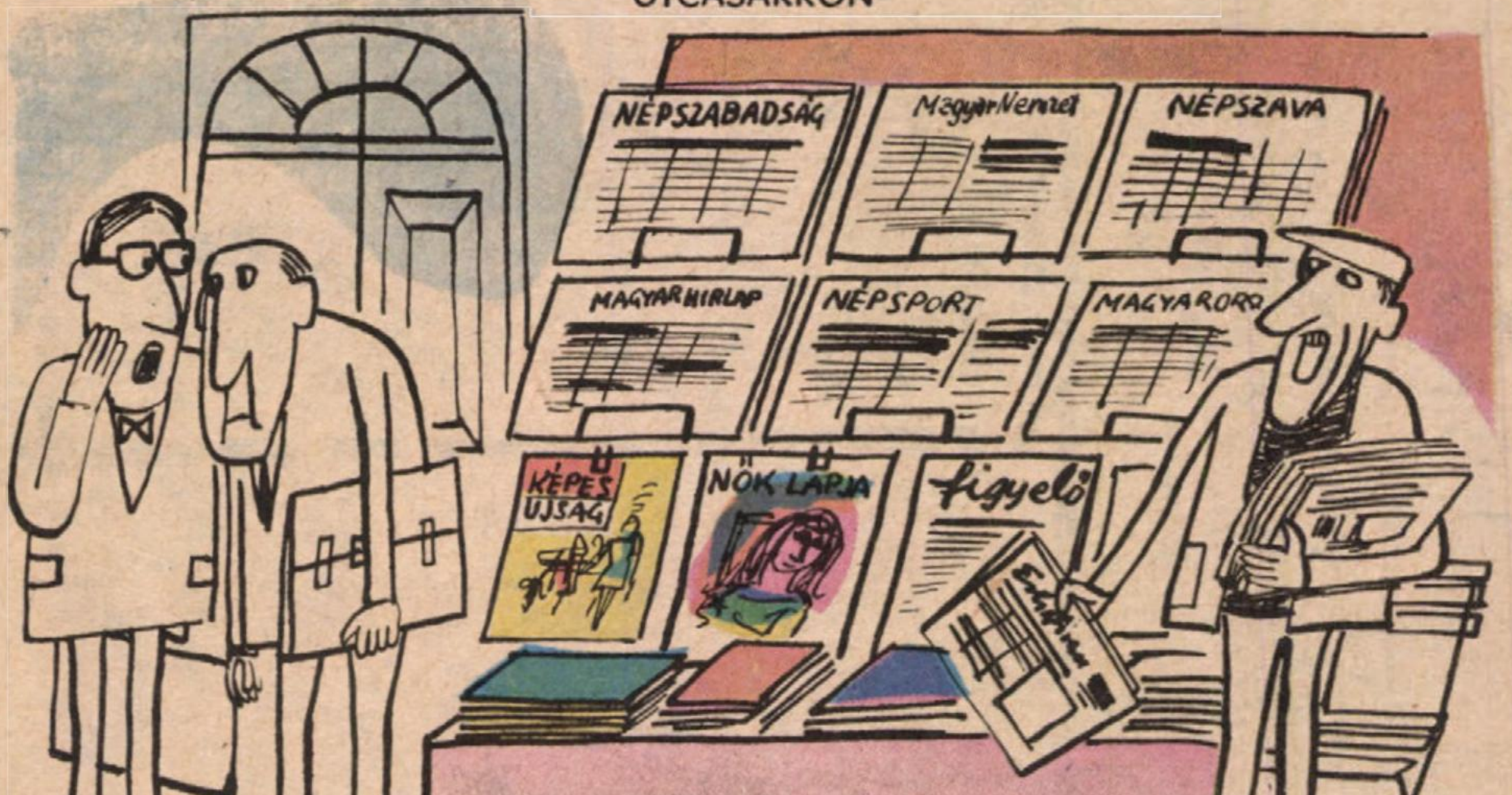

– Hallotta, hogy mi újság?

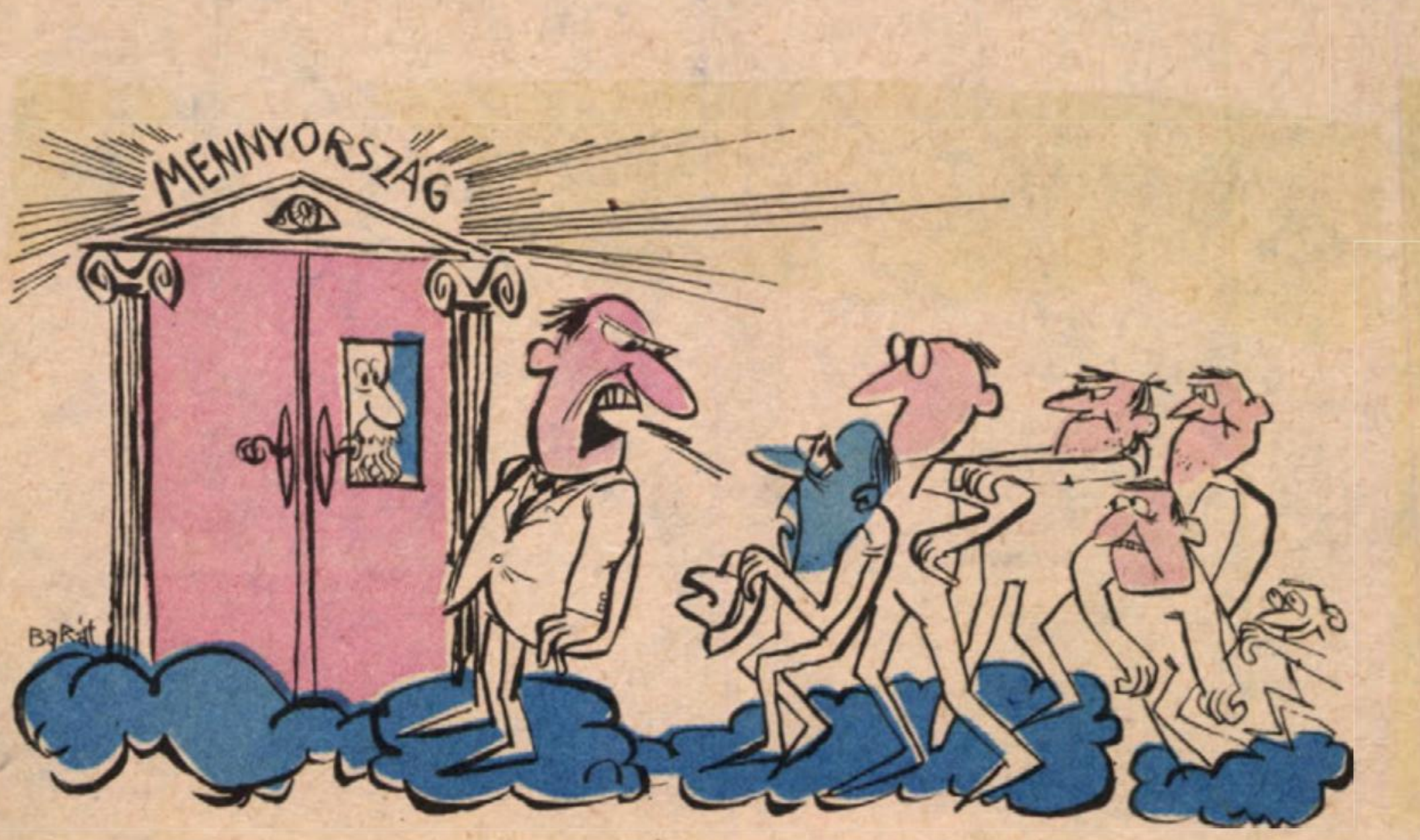

EROSZAKOS ALAK

– Mit tolakszik?! Talán maga itt az atyaúristen?

HIRDETÉSEK • HIRDETÉSEK •

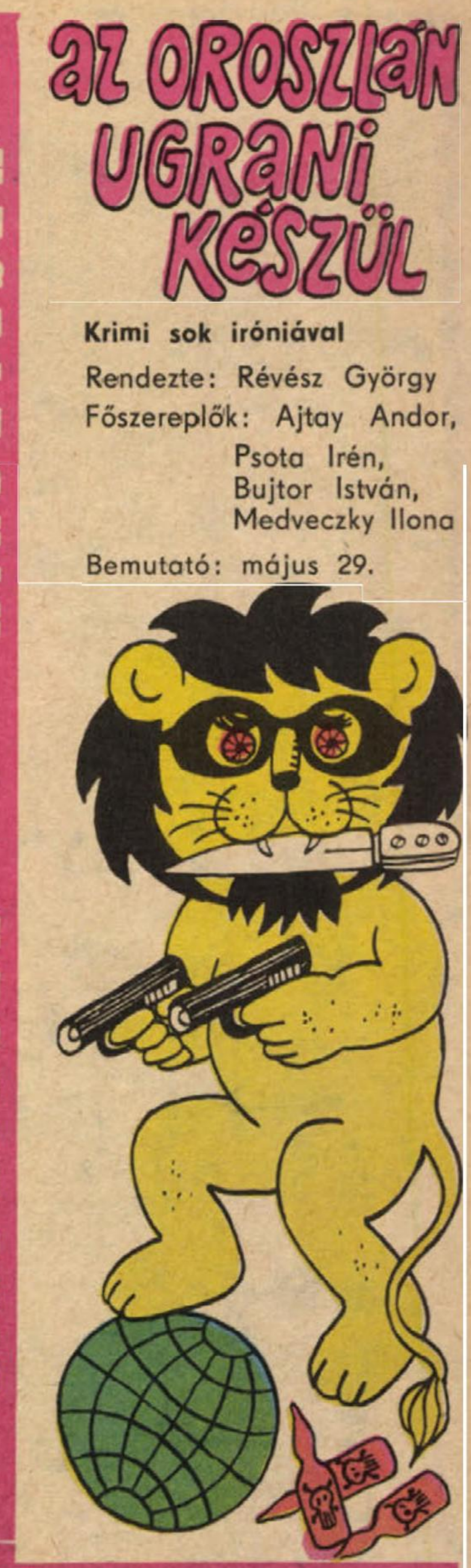
az OROSZLÁN UGRANI KÉSZÜL
Krimi sok iróniával
Rendezte: Révész György
Főszereplők: Ajtay Andor,
Psota Irén,
Bujtor István,
Medveczky Ilona
Bemutató: május 29.

HIRDETÉSEK • HIRDETÉSEK •

Egészséges, ízletes, erőt ad a jégbehűtött YOGHURT

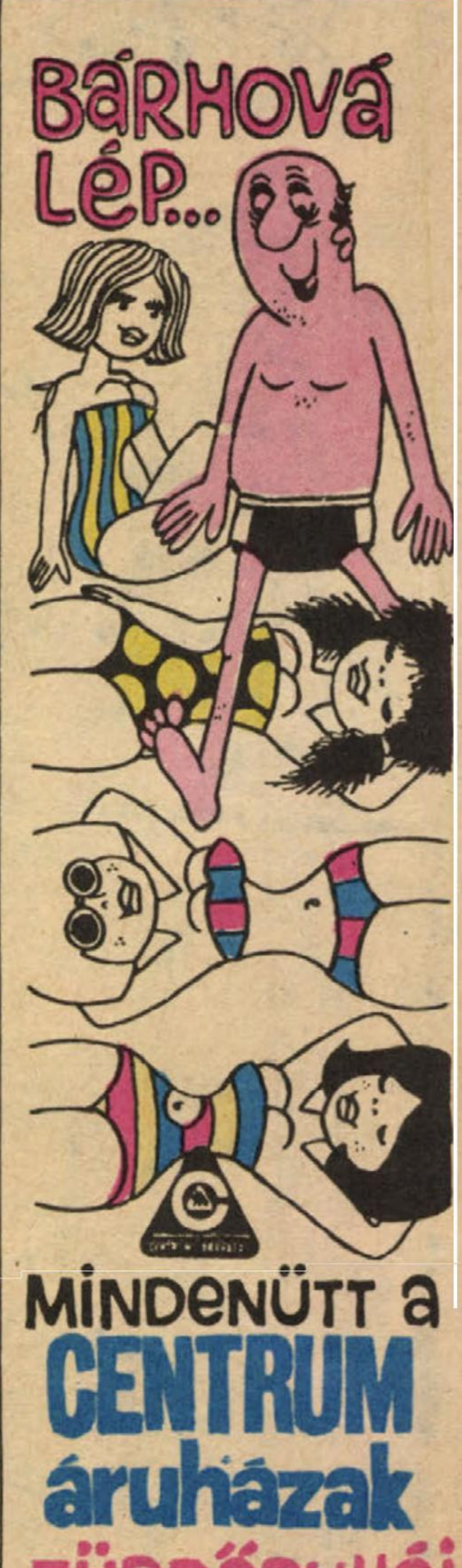
BÁRHOVÁ LÉP...
MINDENÜTT A CENTRUM ÁRUHÁZAK FÜRDŐRUHÁI

ÜNNEPI KÖNYVHÉT
MÁJ. 31.-JÚN. 8.
MŰSZAKI
POLITIKA
FILOZÓFIA
MŰVÉSZET
ÚTLEÍRÁS
KALAND
TÖRTÉNELEM
REGÉNY
DRÁMA
VERS
VÁSÁROLJON KÖNYVET MUNKAHELYÉN
HIRDETÉSEK • HIRDETÉSEK • HIRDETÉSEK • HIRDETÉSEK •

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Az amerikai szociális gondozónővér meglátogatja a Smith családot.

– Mekkora már a gyereke, Mr. Smith?

– Most áll pályaválasztás előtt.

Mindjárt kész is a tanács:

– Szerintem leghelyesebb, ha a gyerek apja foglalkozását követi. Ön például micsoda?

– Munkanélküli vagyok.

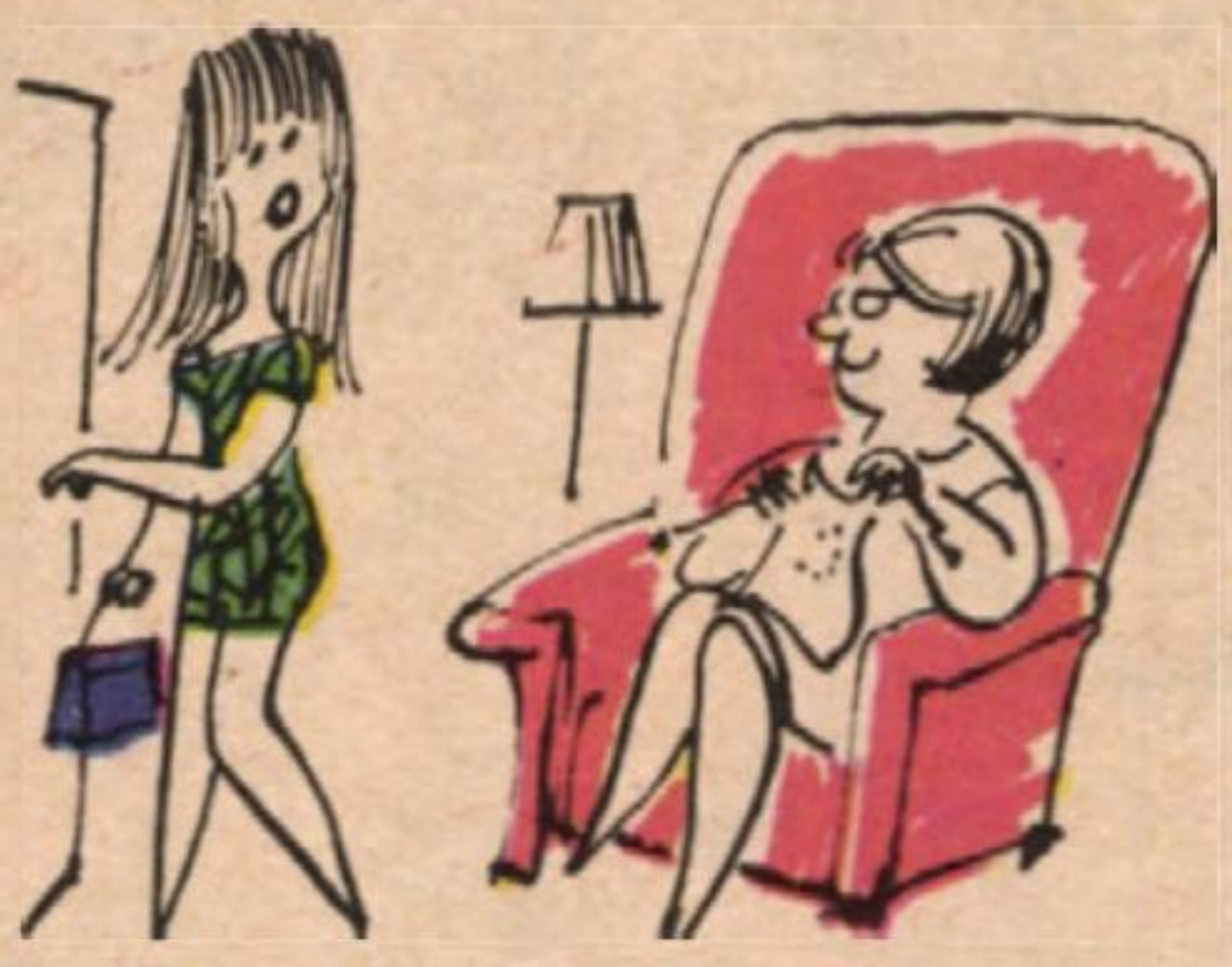

Agika, a család szemefénye, este kilencre randevúra indul, hogy szokott fiújával táncolni menjen. Mamája aggódva kérdi:

– Aztán mikor jössz haza?

– Majd amikor akarok! – veti oda hetykén a csitri.

Anyukája végtelen gyöngédséggel néz rá:

– De nehogy később!

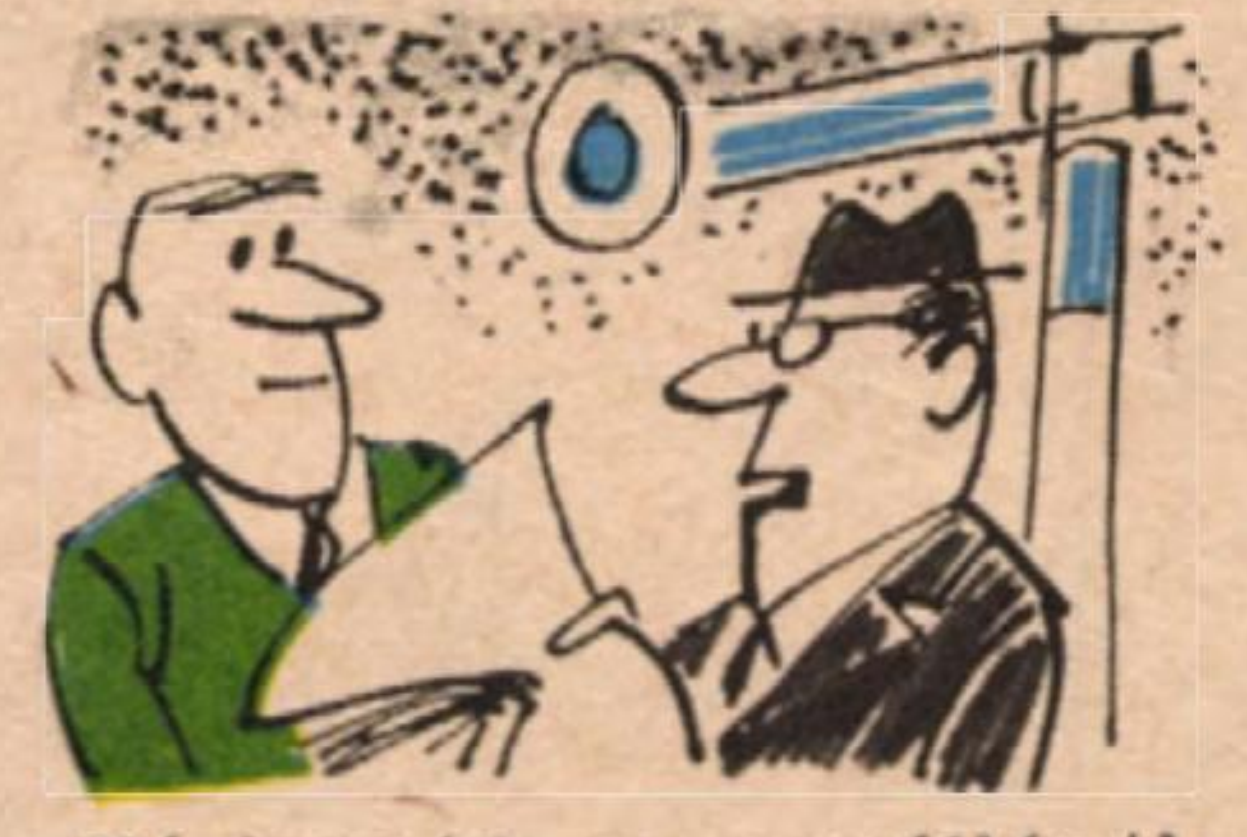

Párbeszéd a megállónál.

– Olvastam a legújabb közegészségügyi jelentésben, hogy naponta 50 vagon korom hull le Budapestre.

– Most már értem, miért van annyi sötét alak Pesten.

REMÉNYTELEN PRÓBÁLKOZÁS

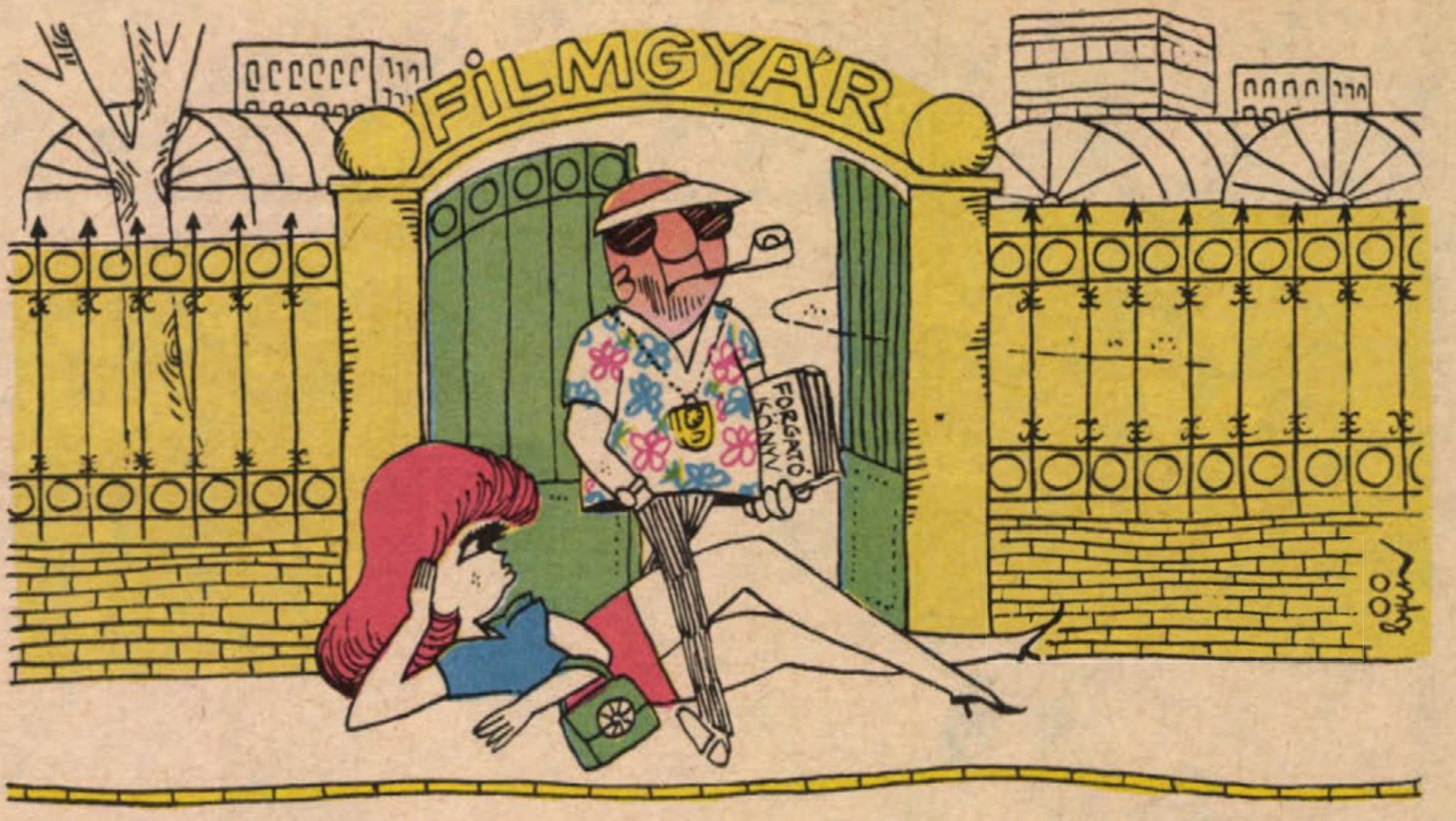
FILMGYÁR
FORGATÓ KÖNYV

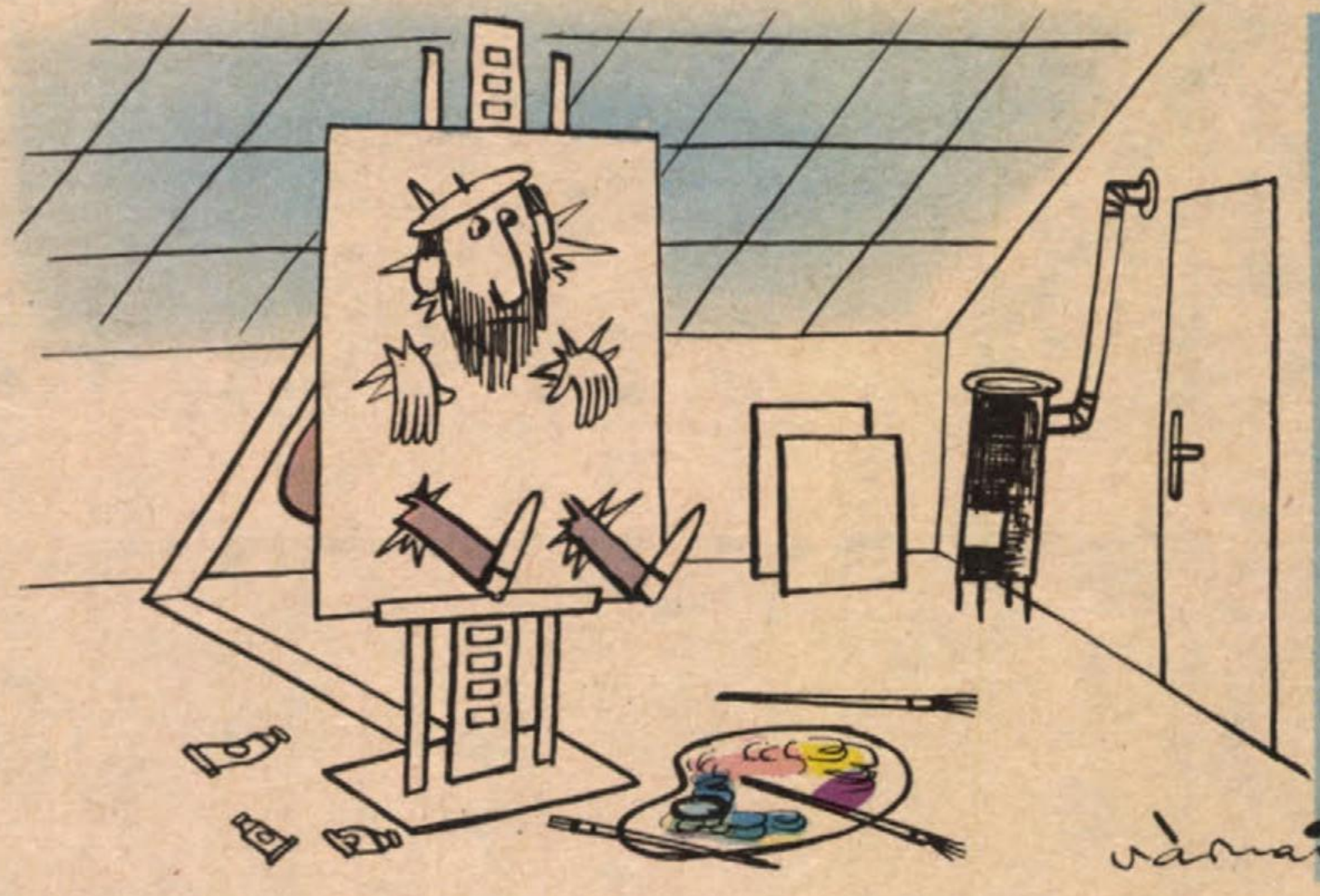

A GICCS-FESTŐ BÜNTETÉSE

FIX IKSZ

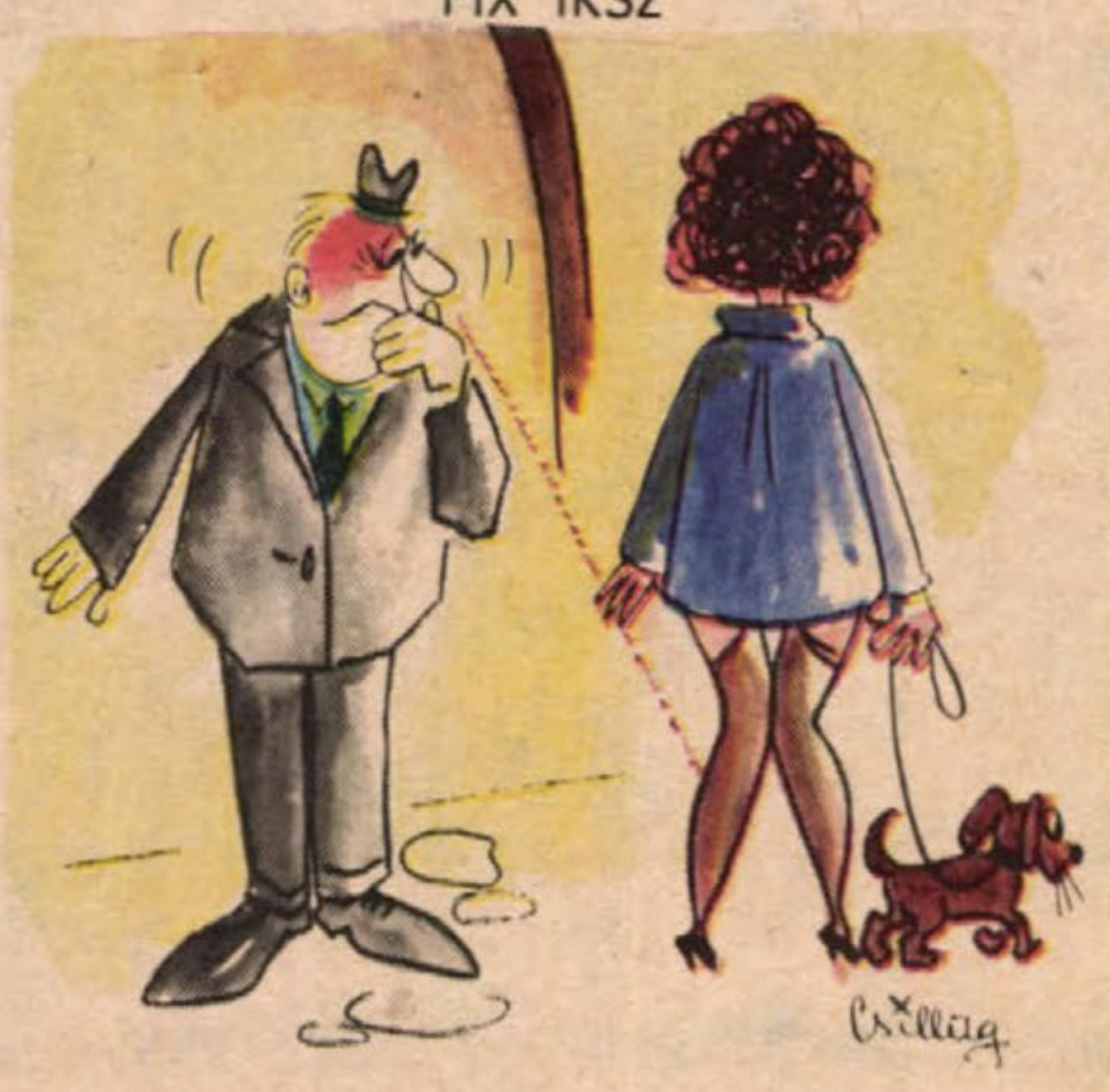

– Hű, az áldóját! Nem dobtam be a totószelvényt!

JUBILEUM

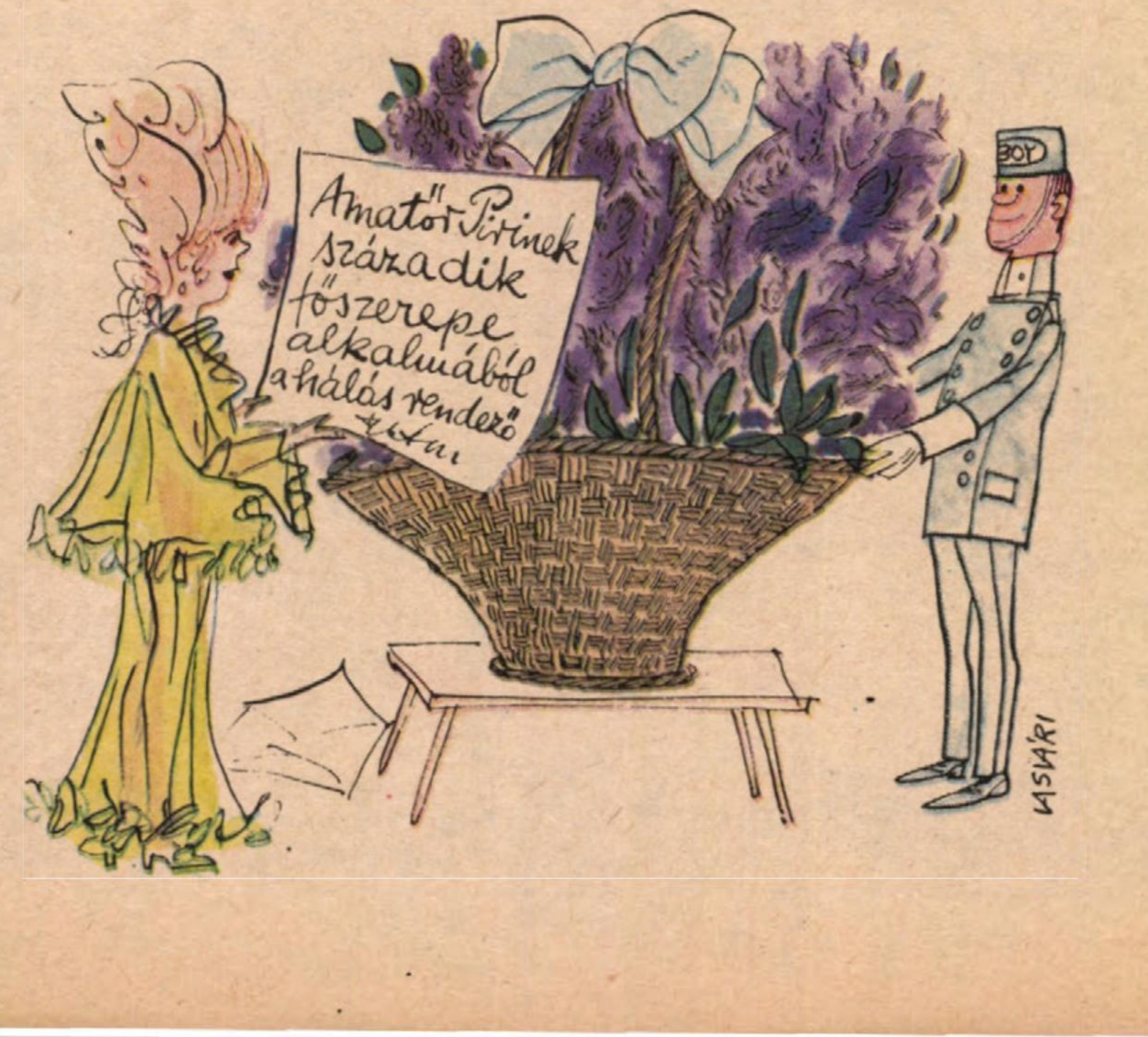
Amatőr Pirinek századik főszerepe alkalmából a hálás rendező
BOY

ESTI PEST

FUTÓ BENYOMÁS

Esti pesti nők!
Ti utolérhetetlenül szépek!
(De, ha igyekszem és jól kilépek:
utolérhetők . . .)

MŰSZAKI SZEX

Mint álmodó, magányos asszonyok,
visszafojtott vágyaikban;
vonaglanak a kék acélsínek
forró aszfaltágyaikban . . .

KELETI MESE

A Keleti előtt álló külföldinek,
míg az elmereng az esten,
egy Seherezade éppen arról mesél, hogy
ezer egy éjszaka Pesten . . .

ÉJJELI MENEDÉKHELY

Rőt betűk hirdetik nevét
a jól ismert kis lokálnak,
hová kizárólag lelkes
lokál patrióták járnak . . .

Szilágyi György

IMPORT HUMOR

NYÁRI SZEZON

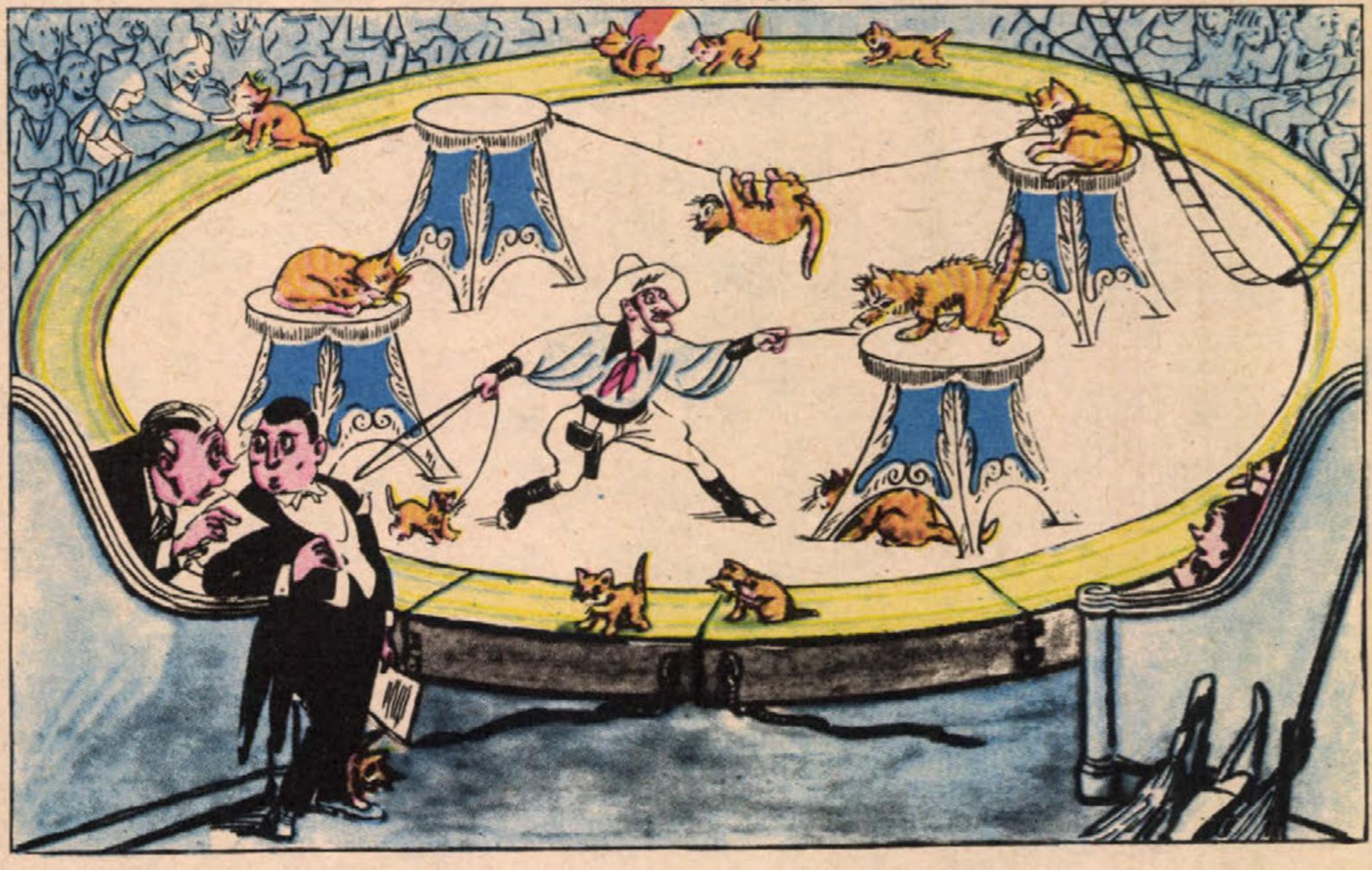

– A tigrisek mind külföldre mentek…

(„Krokodil", Moszkva)

PRECIZ SZOMSZÉD

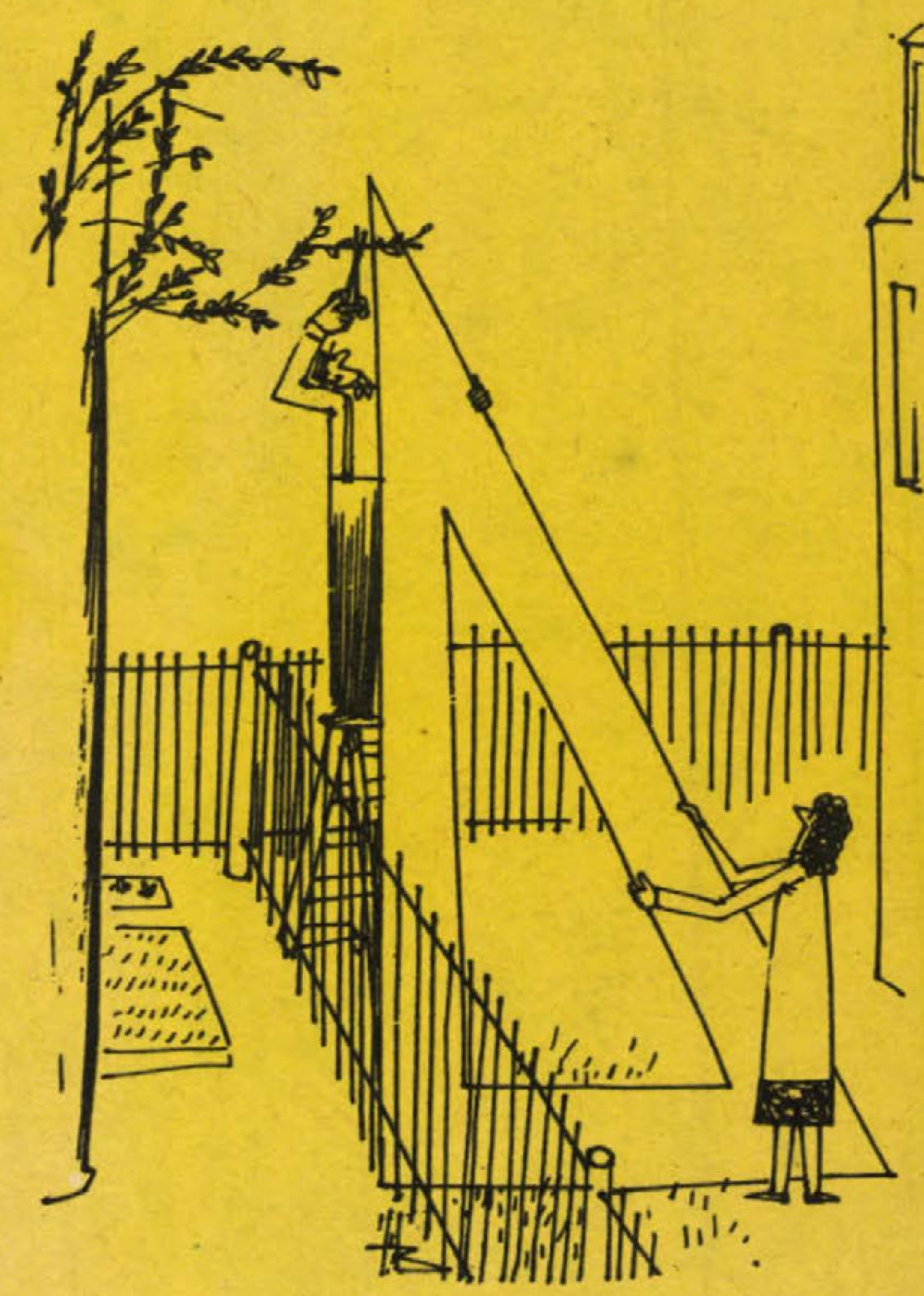

(„Eulenspiegel", Berlin)

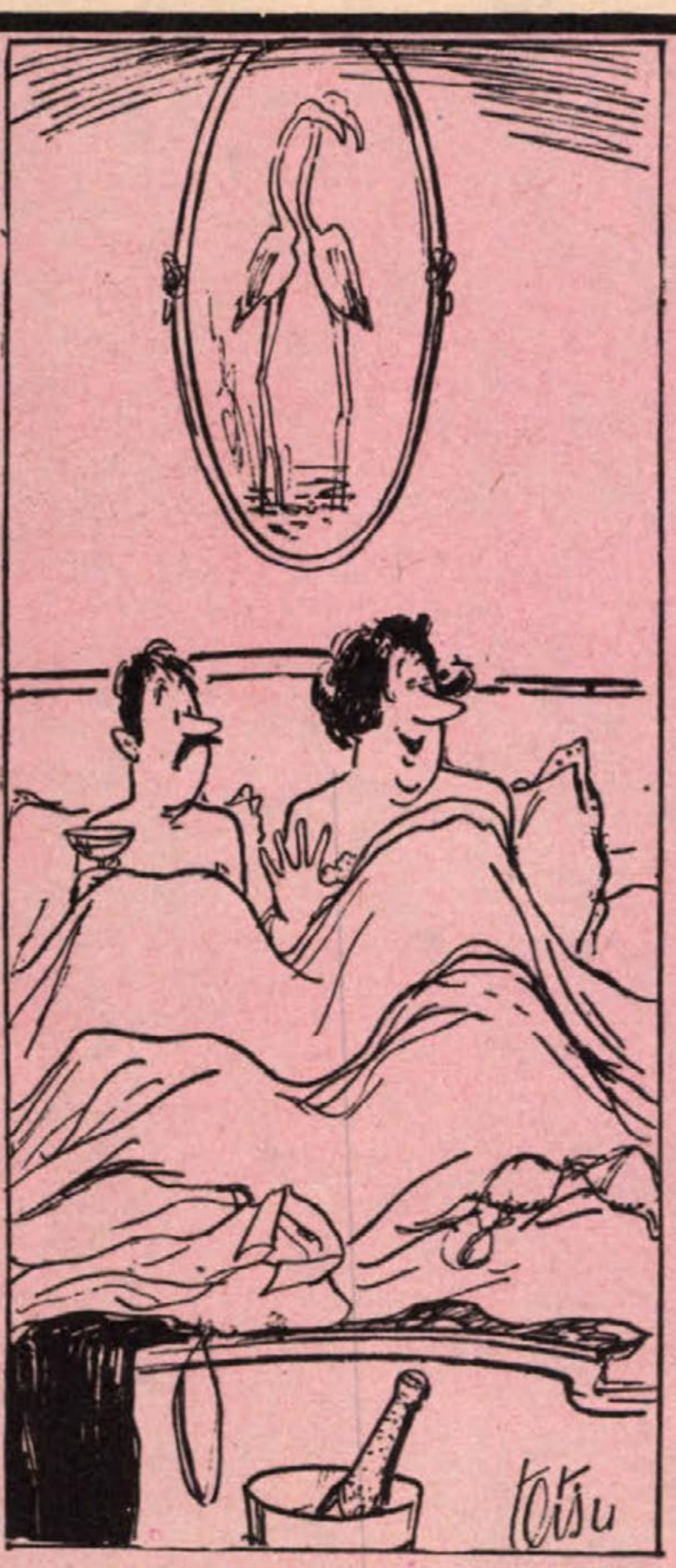

– Ez a férjem, de még ráérsz! Előbb még elmosogat a konyhában…

(„Ici Paris")

IDEGES EMBER

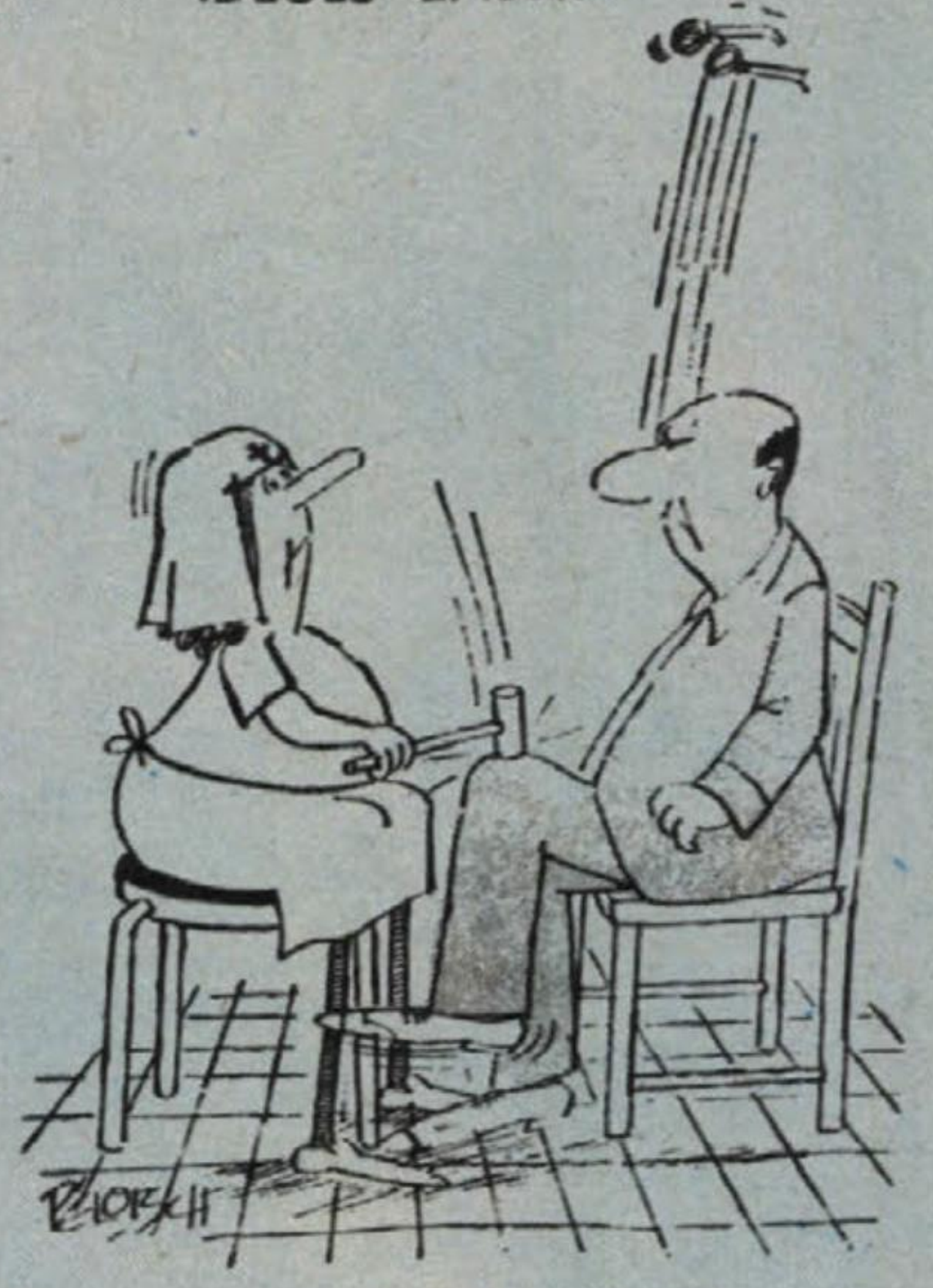

(„Ici Paris")

NEHÉZ GYEREKKOR

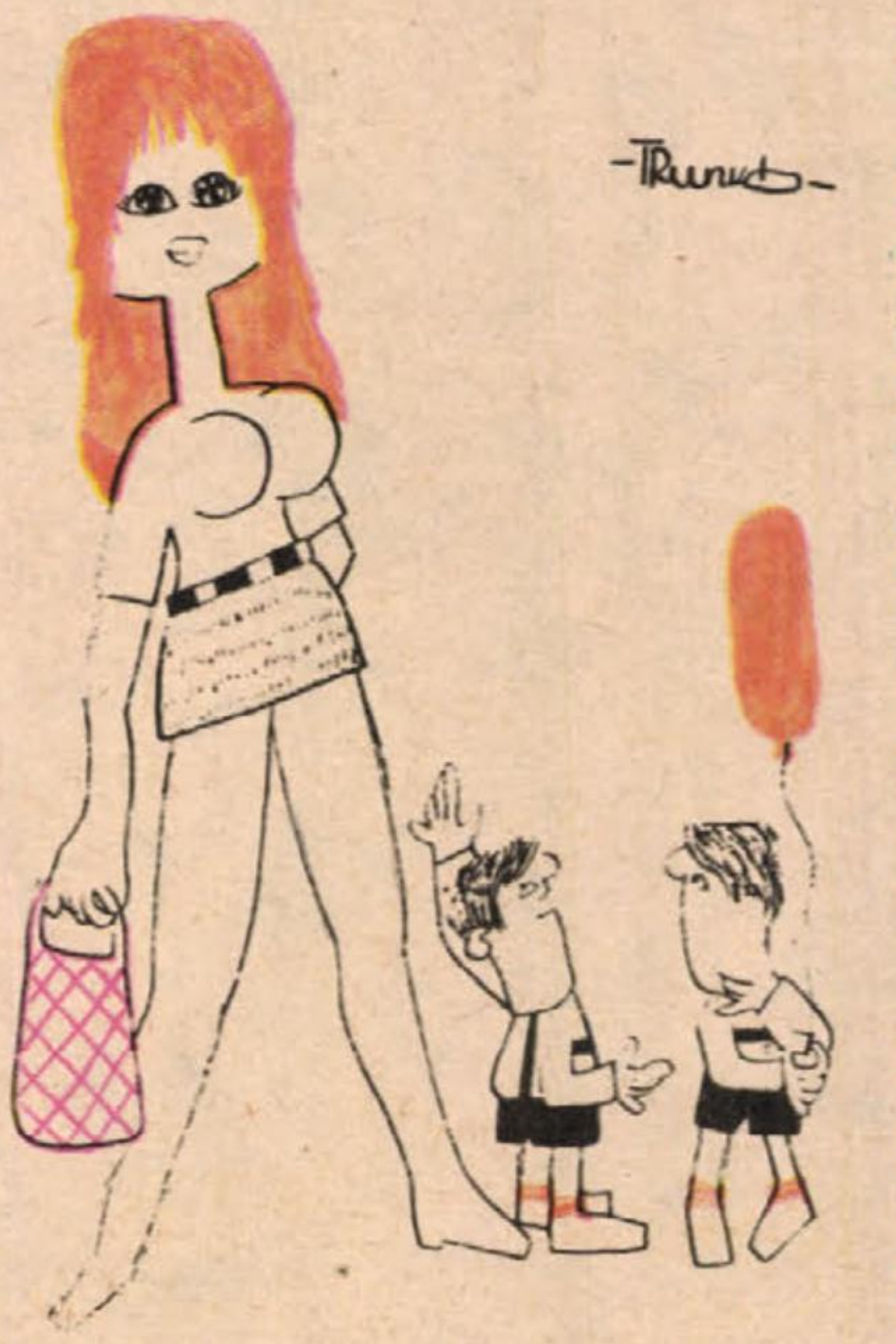

– Még az anyám szoknyájába sem kapaszkodhatok…

A FILOZÓFUS

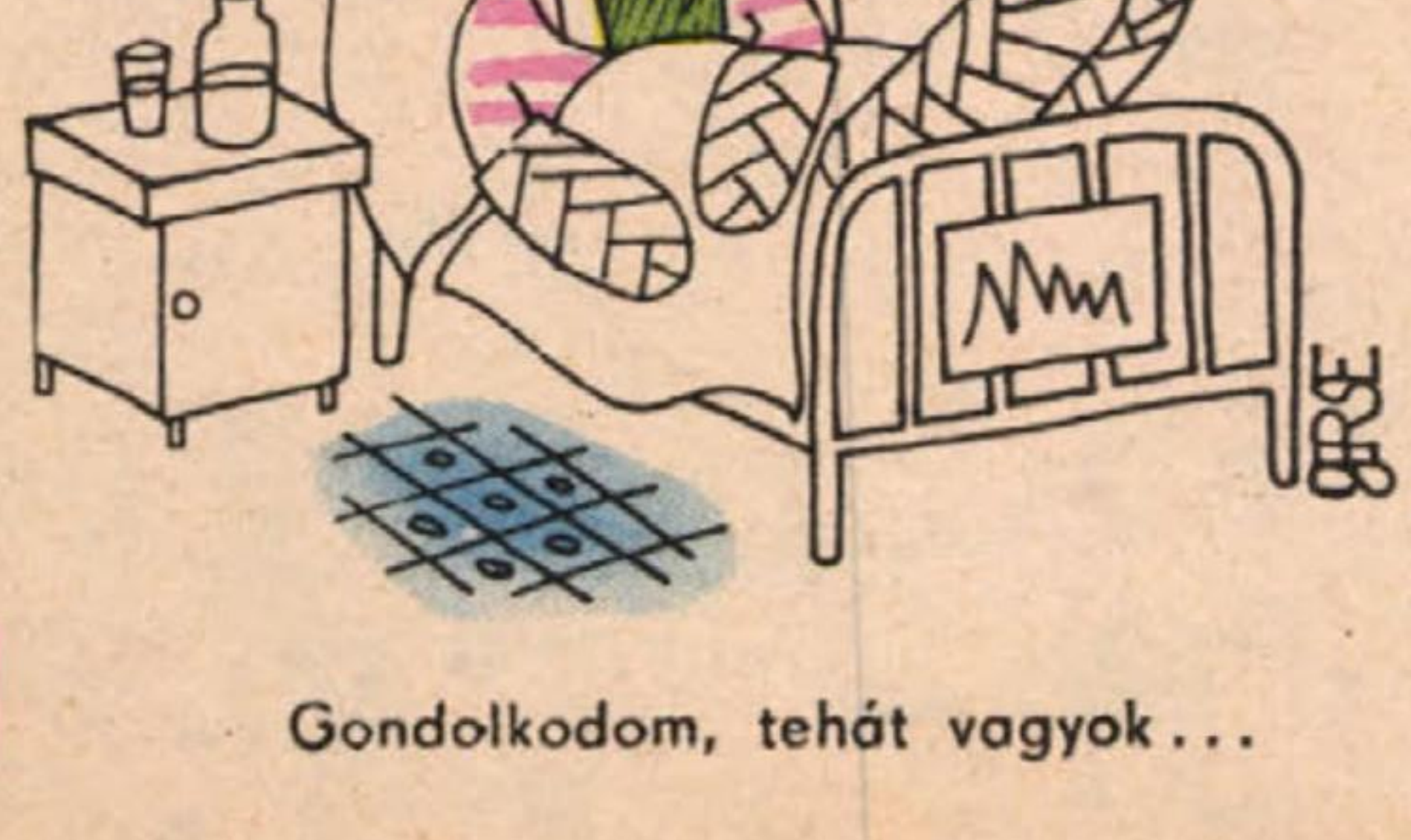

Gondolkodom, tehát vagyok…

SZILÁNKOK

MEGTÖRTÉNT

A 44-es villamosra felszáll egy hosszú hajú, farmer nadrágos ifjú, kezében zsebrádiót szorongat. Leül, és az utasok megdöbbenésére *nem* nyitja ki a készüléket. Jön a kalauz. Dühösen rákiált a fiatalemberre:

— Nem szégyelli magát? Zárva tartja a rádióját, amikor az MTK—Fradi rangadót közvetítik?!

ORSZÁGÚTON

Egy barátomtól hallottam:

— Tudod, hogy van egy gyönyörű Mercedes-kocsim. De elvem is van. Az elvem az, hogy senkit nem veszek fel az országúton. Múltkoriban, Székesfehérvár előtt, integet nekem egy gyönyörű. fiatal leány. Esküszöm, ilyen szép nővel még nem találkoztam. Nőtlen ember vagyok. Egy pillanat alatt átvillant rajtam: ennek a lánynak szívesen udvarolnék. Sőt, el is venném feleségül. S ha elvenném feleségül, két gyerekünk lenne: egy fiú és egy leány. Megálltam és kinyitottam a kocsi ajtaját: „Parancsoljon!" A gyönyörű teremtés csak ennyit mondott: „Nézze meg a kerekét! A jobb elsője teljesen leeresztett."

Miután ezt közölte velem. kértem, hogy szálljon be a kocsiba, de ő végig se hallgatott, gyalogolt tovább az országúton — fejezte be fantasztikus történetét a barátom.

TÉVÉ

X. szenvedélyes tévé-néző. Már reggel háromnegyedhétkor leül a készüléke elé és gyönyörködve bámulja.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Bemutatok magának egy csinos, fiatal nőt. Tudom, hogy meg akar nősülni.

— Rendben, de egy feltételem van. Ne Katinak hívják.

— Miért?

— Mert négy Katalin-névnap van egy évben. Ki győzi ezt ajándékkal?

HIRDETÉS

ÖNHIBÁJÁN KÍVÜL ELVÁLT FÉRFI KERESI ÖNHIBÁJÁN KÍVÜL ELVÁLT NŐ ISMERETSÉGÉT. „NYÁRON ELVÁLUNK" jeligére.

ÁLLÁS

A munkaközvetítőben egy fiatalember rosszkedvűen olvassa az elhelyezkedési lehetőségeket. Aztán odaszól a társának:

— Sajnos, ma sem keresnek vezérigazgatót.

G. Sz.

UTAZNAK A KOSÁRLABDÁZÓK

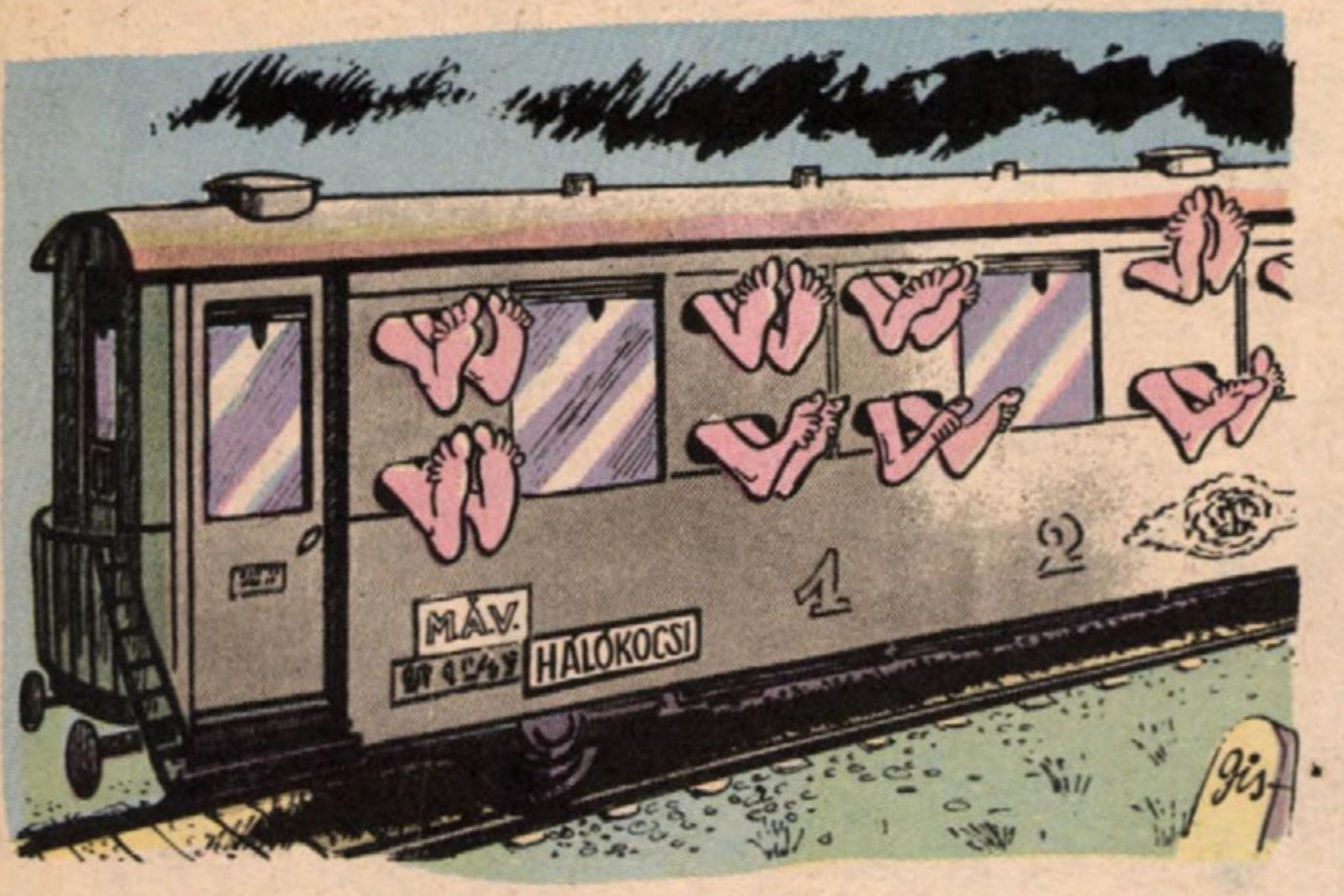
MÁV.
HÁLÓKOCSI
1
2

ÚJ JAVASLATOK A MARGITSZIGETI VITÁHOZ

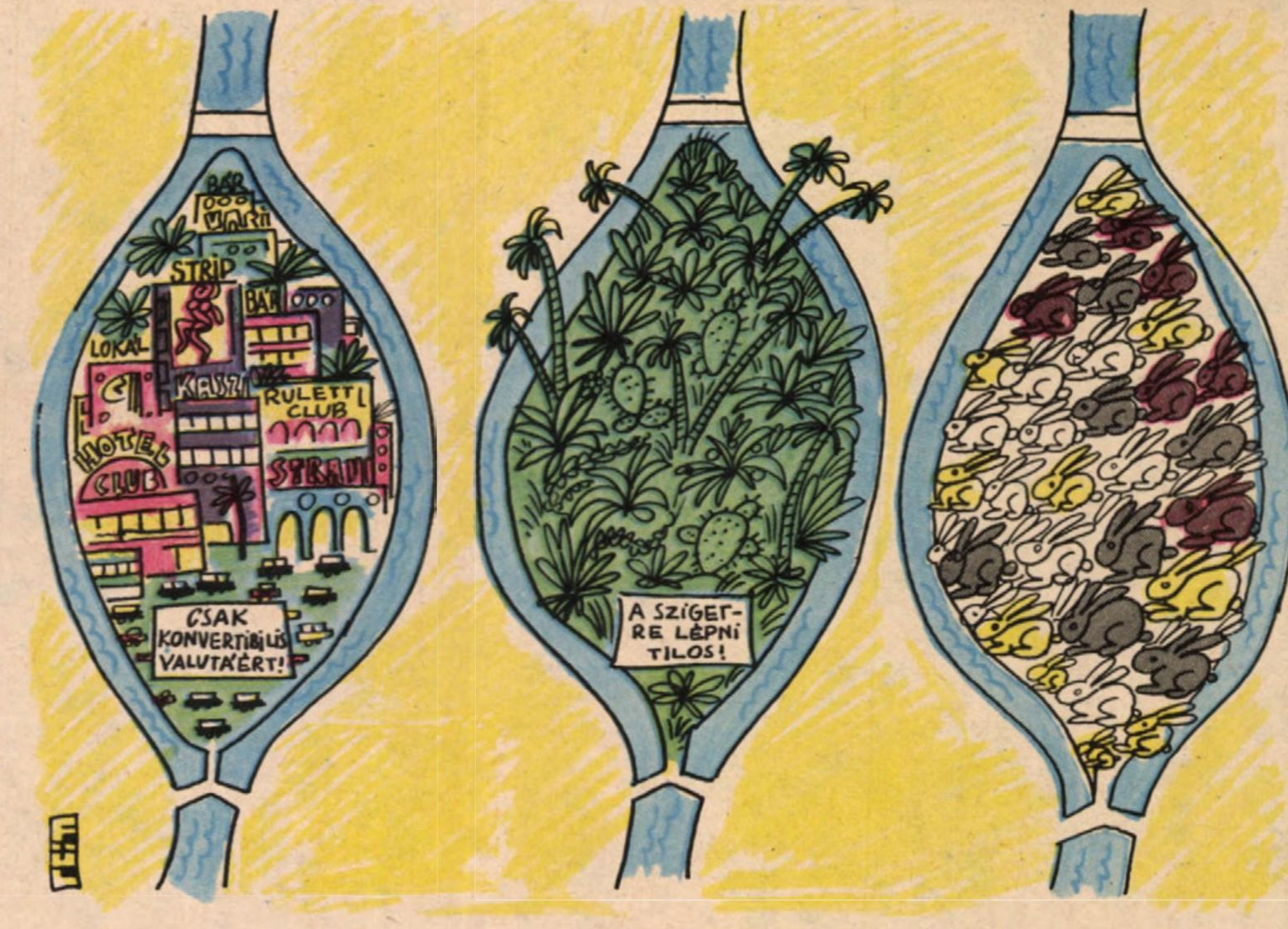
BÁR
VARIETÉ
STRIP
BÁR
LOKÁL
KASZINÓ
RULETT CLUB
HOTEL
CLUB
STRAND
CSAK KONVERTIBILIS VALUTÁÉRT!
A SZIGETRE LÉPNI TILOS!

Legyen a szórakozás szigete Legyen a parkok, a növények szigete Legyen ismét a nyulak szigete

A 72. sz. rejtvényünk megfejtése:

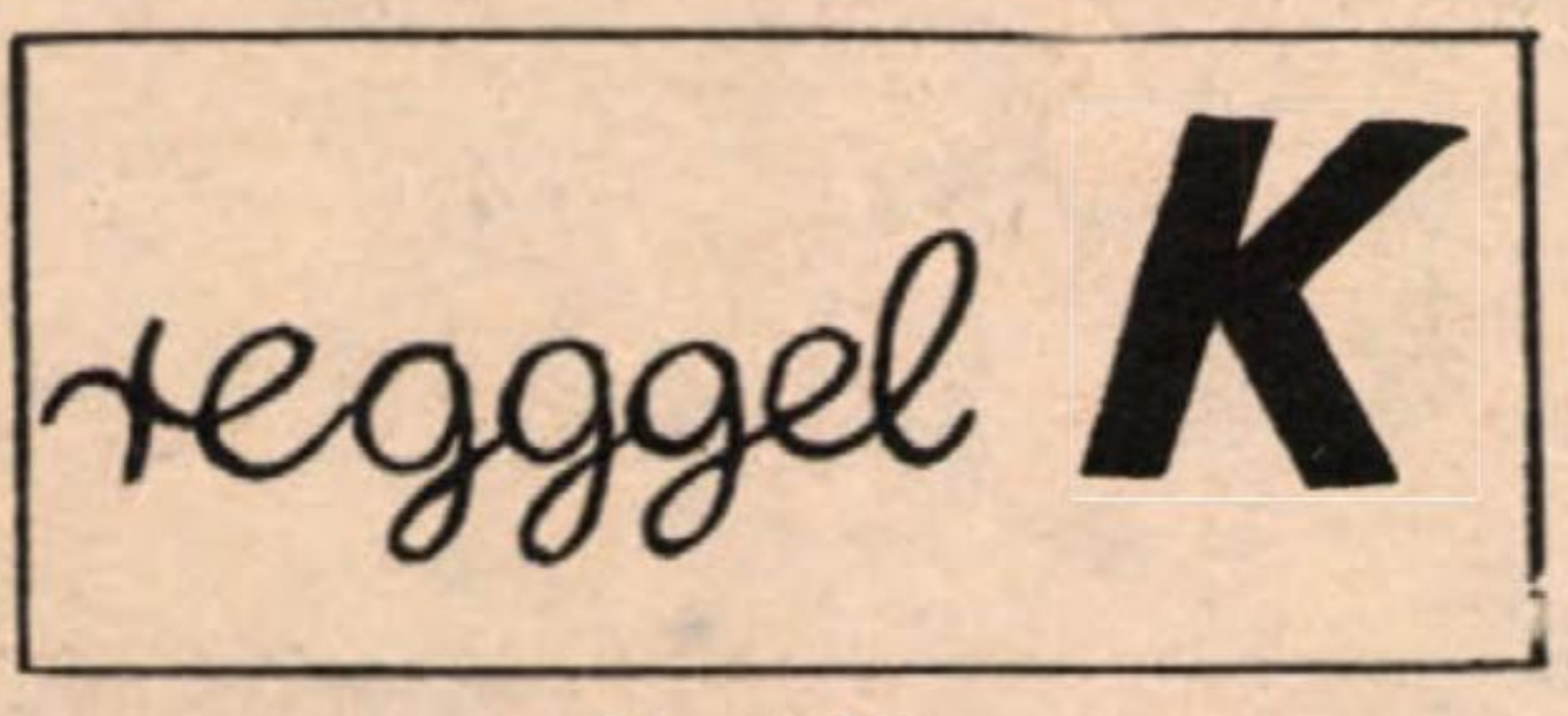

Idegsokk

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Lantos László, Salgótarján, Schönherz Z. u. 18.
Haas Péter, Budapest II., Sólyom László u. 12/c.
Lázár Éva, Budapest XI., Bartók Béla u. 17.

74. REJTVÉNYÜNK

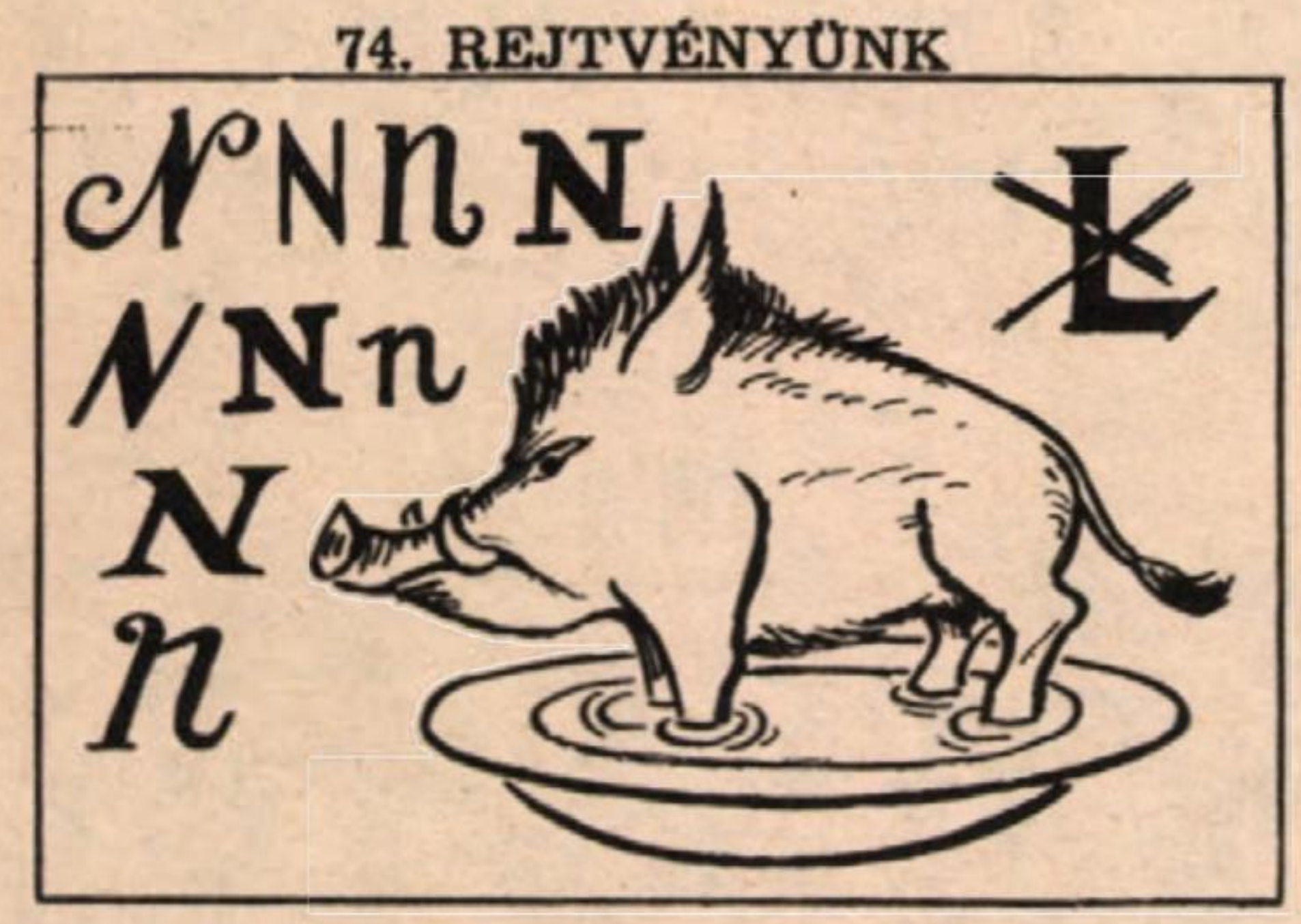
NNNN
NNn
N
n
L

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 30-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

SZÓ SZERINT

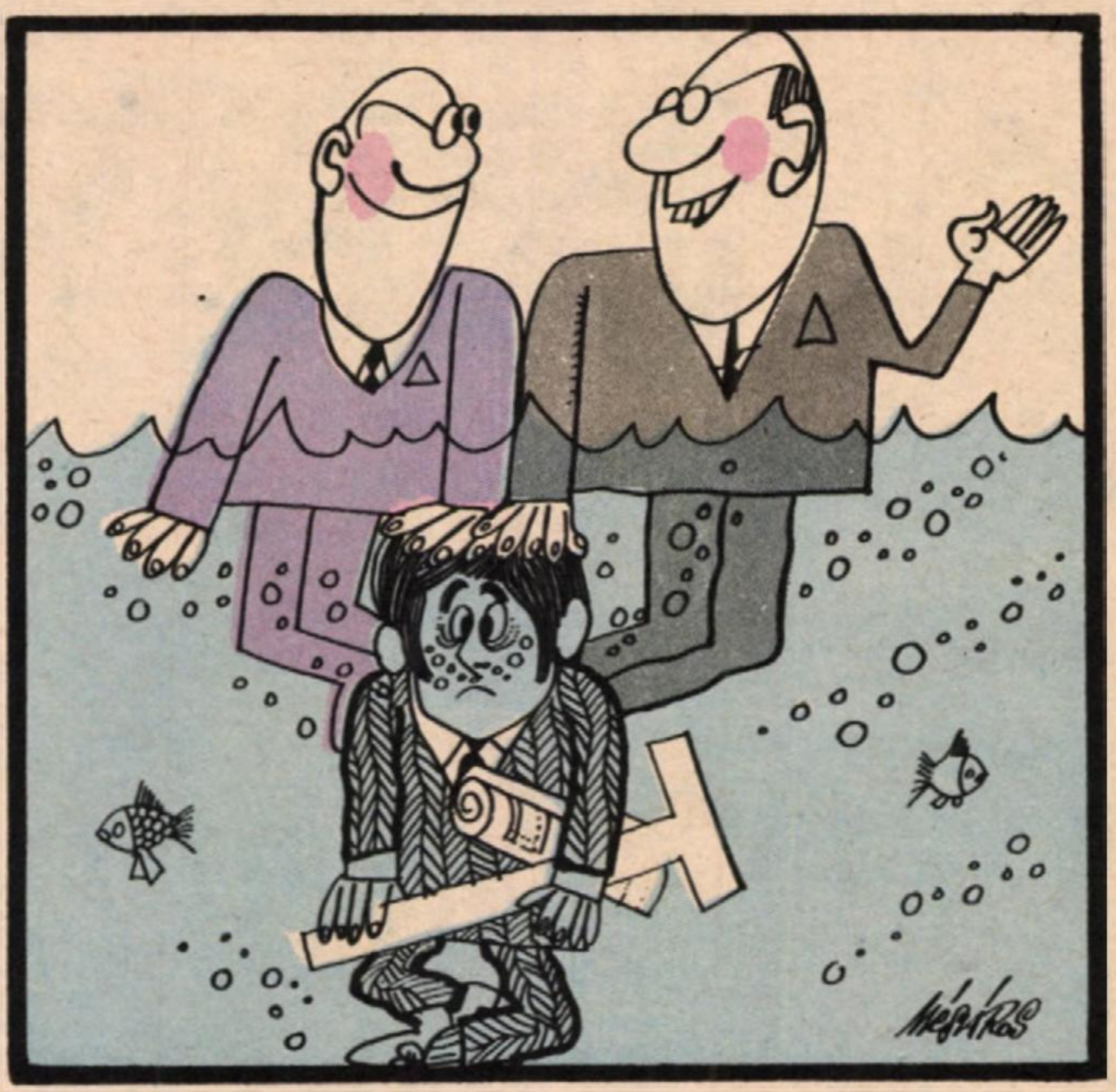

– Támaszkodjunk a fiatal tehetségekre!

MINDENT A VENDÉGÉRT!

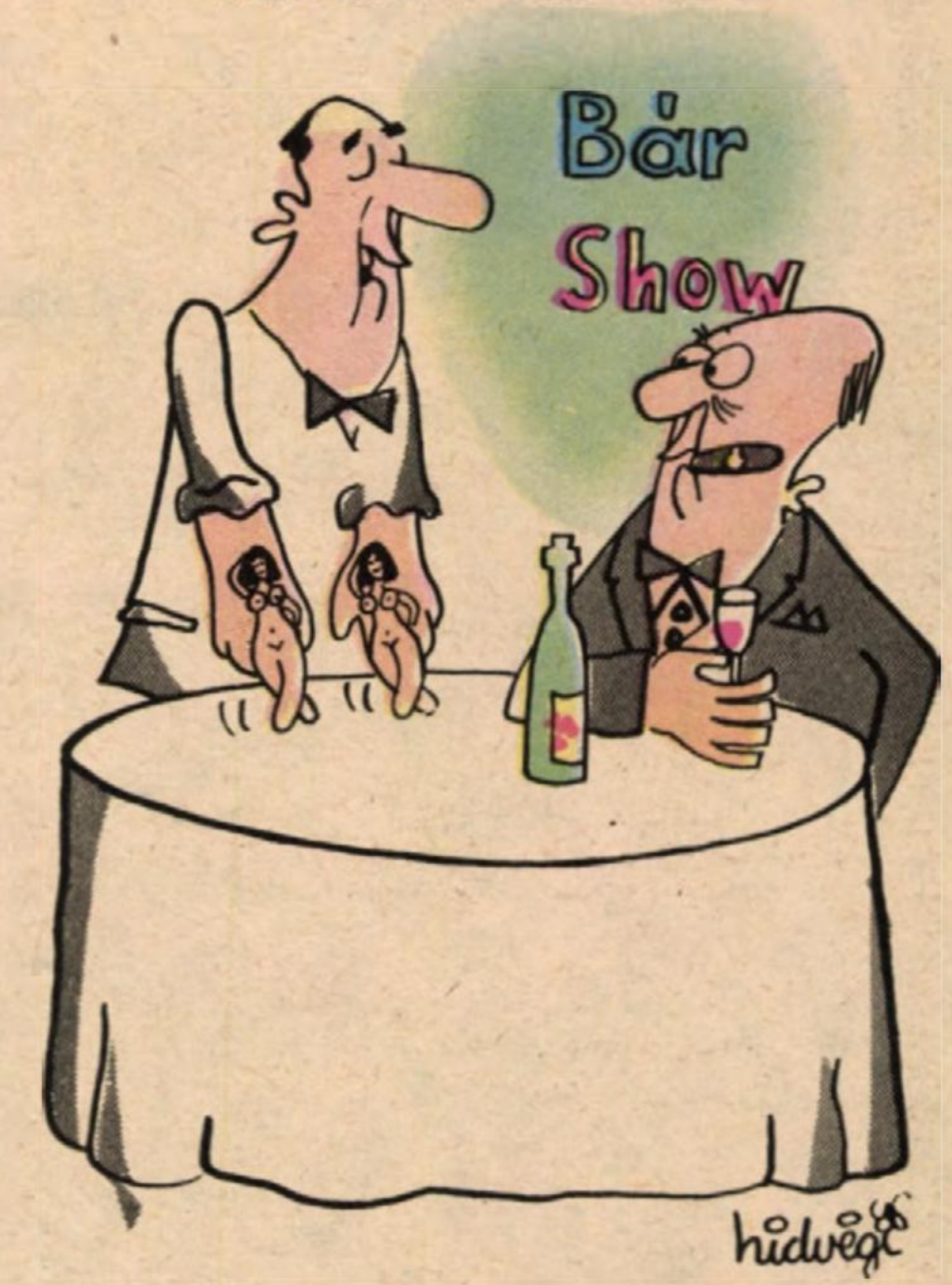
Bár
Show
hidvégi

– Sajnos, a két táncosnőnk megbetegedett, de a műsorunk valahogy így nézett ki...

ELISMERÉS

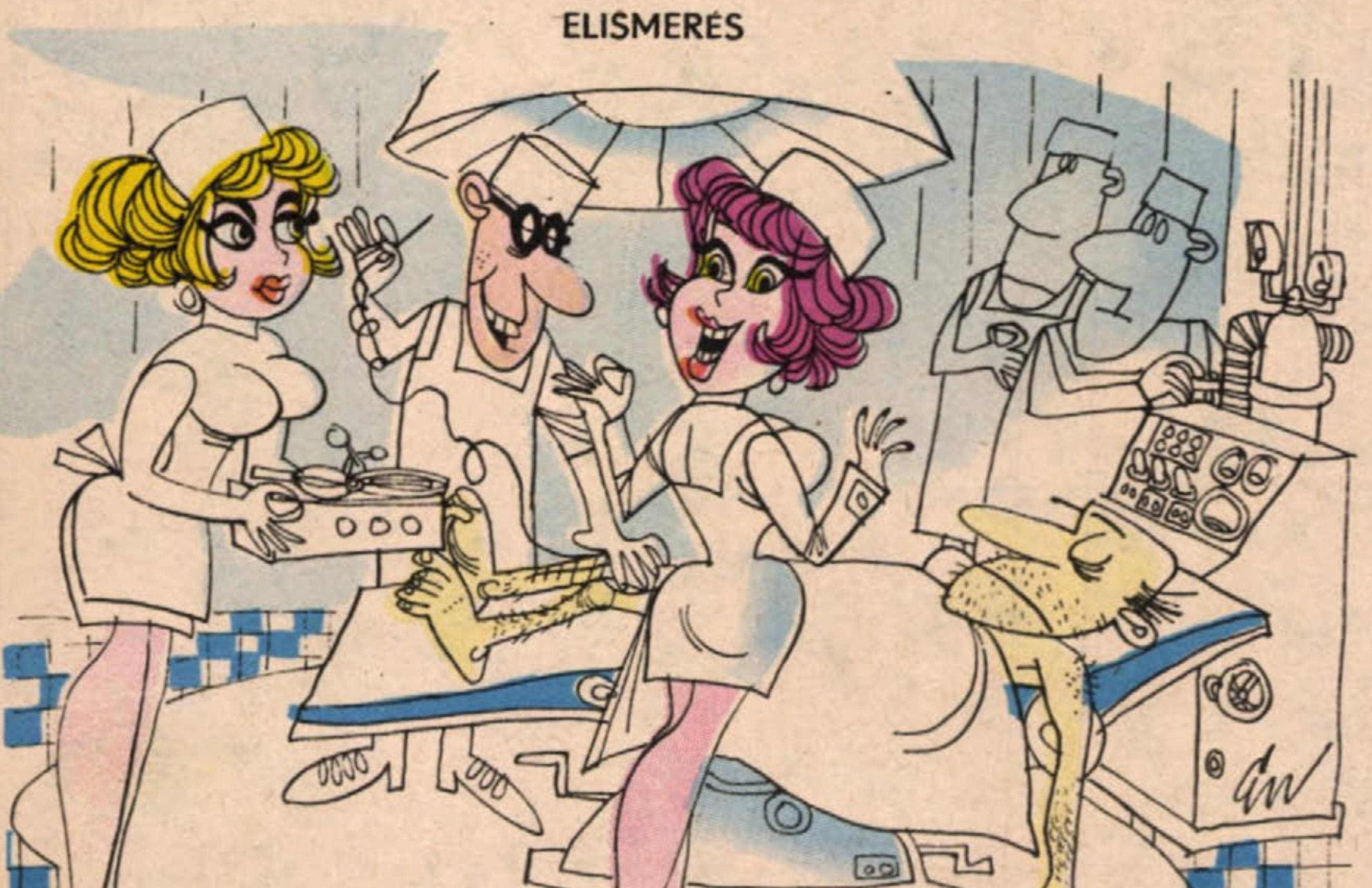

– Nahát, milyen jól áll a tű a professzor úr kezében!...

KEVÉS A VÁLLALKOZÓ

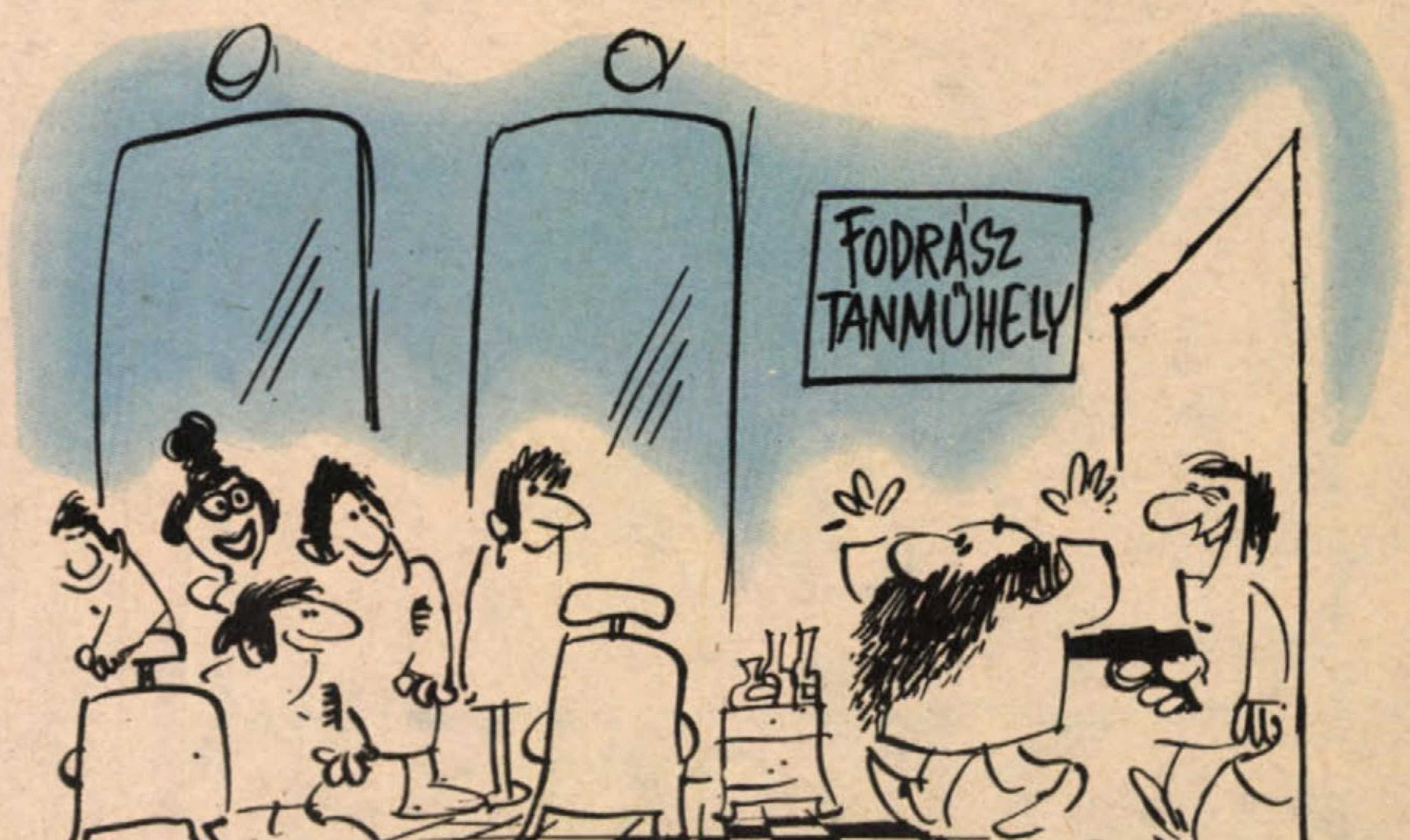
FODRÁSZ TANMŰHELY
SAJDIK

– Gyerekek! Készüljetek! Hoztam egy önként jelentkezőt!

BUDAPESTI KÖZLEKEDÉSI NAPOK

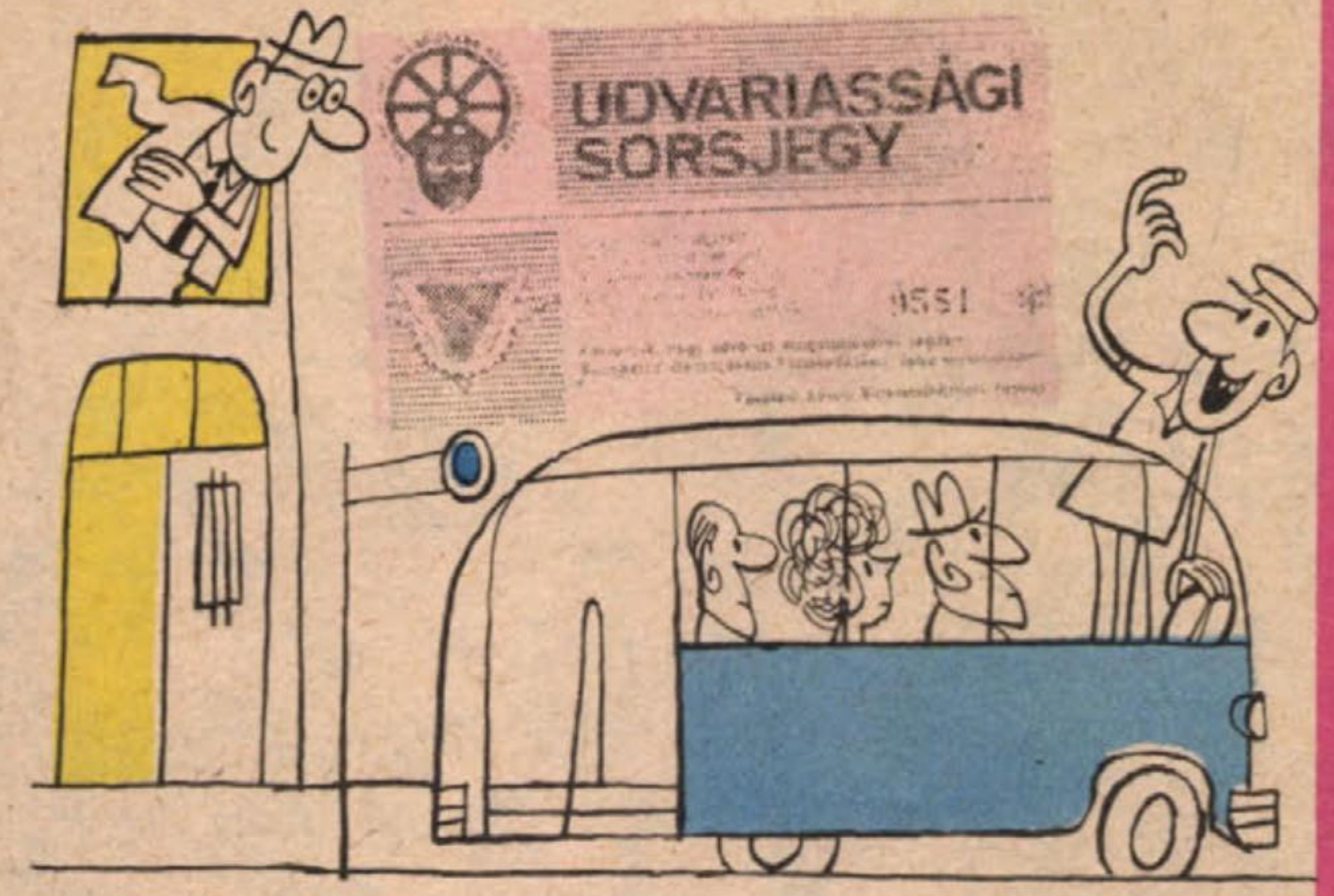

– Tessék nyugodtan jönni, nem csukom be az ajtót az orra előtt...

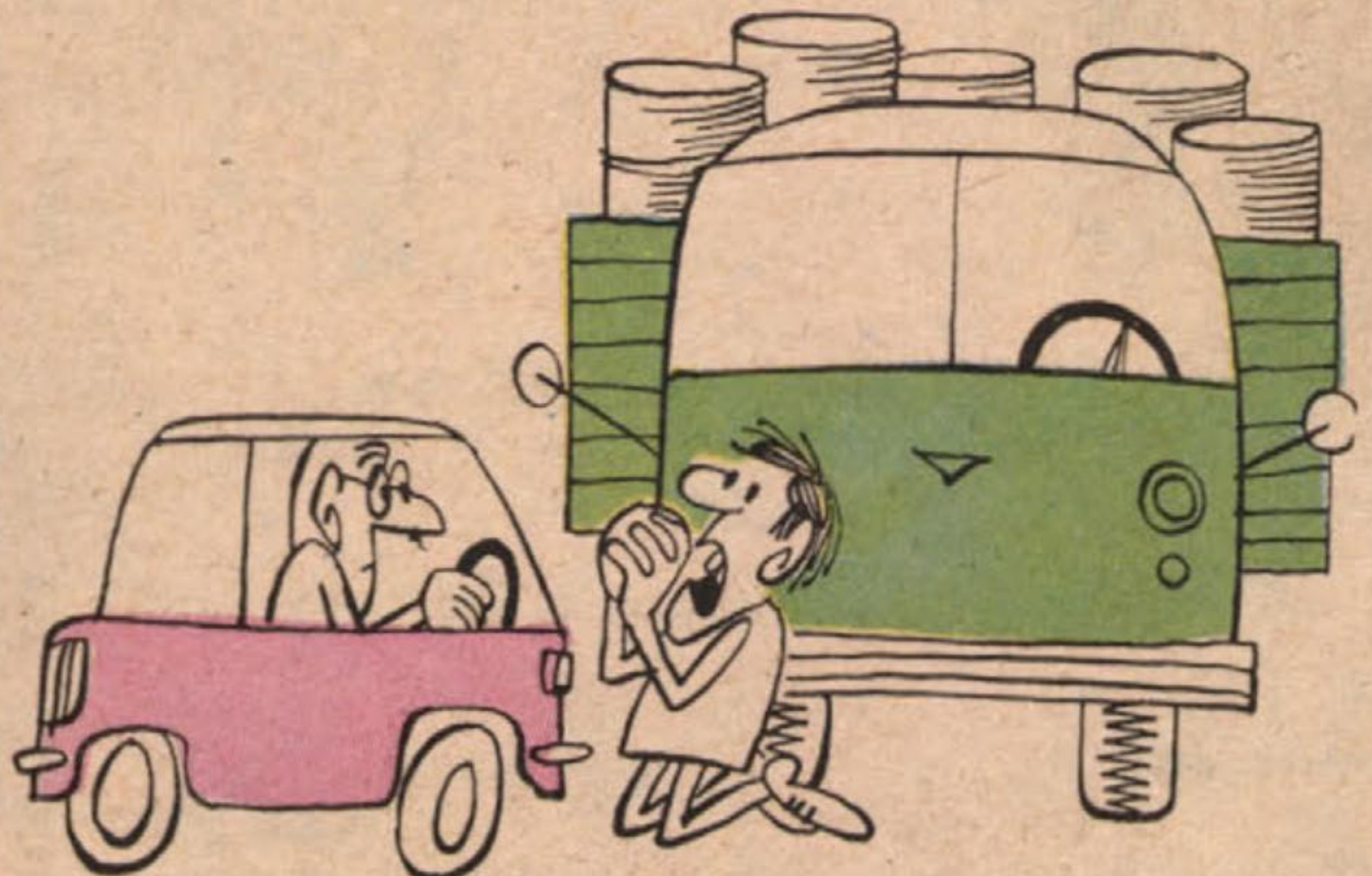

– Könyörgöm, magának van előnye!

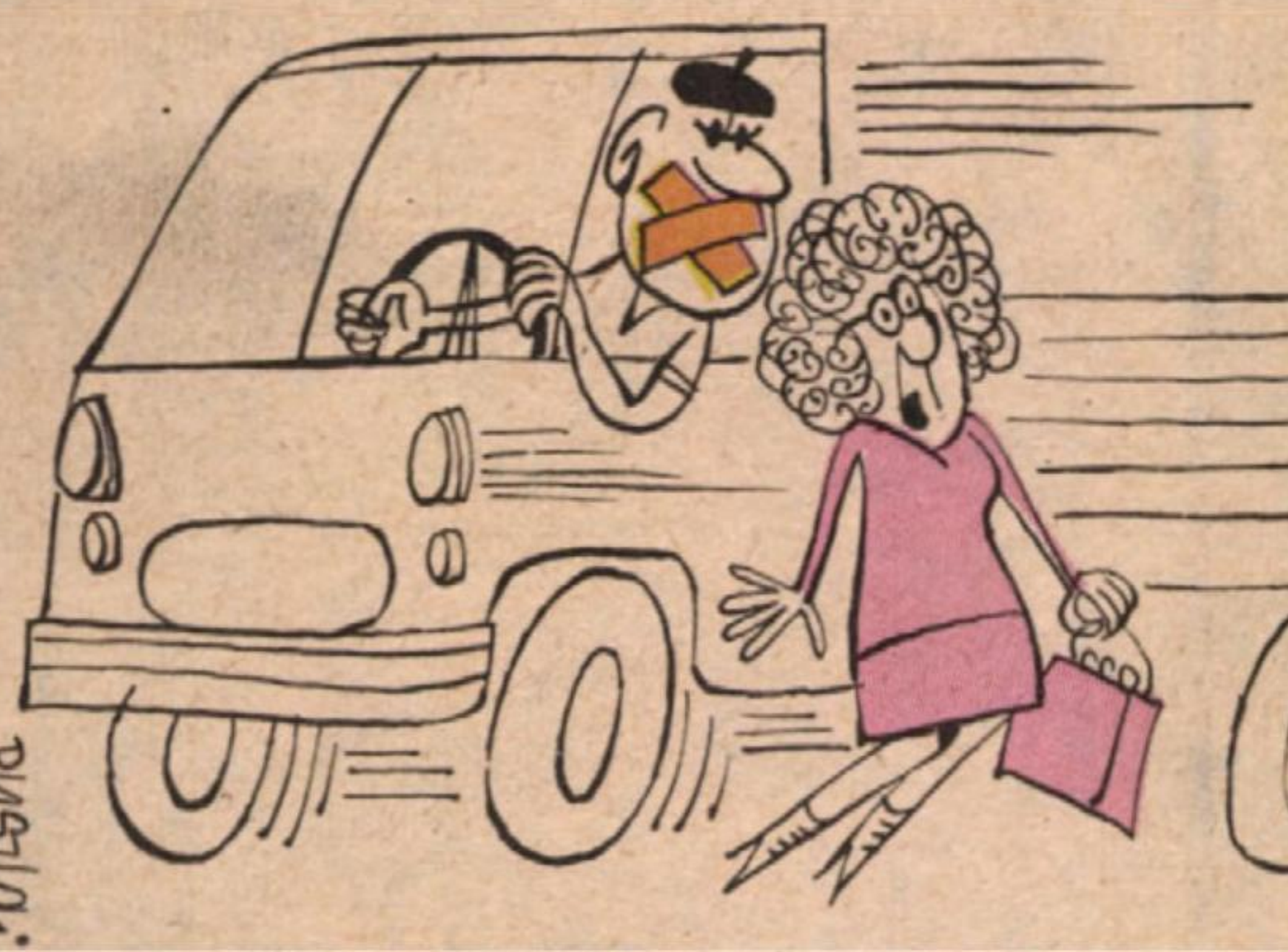

Gépkocsivezető: . . . . . . ! . . . . . . !!

A JUNTA VEZETŐJE BEVONUL

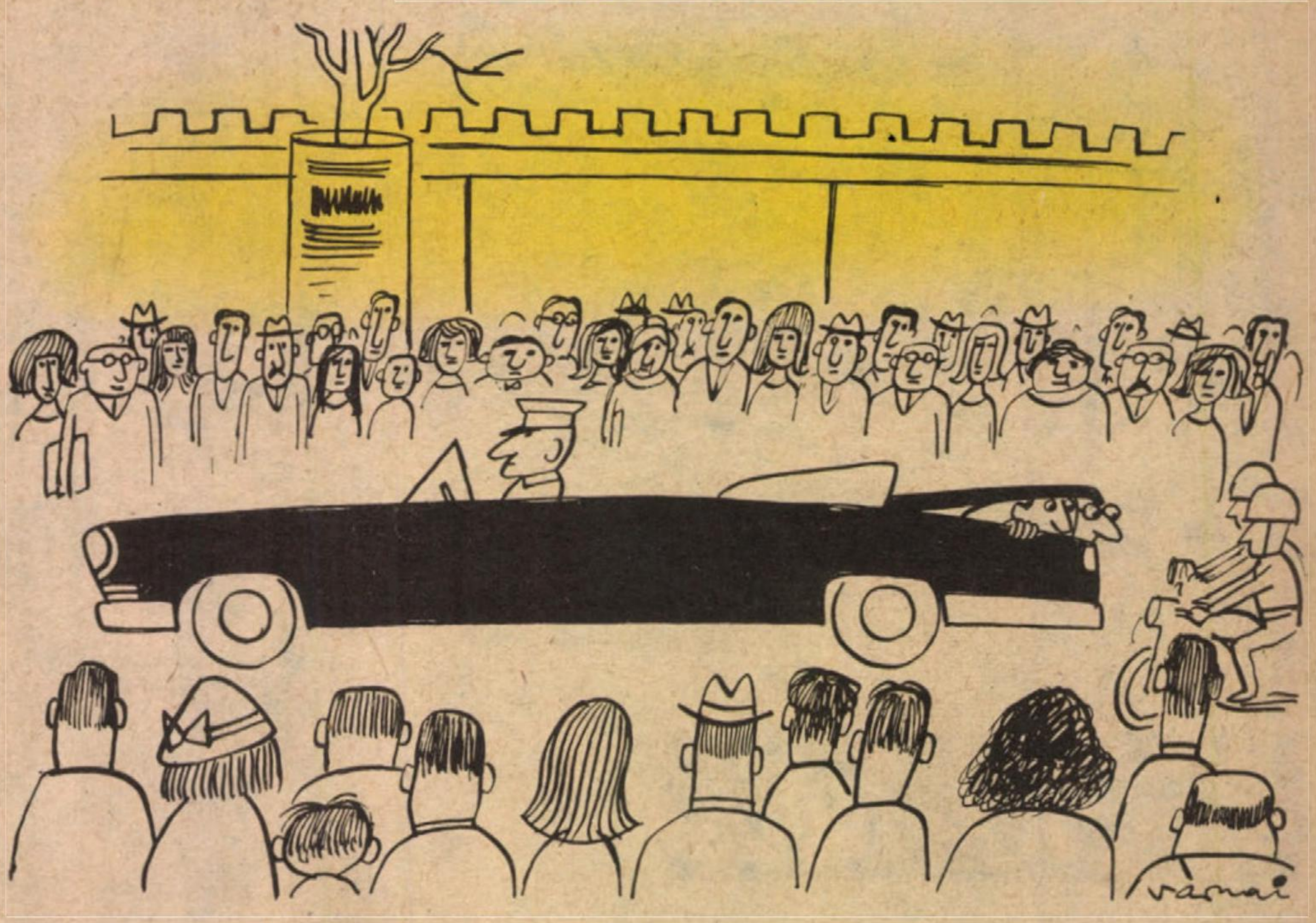

A MEGADÓZTATOTT BŰN

Köztudomású, hogy Amerikában a bűnszövetkezetek valóságos államot alkotnak az államban, és nem is valami szegény államot. Szerény becslések szerint, az amerikai maffia, a Cosa Nostra, csak kábítószerből és tiltott szerencsejátékból, évi 50 milliárd dollárt vesz be. Méghozzá adómentesen.

Most több amerikai jogász azt javasolja, hogy mivel ezekhez a bűnszövetkezetekhez a törvény nem tud elérni, tárgyaljon velük a kormány, egyezzenek meg, s a bűnszövetkezetek nyereségük egy részét fizessék be adóként az államkasszába.

Fizessenek a banditák!

REGI PROBLEMA

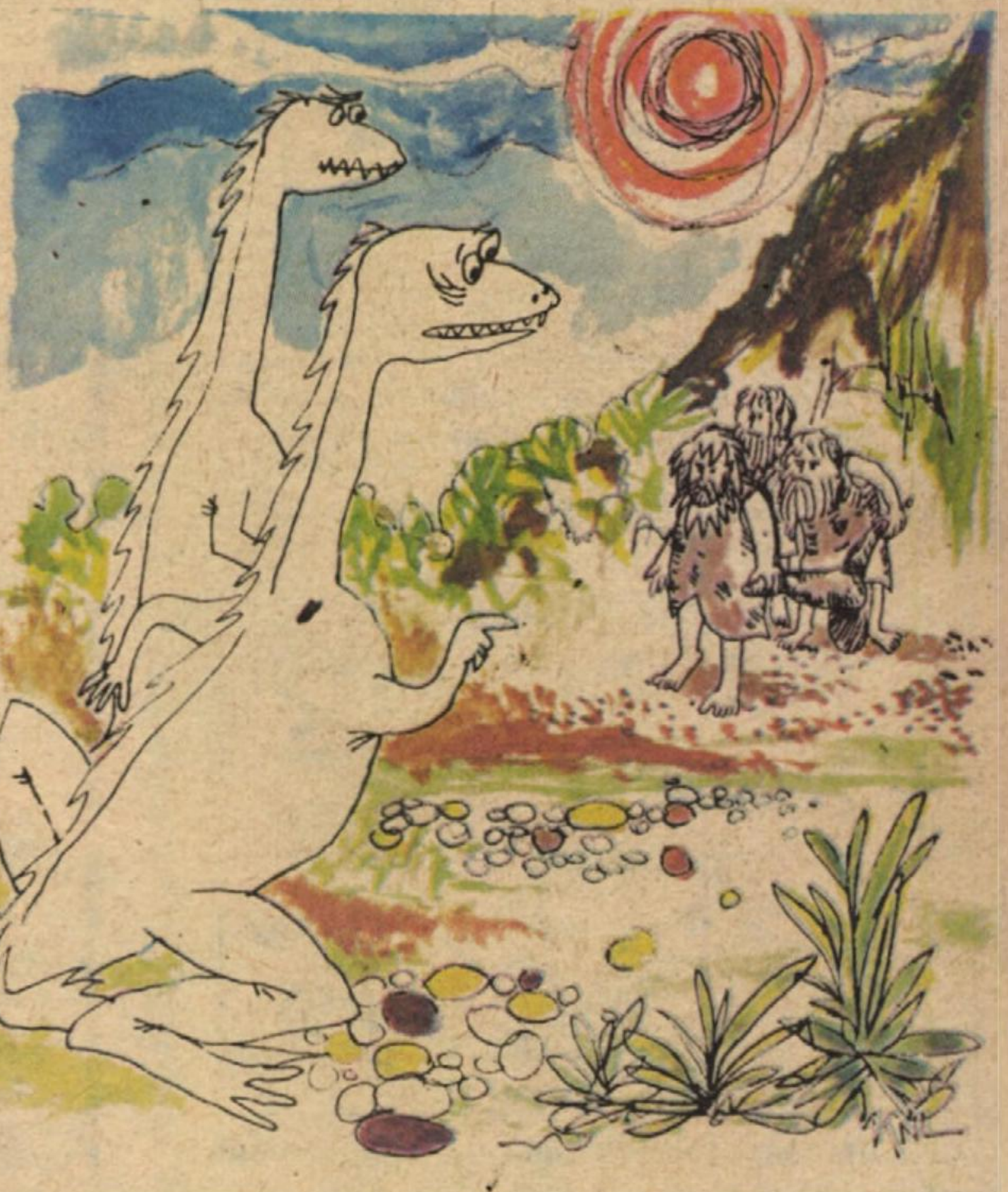

– Nézd csak! Az első galeri!...

TURISTA-ÚT

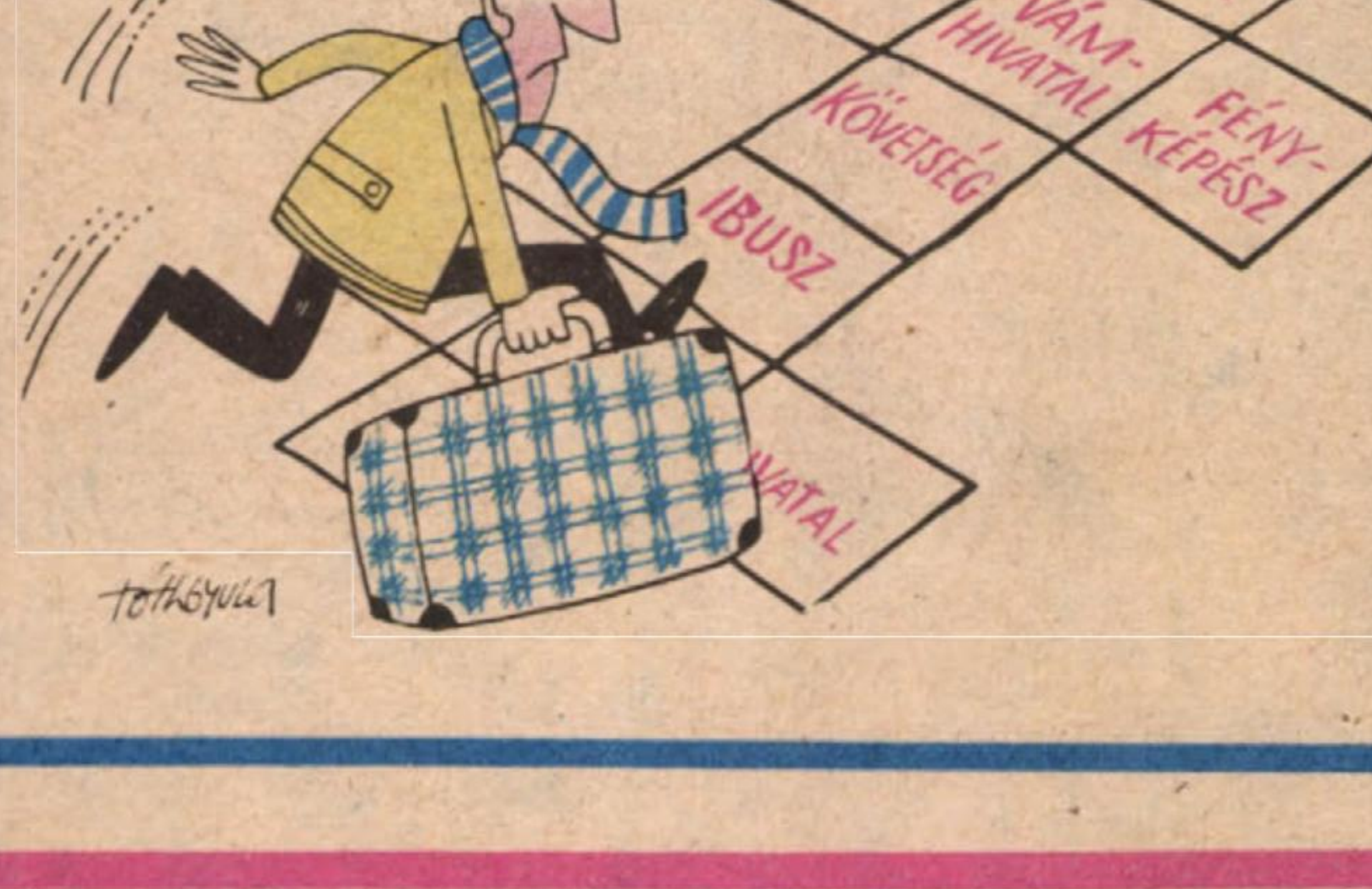

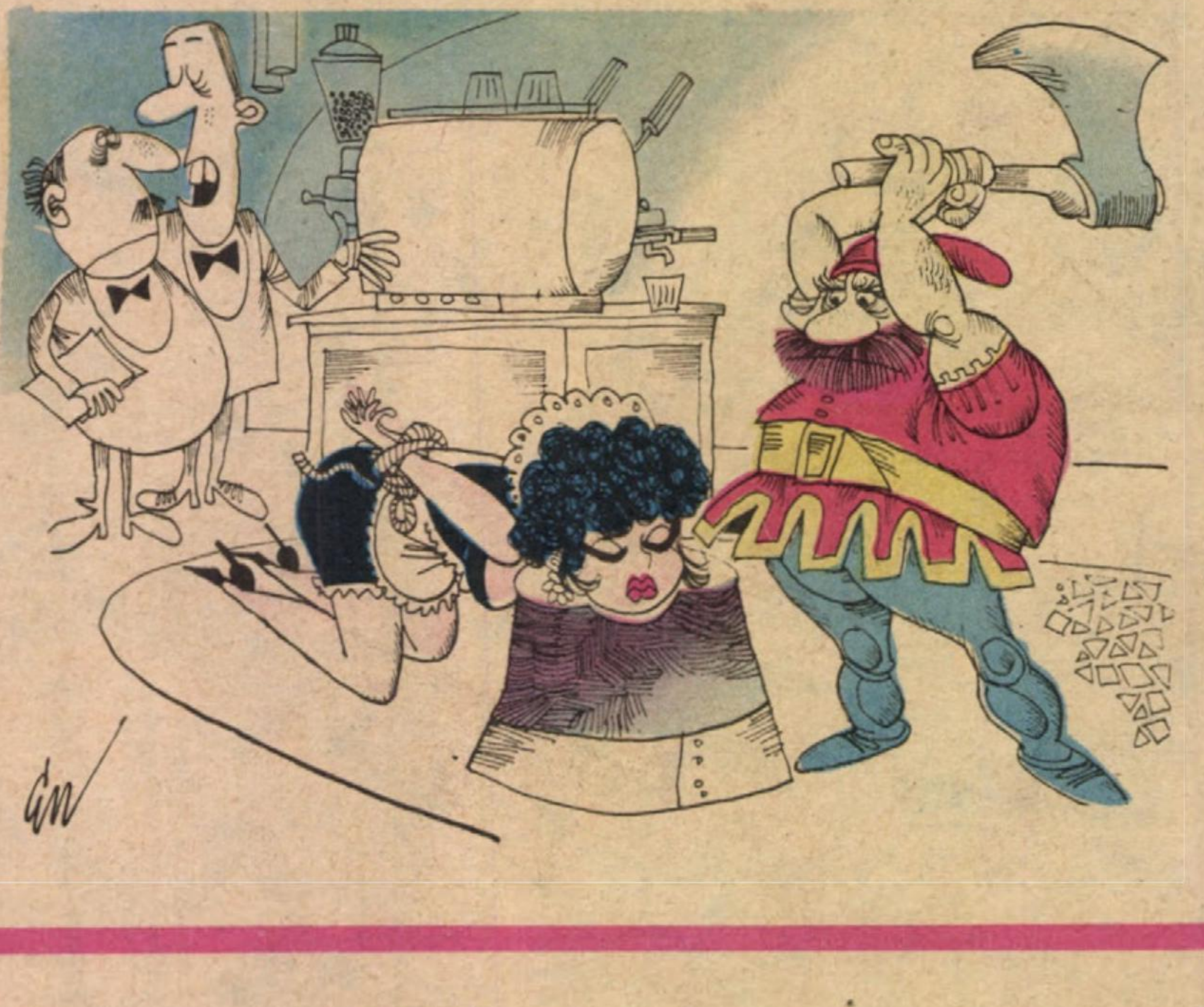

KONOK JELLEM

– Ennek dacára sem hajlandó a hat grammot betenni a duplába!...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.3033/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre